

Hoàng Thu Dung

XA RỒI THUỞ MỘNG MƠ



WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Hoàng Thu Dung

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 1

1.

Uyên Thư đứng trước ngôi nhà ba tầng màu vàng nhạt, ngần ngại bấm chuông . Trong thời gian chờ đợi, cô tranh thủ sửa lại mái tóc, vuốt lại áo . Cô cố giữ cho mình bề ngoài nghiêm chỉnh, dù tác phong của cô chẳng có gì đáng phải lo ngại .

Đây là nơi thứ ba mà Uyên Thư đến nộp đơn xin việc . Cô có tâm trạng mệt mỏi nhiều hơn là hy vọng . Bị từ chối hai lần rồi, thêm lần này nữa ... thì sẽ buồn thêm .

Một lát sau, Uyên Thư thấy một phụ nữ từ trong nhà đi ra . Bà chỉ mở hé cửa , ló đầu ra nhìn cô . Uyên Thư tranh thủ lên tiếng trước :

- Dạ , đây có phải là văn phòng Công ty Du Lịch liên doanh không ạ ?
- Đúng rồi . Cô đến xin việc hả ?
- Dạ .

Người phụ nữ mở rộng cửa :

- Cô vào đi !

Bà ta hướng dẫn Uyên Thư để xe trong sân, rồi đi vào phòng khách . Bà chỉ tay về phía xa lông :

- Cô ngồi đi, để tôi lên báo với ông chủ .
- Dạ

Uyên Thư đến ngồi xuống ghế, đưa mắt quan sát căn phòng .

- " Công ty gì kỳ, không có văn phòng, bàn ghế lẫn nhân viên, giống nhà hơn là nơi kinh doanh " . Uyển Thư nghĩ thầm với một chút hoang mang .
Và cô nghĩ xác suất thất bại của mình lên đến 90% .

Từ phía cầu thang , một thanh niên đi xuống khiến Uyển Thư phải ngoái lại nhìn . Lúc này nghe người phụ nữ nói là gọi ông chủ là ông , cô cứ nghĩ ông ta già lắm . Không ngờ ông chủ còn quá trẻ , lớn hơn cô vài tuổi là cùng .

- Dạ, tôi đến nộp đơn xin việc .

Anh ta vẫn không hề lên tiếng . Sự im lặng kỳ cục có vẻ thiếu nhiệt tình, khiến Uyển Thư nghĩ công ty này không thích tiếp xúc với người ngoài . Nhưng cô không dám giận, chỉ có ý nghĩ chán nản . Thế là cô đẩy nhẹ hồ sơ tới trước, rồi nói ngắn gọn :

- Tôi xin phép về .

Bây giờ , anh ta mới chịu lên tiếng :

- Văn phòng chúng tôi mới thành lập nên chưa cần nhiều người lắm . Nhưng cô cứ để hồ sơ lại đây, khi nào cần, tôi sẽ gọi .

Lần này thì Uyển Thư hoàn toàn thất vọng . Cô cười gượng :

- Vâng .

Anh ta chợt đứng dậy, đến góc phòng lấy một hộp danh thiếp, đến trước mặt cô :

- Nhân tiện, cô có thể phát giùm hộp danh thiếp quảng cáo cho công ty, được không ?

- " Chưa từng thấy ai bóc lột như anh ta . Hồ sơ thì không nhận , mà nhờ người ta đi làm việc không công . " Tự ái nổi lên, Uyển Thư nhìn thẳng vào mắt anh ta . Nhưng khi chạm phải cái nhìn đầy uy lực và dò xét của anh ta, cô lại trả lời theo cách mà cô hoàn toàn không nghĩ tới :

- Tôi sẽ đi phát hộp danh thiếp này . Hy vọng là nhờ đó, công ty sẽ ăn nên làm ra .

Đôi mắt anh ta toé lên chút ngạc nhiên , nhưng nó chỉ thoáng qua . Giọng anh thờ ơ :

- Vậy à ? Cám ơn thiện chí của cô .

Và anh ta đứng dậy :

- Chào cô .

Anh ta gọi người phụ nữ lúc nãy ra tiễn cô, rồi đi lên lầu . Thái độ ngạo mạn trịch thượng đó khiến Uyển Thư thấy chạnh lòng . Những người tự cho mình quyền bất lịch sự như vậy, không phải là hiếm . Nhưng đến mức này thì thật quá đáng .

Cùng Uyển Thư đi ra sân, người phụ nữ hỏi một cách quan tâm :

- Xin được không cô ?

- Dạ không .

- Máy hôm nay có nhiều người đến xin làm . Ai ông cũng đưa danh thiếp nhờ phát giùm , mà có thấy ông tuyển ai đâu .

- Có ai quay lại không dì ?

- Ai mà thèm quay lại . Lương thì không trả, người không nhận mà đòi hỏi đủ thứ , ai mà thèm làm . Làm việc cho người nước ngoài , đâu phải dễ đâu .

Uyển Thư đứng lại :

- Anh ta không phải là người Việt ,hả dì ?

Người phụ nữ có vẻ lạ lùng :

- Người Nhật . Bộ cô không biết sao ? Không lẽ ông không nói cho cô biết , ông là ai ?

- Dạ không .

- Kiêu ngạo thiệt .

Uyển Thư không trả lời . Cô thật sự bất ngờ về nhân vật lúc nãy . Anh ta nói tiếng Việt chuẩn đến mức cô không nhận ra một điều lạ nào . Cô cũng đã vài lần tiếp xúc với bạn bè người Nhật . Họ không cao như anh ta . Mắt anh ta to

chứ không hí hí như đặc trưng của người Nhật . Kể ra, anh ta có vẻ là một thanh niên Việt Nam hơn .

Uyển Thư tò mò :

- Anh ấy tên gì , hả dì ?

- Yoshihiro Tsurumi .

- Dì chắc nói tiếng Nhật rành lắm ?

- Đâu có đâu cô . Tôi chỉ biết gọi cái tên thôi . Còn ông nói chuyện với tôi bằng tiếng Việt . Nói theo ông, tôi nói đâu có nổi .

- Con thấy anh ta còn trẻ, sao dì gọi chi bằng ông lận ?

- Quen miệng rồi cô . Còn cô, mới ra trường hay có làm ở đâu chưa ?

- Dạ, con mới ra trường .

- Hèn chi, nhìn thấy trẻ quá !

- Dạ .

Người phụ nữ tiễn Uyển Thư ra đường mới quay vô . Cô mỉm cười một cách tìm cảm với bà ta, rồi lên xe đạp về nhà .

Cảm giác chán nản lúc này vẫn còn . Lần thứ ba đi xin việc và lần đầu tiên gặp trực tiếp " sếp " cô cảm thấy mất tự tin vì vẻ bất cần của anh ta .

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 1

2.

Suốt buổi sáng , cô bị ấn tượng rất nhiều . Người chủ thì lạnh lùng, người làm thì thân thiện . Theo lời kể của dì Nam thì anh ta chưa tuyển ai, và cũng không ai quay lại công ty đó . Cô cũng đâu có khùng .

Nhưng rồi mấy hôm sau, không có chuyện gì làm, cô lại nghĩ " Bây giờ phát được cái nào hay cái nấy " . Thế là cô đi rải danh thiếp cho tất cả bạn bè .

Một tuần sau, Uyên Thư quay lại văn phòng du lịch Việt - Nhật .

Cô ngồi đợi ở phòng khách . Yoshihiro cũng đi xuống như lần trước . Anh ta không lộ vẻ ngạc nhiên, cũng không tỏ vẻ dễ gần hơn lần trước .

Và cũng như lần trước, Uyên Thư phải chủ động lên tiếng :

- Tôi đã phát hết hộp danh thiếp của anh . Hôm nay, tôi đến để lấy thêm .

- Vậy à ?

Và anh ta đứng dậy, đến lấy thêm một hộp đưa cô . Anh ta nói ngắn gọn :

- Hy vọng sẽ gặp lại cô trong tương lai gần . Chào cô .

Uyên Thư đứng dậy ra về . Tuy đã biết con người lạnh lùng đó một lần, nhưng cô vẫn thấy hụt hẫng . Ít ra, anh ta cũng phải tỏ ra vui, hay thân thiện hơn để cô thấy việc làm của mình có ý nghĩa chứ . Kiêu ngạo thì cũng vừa thôi .

Uyên Thư không hề có tâm trạng chờ đợi gì ở công ty chết tiệt đó , nhưng rồi điều đó lại xảy ra, như một phép lạ .

Sáng nay, cô đang giặt đồ thì chị chủ nhà gọi lên nghe điện thoại . Cô nghĩ đó là bạn bè, nên giọng rất liên thoảng :

- Alô . Tên nào gọi vậy ?

- Chào cô . Tôi là Yoshihiro .

- Hà !

Uyển Thư buông một tiếng thở thót ngạc nhiên, rồi lập tức đổi giọng :

- Xin lỗi , tôi không biết là anh .

- Không có gì . Tôi gọi để báo cho cô biết, sáng thứ hai, cô đến gặp tôi ở văn phòng công ty, lúc tám giờ . Tôi có một số việc cần cô giúp , được chứ ?

- Dạ được .

- Vậy nhé . Chào cô .

Lần này, Uyển Thư không quan tâm đến sự phớt lờ của anh ta nữa . Cô gác máy, rồi xuống giặt đồ tiếp .

Nhưng lúc này, cô không còn tâm trí để nghĩ đến công việc đang làm, đầu óc bị cuốn theo cú điện thoại của Yoshihiro . Thật khó mà tin mình đã được gọi đến, dù là để phỏng vấn .

Sáng thứ hai, Uyển Thư dậy thật sớm . Cô ngồi một mình, ngẫm đi ngẫm lại những câu trả lời mà cô nghĩ Yoshihiro sẽ phỏng vấn . Xong , cô đứng dậy, chọn một bộ đồ nghiêm túc, và đứng trước gương chải thử cái kiểu tóc .

Cuối cùng, cô chọn một kiểu khá đơn giản . Lấy một ít tóc để ra phía trước , kẹp xước lên . Kiểu này làm cho cô trẻ trung và duyên dáng hơn là kẹp ra phía sau .

Ngắm tới ngắm lui thấy vừa ý, cô với tay lấy chiếc giỏ khoác lên vai , rồi đi ra khỏi phòng .

Khi Uyển Thư đến thì thấy Yoshihiro đã ngồi ở phòng khách cùng với một thanh niên .Hai người hình như đang bàn chuyện gì đó . Thấy cô, Yoshihiro ra hiệu cho cô đến ngồi, rồi giới thiệu :

- Đây là cô Uyển Thư . Còn đây là Minh Quân .

Giới thiệu ngắn gọn như thế , Uyên Thư không hiểu được Minh Quân là ai , có vị trí gì trong công ty . Nhưng cô không quan tâm chuyện đó lắm . Vấn đề là Yoshihiro sẽ phỏng vấn như thế nào .

Cô gật đầu chào Minh Quân . Anh ta cũng lơ đãng chào lại cô . Hình như anh ta cũng đang tập trung chuyện khác .

Yoshihiro nhìn sơ qua hai người, rồi bắt đầu vào chuyện :

- Đầu tháng này, công ty sẽ có giấy phép thành lập . Tôi dự định đó cũng là ngày khai trương . Vì vậy chúng ta phải chuẩn bị ngay bây giờ .

Uyên Thư mở to mắt ngạc nhiên . Nói như vậy, chẳng lẽ Yoshihiro không phỏng vấn ? Chẳng lẽ anh ta nhận người dễ dàng như vậy sao ?

Yoshihiro nhìn cả hai lần nữa, rồi chỉ bao quát căn phòng :

- Các vị thấy đó, thế này chưa thể gọi là công ty . Trước mắt, chúng ta cần có một sòng trang thiết bị . Ngay ngày hôm nay, chúng ta phải chuẩn bị cho xong .

Anh ta lấy trong túi áo ra hai tờ loại 100 đô, rồi đưa cho Uyên Thư .

- Cô đi đổi ra tiền Việt , và mua một số văn phòng phẩm, những thứ mà cô cho là cần .

Anh ta quay sang Minh Quân :

- Anh sẽ đi mua máy với tôi .

Nói xong, anh ta đứng dậy đi ra . Minh Quân vội đi theo . Còn lại, Uyên Thư ngồi ngẩn nhìn theo . Tác phong làm việc nhanh gọn của Yoshihiro khiến cô không hiểu kịp . Mà cũng không cho phép mình ngồi một chỗ để nghĩ lẫn thẩn .

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 1

3.

Bất trước tác phong công nghiệp của Yoshihiro , cô nhanh nhẹn đứng dậy, nhưng không đi ra cửa ngay , mà chạy xuống nhà sau tìm dì Năm . Cô kể một mạch chuyện vừa xảy ra, rồi bắn khoăn :

- Như thế là sao hả dì ?
- Là cô được nhận rồi đấy .
- Con được nhận à ? Không hề có một câu phỏng vấn à ?
- Tôi nghĩ ông ta đã chọn cô từ lúc cô quay lại lấy thêm danh thiếp .
- Vậy sao ? - Uyên Thư ngơ ngẩn .
- Tại vì cũng có mấy người đến xin, nhưng ông ta không gọi ai ngoài cô và cậu Minh Quân . Vậy thì coi như chọn rồi .

Uyên Thư nhú mày :

- Vậy ở đây chưa hề hoạt động hả dì ?
- Chưa . Theo tôi biết thì ông ta qua đây để lập công ty chi nhánh . Còn công ty mẹ ở bên Nhật .
- Sao dì biết ?
- Tại người giới thiệu nói với tôi . Ông ta nhờ bạn bè tìm người giúp việc nhà trước tiên đây . Tôi vô trước cô cũng mấy tháng thôi .

Thì ra là vậy . Vậy thì cô và Minh Quân là người đầu tiên vào làm cho công ty . Người đầu tiên cùng với ông chủ chuẩn bị cho công ty hoạt động . Thật là lạ lùng !

Uyên Thư chỉ đôi 100 trăm đô, cô có đi làm lần nào đâu mà biết công ty cần

gì . Nên cứ mua đại những thứ mà cô thấy ở các công ty khác .

Còn dư tiền, cô mua đại một lẵng hoa trang trí trong phòng khách . Không hỏi ý kiến giám đốc mà tự ý mua , kể cũng liều . Nhưng cô không tin Yoshihiro thuộc loại người có thể để mắt đến cả con kiến .

Mua đồ chỉ mất một tiếng đồng hồ , khi Uyên Thư về, vẫn chưa thấy hai người kia về . Cô khệ nệ đem tất cả vào phòng . Nhìn quanh không có chỗ nào có thể để đồ, cô bèn chất tất cả mớ lộn xộn ấy lên bàn xa lông .

Uyên Thư ngồi xuống ghế, loay hoay tính lại số tiền đã chi , thì Yoshihiro và Minh Quân về tới .

Trong khi Minh Quân và anh tài xế lẵng xăng đem bàn ghế , máy móc vào phòng thì Yoshihiro đi thẳng đến bộ xa lông . Thấy đồ chất lung tung, anh nhíu mày :

- Cái gì thế này ? Ai cho cô chất mấy thứ này lên đây ?

Uyên Thư ngẩng lên, lúng túng :

- Dạ , tôi chỉ biết để tạm thôi . Tôi biết vậy là không được, nhưng căn phòng này không còn chỗ nào khác .

Yoshihiro khoát tay làm một cử chỉ đẩy tất cả qua một bên :

- Đẹp ! Đẹp hết !

- Dạ , nhưng ...

- Tôi không cần biết cô phải sắp xếp thế nào . Đây là chỗ tiếp khách , không được để bất cứ cái gì lên , nhớ chưa ?

Uyên Thư bướng bỉnh :

- Nhưng tôi không biết để đâu ...

Yoshihiro cắt ngang ,giọng dứt khoát :

- Điều đó cô tự lo, đó là trách nhiệm của cô .

Nói xong ,Yoshihiro mở báo ra đọc, xem như mọi việc đã giải quyết xong . Thái độ ngang tàng của anh làm Uyên Thư thấy tức, nhưng không dám phản đối . " Người gì mà vô lý dễ sợ chỉ biết ra lệnh mà không cần biết nó đúng hay sai " Cô lén lầu bầu một mình, rồi đi chỗ khác, đưa mắt tìm chỗ để đồ .

Cô khổ sở đi lên đi xuống hai ba lần mà vẫn không tìm được chỗ nào . Cuối cùng, cô quyết định đem mấy thứ lặt vặt vào bếp, nơi có bàn ăn hình ovan khoảng mười người ngồi .

Xong, cô ra phụ sắp xếp bàn với Minh Quân . Yoshihiro nãy giờ ngồi chăm chú đọc báo, chợt lên tiếng, anh ta nói mà vẫn không quay lại :

- Cô cậu bố trí trên phòng tôi một bàn . Hai bàn còn lại sắp vuông góc, mỗi người một bàn .

Uyên Thư dạ nhỏ . Cô và Minh Quân kéo bàn theo ý Yoshihiro . Nhìn phòng khách dài hàng chục mét mà không có một vách ngăn, nhìn cứ trông trống, Uyên Thư mạnh dạn đề nghị :

- Tôi nghĩ nên có một vách ngăn ở giữa . Như vậy phòng khách của giám đốc vừa riêng tư vừa trang trọng hơn .

Yoshihiro ngược lên, nhìn cô hơi lâu :

- Cô nghĩ vậy à ?

- Vâng .

Uyên thư trả lời mà thấy hơi lạ . Một đề nghị như vậy có gì đâu mà giám đốc phải có cử chỉ đặc biệt như vậy .

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 1

4.

Yoshihiro hỏi bằng một giọng giễu cợt :

- Cách một vách ngăn ư ? Thế thì làm sao tôi có thể kiểm soát được cô và Minh Quân đang làm việc, ngủ gục hay chơi game chẳng hạn ?

Minh Quân phì cười, còn Uyên Thư mở lớn mắt ngạc nhiên . Cô không tưởng tượng nổi một giám đốc lại có thể nói với nhân viên mình như vậy .

Yoshihiro nhìn cô, kiểu cách vừa nghiêm túc, vừa có vẻ hài hước, khiến cô bối rối nhìn xuống, đôi tay lóng ngóng đan vào nhau .

Yoshihiro không bỏ sót một cử chỉ của Uyên Thư . Anh ta chột lên tiếng :

- Cô mới đi làm lần đầu ?

- Vâng .

- Ngược mặt lên đi chứ . Sao dễ lúng túng vậy ?

Minh Quân thấy giám đốc tấn công Uyên Thư quá, anh bèn lên tiếng :

- Tôi nghĩ thời gian sẽ giúp cô ấy có kinh nghiệm hơn , bản lĩnh hơn và ...

Yoshihiro ngắt lời :

- Không cần thời gian , chính tôi sẽ giúp cô ta cứng cỏi hơn . Làm nghề hướng dẫn viên phải đứng mũi chịu sào, không thể nhút nhát như thế .

Minh Quân định mở miệng, nhưng Yoshihiro đã cản lại :

- Tôi là người nhà mà cô ta còn mất bình tĩnh . Nếu đứng trước cả đoàn khách, nhất là khách nam hay chọc ghẹo, cô ấy sẽ xử sự thế nào ?

" Anh mà là người nhà . Giữa một giám đốc và một nhân viên không thể coi

là người nhà được đâu . Người thân không ai khủng bố tinh thần người ta kiểu đó " Uyên Thư nghĩ thầm, nhưng vẫn cứ ngồi im .

Yoshihiro nhìn đồng hồ, về mặt anh ta trở lại nghiêm chỉnh, quyền lực :

- Đã hết giờ, cô cậu có thể nghỉ trưa .

Nói xong ,anh ta đứng dậy đi lên lầu . Uyên Thư đi theo Minh Quân ra sân . Bộ đồ lịch sự và mái tóc xõa khiến cô thấy vương vãi trong một buổi sáng bất ngờ thế này .

Lúc dắt xe, Minh Quân nhìn Uyên Thư cười, khiến cô xấu hổ nhớ lại chuyện lúc nãy . Và cô gượng cười cho qua .

Minh Quân nói như động viên :

- Uyên Thư đừng ngại . Mai một quen rồi, em sẽ thấy mọi việc không có gì ghê gớm cả .

- Dạ .

- Nếu là anh lúc nãy , anh sẽ phản công lại liền .

Uyên Thư mở lớn mắt :

- Anh dám đối đáp với giám đốc à ?

- Tất nhiên là mình không dám đốp chát ngang hàng . Nhưng phải có cách nói vững vàng , để người ta không dám coi thường mình .

- Vâng .

Cả hai đi ra đường . Minh Quân vô số xe rồi, nhưng vẫn nán lại nói tiếp :

- Có gì không biết cứ hỏi, anh hướng dẫn cho . Làm việc với người nước ngoài, mình phải vững mới được .

- Dạ , cảm ơn anh .

Minh Quân vọt xe đi . Uyên Thư cũng đạp xe về nhà . Cô mệt đến nỗi chỉ kịp ăn một chút rồi nằm lăn ra ngủ .

Khi cô giật mình thức dậy thì đã hai giờ . Cô hốt hoảng nhảy xuống giường , hối hả thay đồ, rồi đạp xe trôi chết đến văn phòng công ty .

Khi cô đến nơi thì thấy các nhân viên của công ty nào đó đưa máy tính đến , Minh Quân đang giúp họ đặt máy lên bàn . Uyên Thư đưa mắt tìm Yoshihiro

. Giám đốc đang đứng giữa phòng, cặp mắt chiếu vào cô đầy vẻ cảnh cáo .
Uyển Thư vừa thở vừa nói :
- Xin lỗi , tôi lỡ ngủ quên .

Yoshihiro khẽ nhướn mắt một cái nhưng không nói gì . Thà nghe phê bình còn dễ chịu hơn là cái nhìn răn đe đó , nó làm Uyển Thư bối rối . Cô vội đi xuống nhà sau, sắp xếp lại các thứ lắt nhắt mua lúc sáng mang lên nhà trên .

Căn phòng có vẻ ổn định, mất đi vẻ yên tĩnh ngày thường vì các nhân viên mang máy đến . Đang ngồi gỡ mấy gói sổ sách , Uyển Thư chợt nghe Yoshihiro lên tiếng :
- Không cần phải lắp máy, cứ để mặc tôi .

Uyển Thư ngạc nhiên quay lại nhìn . Cả Minh Quân vốn rành rẽ công việc cũng phải lạ về kiểu yêu cầu kỳ cục đó . Cả hai nhìn Yoshihiro chăm chăm .

Nhưng Yoshihiro không để ý điều đó, anh xắn tay áo lên, tự mình lắp điện và chỉnh hệ thống máy móc . Nhìn thao tác thật rành rẽ, Uyển Thư cảm thấy khâm phục . Không ngờ giám đốc giỏi cả kỹ thuật . Một người tài năng như vậy , làm việc dưới quyền anh ta chắc sẽ căng thẳng lắm , vì anh ta sẽ đòi hỏi cao . Tự nhiên cô thấy lo .

Ngày hôm sau, công chuyện không còn nữa, Yoshihiro gọi Minh Quân và Uyển Thư vào phòng riêng, bắt đầu công tác tư tưởng :

- Tôi nghĩ việc làm hôm qua đã giúp các bạn thấy được vị trí của mình . Các bạn và tôi là những người đầu tiên gây dựng công ty, đúng không ?

- Anh ta nói chuyện thật khéo ! Dĩ nhiên mình không thể là người gây dựng rồi . Uyển Thư nghĩ thầm, nhưng vẫn chăm chú nghe .

Yoshihiro chợt chiếu tia nhìn qua cô :

- Cơ bản, mọi việc đã xong . Còn vài ngày nữa, công ty sẽ hoạt động, tôi muốn các bạn biết một số nguyên tắc của công ty .

- Vâng .

- Chúng ta, ai cũng biết nói tiếng Việt, tiếng Nhật và tiếng Anh . Có thể tiếng Việt các bạn giỏi hơn tôi, nhưng hiển nhiên là tôi sẽ giỏi tiếng Nhật hơn các bạn .

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 1

5.

Thấy Uyên Như gật đầu thừa nhận , anh thoáng cười rồi nói tiếp :

- Trong giao tiếp khách hàng, các bạn sẽ dùng tiếng Việt hoặc tiếng Nhật . Nhưng chúng ta sẽ dùng tiếng Anh để nói chuyện với nhau, đó cũng là một cách để nâng cao nghiệp vụ .

Anh ta mở xấp tài liệu đưa cho Minh Quân và Uyên Thư :

- Đây là hướng dẫn về phong tục , sở thích, phong cách ... của người Nhật, các bạn nên tham khảo qua , Tuy ở trường, các bạn đã được chuẩn bị rồi, nhưng tôi nghĩ còn những điều các bạn chưa biết .

Uyên Thư đón lấy xấp tài liệu, nhưng chỉ liếc sơ qua . Cô không hay mình chống cằm nhìn Yoshihiro chăm chăm . Cô thật sự tò mò, muốn biết giám đốc khó hay dễ .

Yoshihiro chợt quay lại nhìn cô :

- Minh Quân là người có kinh nghiệm, cô nên học hỏi anh ta về mọi mặt, cô hiểu chứ ?

- Vâng .

- Và trong thời gian rảnh, cô hãy học thêm về nghiệp vụ kế toán, thư ký văn phòng ... sẽ có lợi cho cô đấy .

Học cho dữ chắc diên luôn quá ! . Uyên Thư phản đối ngấm ngấm, nhưng vẫn lặng thinh .

Yoshihiro hơi nheo mắt lại ,thẳng thắn :

_ Tôi là người hiểu công việc, sẽ có lúc chúng ta bận túi bụi, nhưng cũng có lúc chỉ ngồi chơi . Các bạn cứ việc thoải mái, không giả vờ bận rộn khi tôi đi qua .

Anh ngừng lại, nhấn giọng :

_ Đó là điều tôi không muốn thấy trong công ty của mình .

Anh chợt đưa tay chỉ ra sân, nơi có chuồng khi đặt dưới gốc cây trứng cá :

_ Chú khỉ đó là quà tặng của bạn tôi, tôi rất thích nó . Khi làm việc căng

thẳng, các bạn có thể chơi với nó , cho nó ăn, sự mệt mỏi sẽ dịu đi . Tôi không tiếc thời gian chết trong giờ làm việc, nhưng đừng lạm dụng . Tôi rất ...

Anh chợt ngừng lại, nhìn Uyên Thư chăm chăm . Cô đang mãi nhìn con khi nhò chạy nháy liên tục trong chuồng , không thấy cái nhìn răn đe của Yoshihiro .

Minh Quân ái ngại gọi nhỏ :

_ Uyên Thư !

Uyên Thư quay lại, ngơ ngác nhìn Minh Quân . Anh chưa kịp nói thì Yoshihiro đã lên tiếng :

_ Cô vẫn thường lơ đãng khi nghe người khác nói sao , Uyên Thư ?

Uyên Thư lúng túng :

_ Ờ ... Dạ không .

_ Tôi muốn khi tôi nói, nhân viên phải lắng nghe . Biết lắng nghe là một nghệ thuật trong giao tiếp đây .

Uyên Thư đỏ bừng mặt :

_ Xin lỗi, tôi không cố ý .

Và cô ngồi thẳng người lên , hai tay để trên bàn , tư thế chăm chú nghe . Yoshihiro nhìn những động tác đó của cô rồi chậm rãi :

_ Không cần chứng tỏ mình ngay tức khắc . Người ta có thể bị bối rối , nhưng hãy biết cách làm chủ mình .

Thấy Uyên Thư cần môi, anh nhân giọng :

_ Vẫn còn nhiều thời gian cho những tình huống tương tự, tập phản ứng đi Uyên Thư .

Đến nước này, Uyên Thư hết tự tin nổi . Yoshihiro luôn tấn người ta vào chân tường . Tất nhiên anh ta nói đúng , nhưng đâu có cần thẳng thừng như vậy .

Môi Uyên Thư bặm lại, mắt bắt đầu đỏ lên . Nhưng cô chớp nhanh, nhất định không cho phép mình khóc . Và cô cúi xuống để tránh cái nhìn dò xét Yoshihiro .

Minh Quân nãy giờ ngồi im . Thấy Uyên Thư bị " chiếu tướng " liên tục ,

anh rất tội nghiệp và muốn làm điều gì đó giúp cô, nhưng không nghĩ ra được cách nào . Cuối cùng, anh đứng dậy :

_ Xin lỗi , tôi ra ngoài một chút .

Và anh đi ra . Không có Minh Quân, Uyên Thư đỡ ngượng một chút . Cô lấy lại bình tĩnh ngược lên . Yoshihiro mỉm cười khi thấy sự thay đổi ở cô .

_ Tất nhiên là những lúc căng thẳng như thế này, cô có thể ra sân thư giãn một chút .

_ Nhưng anh đang nói chuyện mà ?

_ Không sao, cô vẫn có thể đi ra . Cô thấy Minh Quân làm rồi đấy .

Nhưng tôi không dám . Nghĩ vậy, nhưng Uyên Thư vẫn nói khác đi :

_ Cảm ơn . Tôi đã bình thường lại rồi .

_ Tốt .

_ Giám đốc còn truyền đạt gì nữa không ?

Yoshihiro nói chậm rãi :

_ Đầu cần dùng từ nghiêm trọng như vậy . Tôi muốn chúng ta nói chuyện cởi mở với nhau, như vậy sẽ dễ làm việc hơn .

_ Vâng .

_ Cô thật sự bình thường rồi chứ ?

_ Vâng .

_ Tốt ! Tôi thích nhân viên có thần kinh thật vững , cho dù bị "nện" những cú ra trò .

Uyên Thư chợt hiểu dụng ý của anh này giờ . Cô mỉm cười buột miệng :

_ Cảm ơn giám đốc .

Câu nói không đầu không đuôi như thế, nhưng Yoshihiro vẫn hiểu . Anh cũng mỉm cười :

_ Hy vọng là cô sẽ nhanh chóng vững vàng để theo kịp Minh Quân .

Yoshihiro im lặng một lát , rồi chợt nhìn thẳng Uyên Thư :

_ Cô có biết được lý do tôi nhận cô vào đây không ?

Uyên Thư hơi nhú mày suy nghĩ, rồi trả lời dè dặt :

_ Thưa , tôi không đoán được .

_ Tôi nghĩ là cô biết , nhưng không nói ra, đúng hơn là chưa mạnh dạn nói ra .

_ Tôi

_ Cô không phải là người kém thông minh . Cô biết đấy . Nào , nói đi !

Uyên Thư mạnh dạn :

_ Tôi nghĩ, vì tôi đã quay lại lần thứ hai giúp giám đốc phát danh thiếp .

Khuôn mặt Yoshihiro vẫn điềm đạm :

_ Tốt ! Như vậy cô đã biết phán đoán sự việc chung quanh, điều đó rất cần với một hướng dẫn viên .

Uyên Thư đâu có cần được khen , dù là lời khen kín đáo . Cô chỉ muốn biết Yoshihiro nghĩ gì về hành động của cô . Và cô hỏi thận trọng :

_ Tôi nghĩ có đúng không ạ ?

_ Chuyện đó, cô không cần biết .

Uyên Thư hơi bất mãn, nhưng không dám bộc lộ . Nhưng cô đã biết thêm về tính cách của sếp mình . Anh ta chỉ muốn người khác bộc lộ chứ không muốn ai biết ý mình .

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 1

6.

Ngày khai trương công ty, văn phòng vẫn bình thường , chỉ khác là hoa được gửi đến đến tới tập . Hầu như cả buổi sáng, Uyên Thư chỉ có mỗi việc duy nhất , là ký tên nhận quà .

Đa số bạn bè của Yoshihiro gửi đến chúc mừng . Ở Việt Nam có, ở Nhật có và có cả khách hàng . Uyên Thư không hiểu Yoshihiro hoạt động ngoại giao ra sao, nhưng cô biết anh có mối quan hệ rất rộng .

Không hiểu sao ngày khai trương như thế mà giám đốc lại biệt tăm . Dì Năm bảo là đi ra ngoài từ sáng sớm . Không có mặt giám đốc , Uyên Thư thấy nhẹ cả người . Dù không làm gì sai, nhưng cô vẫn thích sự tự do hơn .

Uyên Thư ngồi vào máy tính, vào chương trình thiết kế thiệp . Cô vẫn rất thích làm chuyện này và đã thiết kế vô số kiểu thiệp, nhưng chưa bao giờ biến nó thành công việc nghiêm chỉnh .

Ở bàn vuông góc, Minh Quân cũng không có việc gì làm, anh mở sách ra đọc . Nhưng đọc mãi cũng chán , anh quăng sách qua một bên . Liếc qua thấy Uyên Thư có vẻ mê mải với công việc, anh đành bỏ ý định trò chuyện với cô . Thế là anh vào bếp tán gẫu với dì Năm .

Uyên Thư ngồi 1 mình ở phòng khách . Cô mê vẽ đến mức không thấy giám đốc về . Anh đi thẳng vào phòng, đến đứng phía sau xem Uyên Thư làm gì . Sau khi đã hiểu ra, anh vẫn đứng im lặng xem cô " vẽ " thiệp .

Thấy bóng người gần mình, Uyên Thư nghĩ là Minh Quân . Cô nói mà không ngẩng lên :

_ Anh Quân biết không ? Em mê vẽ thiệp lắm . Nhưng từ đó tới giờ, em không có điều kiện, chỉ vẽ bằng tay thôi . Vẽ trên máy dù sao cũng phong phú hơn . Anh thấy em thiết kế kiểu này có đẹp không ?

_ Đẹp lắm !

Nghe tiếng Yoshihiro, Uyên Thư giật mình ngược lên . Cô buột miệng thảng thốt :

_ Giám đốc mới về .

Rồi cô ngồi im, dáng điệu cứng nhắc . Bị sếp bắt quả tang đang làm việc riêng , dù thần kinh thép cũng phải nhũn, huống gì cô vốn yếu bóng vía . Thế là cô trăn trăn ngồi yên, chờ nghe " giữa " .

Nhưng Yoshihiro có vẽ nhưng không để ý vẽ hoảng hốt của cô . Anh vẫn quan sát màn hình, rồi nói ngắn gọn :

_ Thay nền màu xanh nhạt, quét trắng sẽ có vẽ nhẹ nhàng hơn đây .

Nhưng Uyên Thư sợ quá không dám làm gì khác . Thấy cô cứ ngồi trăn trăn người , Yoshihiro hơi cúi xuống , tự mình nhấn chuột vào dãy màu , click vào phông màu xanh . Nền thiếp chuyển màu nhìn sáng hẳn lên , đến nỗi đang sợ mà Uyên Thư vẫn thẫn công nhận cặp mắt nghệ thuật của giám đốc . Cô buột miệng :

_ Đẹp lên nhiều lắm !

Yoshihiro không trả lời, và yên lặng vẽ tiếp vài đường nét chấm phá , rồi đứng thẳng lên . Uyên Thư thấy anh không để mắt đến màn hình, mà nhìn cô với vẻ lạ lùng .

Uyên Thư thấy tim nhói lên, chờ một câu khiển trách Nhưng Yoshihiro chỉ buông 1 câu nhận xét :

_ Cô có khiếu về nghệ thuật lắm . Nét vẽ rất đặc trưng con gái : mảnh mai , tinh tế . Sao cô không theo ngành thiết kế nhỉ ?

_ Dạ !

Yoshihiro cười thành tiếng :

_ Dù sao thì cô cũng đã chọn ngành này, cũng tốt .

_ Vâng .

Anh đột ngột chuyển giọng :

_ Làm việc chăm chú đến nỗi không thấy giám đốc của mình ...

Anh lắc đầu, khoát tay với vẻ không hài lòng :

_ Not good !

Nói xong , anh đi về phía xa lông, lần lượt xem những bưu thiếp chúc mừng mà Uyên Thư đã sắp sẵn trên bàn .

Uyển Thư tắt máy, lôi sách kế toán ra đọc . Nhưng làm sao mà học nổi trong tâm trạng như thế, đầu cô muốn vỡ tung ra . Từ lúc vào công ty đến giờ, cô gần như căng thẳng liên tục vì Yoshihiro .

Cô tự biết mình không đến nổi nào, nhưng chuyện xui xẻo cứ đến liên tục . Mà người làm cho phức tạp lên luôn là Yoshihiro .

Trời ơi là trời ! Chán quá ! Chán muốn chết được . Cô rên rỉ một mình trong đầu . Vô tình , đầu cô gục xuống với vẻ mệt mỏi .

Không biết Yoshihiro đã đứng phía sau cô từ lúc nào, rồi chợt lên tiếng :
_ Những lúc căng thẳng như thế này, cô có thể ra sân chơi một lát .

Uyển Thư giật thót người vì tiếng nói đột ngột của anh . Đã căng thẳng lại bị giật mình, khiến cô bật khóc, nhưng chỉ dám khóc lén . Và cô cố nói bình thường :

_ Dạ, tôi không sao .
_ Không nên để căng thẳng như vậy , cô phải tập bản lĩnh chứ .

Không biết giám đốc muốn giúp cô cứng cỏi không, chứ cô thấy mình muốn phát điên vì sự nhào nặn của anh ta . Anh ta làm cho thần kinh cô muốn đứt tung, rồi lại bảo ra thư giãn . Máy móc chưa chắc chịu nổi áp lực của anh ta .

Nếu vào làm việc ở công ty khác , không biết cô có áp lực như vậy không ?

Yoshihiro như không thấy thái độ khổ sở của Uyển Thư, anh ta nói như thông báo :

_ Chiều nay, chúng ta sẽ sân bay đón khách, tôi muốn cô có sự chuẩn bị hoàn hảo .

_ Vâng .

Khi cô quay lại thì Yoshihiro không còn đứng đó nữa . Cô ngược lên cầu thang , thấy anh ta đi lên lầu . Chưa thấy ai thoát ần thoát hiện như thế . Với phong cách đó, giám đốc sẽ luôn thành công trong việc kiểm soát nhân viên của mình .

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 1

7.

Yên tâm mình đã thoát khỏi tầm ngắm của giám đốc, Uyên Thư gục đầu xuống bàn với vẻ mệt mỏi . Nhưng lần này, cô phải ngẩng lên vì giọng nói của Minh Quân :

_ Sao chán nản vậy Thư ?

Uyên Thư gượng cười :

_ Em có chán gì đâu .

Minh Quân nhìn cô như hiểu :

_ Làm việc gần sếp là như vậy đó . Căng thẳng lắm , nhưng tập lờ đi , Thư ạ . Đừng có mỗi cái mỗi sợ . Hãy nghĩ rằng " bắt quả bị đuổi là cùng . ", thế là không sợ nữa .

Uyên Thư cười thú nhận :

_ Em cũng đã nghĩ như vậy, nhưng sao mỗi lần ở gần giám đốc, em vẫn thấy căng thẳng .

_ Lúc mới đi làm, anh cũng dễ bị căng thẳng lắm . Nhưng từ từ cũng quen, miễn mình đừng làm sai thì thôi , còn thì không có gì sợ hết . Giám đốc cũng là người như mình thôi .

Uyên Thư sửa lại :

_ Người có quyền sai khiến và khiển trách mình, chứ anh .

Minh Quân cười xoa :

_ Tại Thư mới đi làm nên còn nhát . Từ từ rồi em sẽ thấy . Không chừng sau này , em còn cãi tay đôi với sếp nữa .

_ Ngày đó chắc còn xa lắm . Chắc lúc đó em già đến nỗi không ai thèm chấp nhất. chuyện đó mới xảy ra được .

_ Không đến nỗi vậy đâu

Minh Quân cười lớn đến nỗi Uyên Thư hét hồn nhìn lên lâu . Rồi không thấy bóng dáng Yoshihiro , cô mới yên tâm .

Buổi chiều, Uyên Thư ăn mặc đẹp hơn bình thường . Vì theo lời Yoshihiro, cô sẽ cùng đi đón khách ở sân bay . Uyên Thư không biết đó là ai, nhưng thấy sắp có vẻ trịnh trọng với khách nên cô tự trịnh trọng theo .

Ba người ra sân bay . Uyên Thư đứng sát bên hàng rào nhìn ,nhưng cũng không quan tâm lắm . Cô thấy Yoshihiro có vẻ nôn nao . Mà này giờ cũng vậy, trên đường ra sân bay, sắp có vẻ vui, nói nhiều và thậm chí còn nói khe khẽ một mình , mất đi vẻ nghiêm nghị, cứng nhắc hàng ngày .

Chợt Uyên Thư thấy Yoshihiro vẫy tay với 1 cô gái đang đi tới . Thì ra khách chỉ có một người . Cô tò mò nhìn cô gái . Cô ta đẹp và dễ thương . Cử chỉ mạnh mẽ, hoạt bát khi cô ta cười với Yoshihiro .

Lúc ra ngoài xe, Yoshihiro mới bắt đầu giới thiệu :

_ Đây là cô Uyên Thư và anh Minh Quân, nhân viên của công ty anh .

Anh quay sang hai người :

_ Còn đây là Fujikawa , bạn thân của tôi .

Khi nói câu đó, anh choàng tay qua vai cô Fujikawa , cười âu yếm, khiến cho người đối diện dù ngốc cách mấy cũng hiểu được quan hệ của hai người .

Uyên Thư ngồi băng sau với hai người . Fujikawa ngồi giữa , cô nói không ngớt với Yoshihiro . Và anh cũng nói chuyện vui vẻ cởi mở với cô , khác xa phong cách nghiêm nghị khi nói chuyện với nhân viên dưới quyền .

Khi về đến công ty , Yoshihiro đưa Fujikawa lên phòng riêng . Uyên Thư không có việc gì làm , nhưng cũng ngồi lại văn phòng cho đến hết giờ mới về .

Buổi tối, bốn người vào nhà hàng . Cách đi như vậy vô tình đặt Minh Quân và Uyên Thư ở vị trí như một đôi tình nhân, khiến cô thấy hơi ngượng . Mặt cô đỏ hồng , cộng với vẻ e ấp theo phong cách Á Đông , khiến cô dễ thương và thu hút sự chú ý của người khác hơn cả vẻ vẻ linh hoạt của Fujikawa .

Phòng tiệc có vách ngăn bằng khiêng, nên có thể nhìn toàn bộ gian đại sảnh . Hôm nay , ở đây đang có tiệc cưới nên đông đúc rất vui .

Cô Fujikawa theo dõi 1 cách vui thích , rồi quay sang nói với Yoshihiro :

_ Lần đầu tiên em được thấy đám cưới của người Việt Nam . Hay thật !

Cô quay sang Uyên Thư :

_ Cô Thư đã làm cô dâu lần nào chưa ?

Uyên Thư ngượng ngập lắc đầu :

_ Dạ chưa . Em chưa có người yêu .

Minh Quân nhìn cô 1 cách ý nghĩa rồi lên tiếng :

_ Có phải đó là điều đáng mừng không , Thư ?

Uyên Thư ngơ ngác :

_ Ai mừng hả anh Quân ?

_ Ờ ,thì phải có người mừng chứ .

Fujikawa cười láu lỉnh :

_ Anh ấy đã nói thế, cô không hiểu sao, cô Uyên Thư ?

Rồi cô cười khúc khích, tiếng cười giòn tan, trong trẻo, chứng tỏ mẫu người hoạt bát, vui tính . Quả thật, Uyên Thư không thể nào sinh động được như vậy .

Yoshihiro nãy giờ vẫn chăm chú theo dõi đám cưới , chợt quay lại bảo Minh Quân :

_ Anh ra chúc mừng họ đi !

Minh Quân lúng túng :

_ Dạ ... nhưng tôi không quen biết với họ .

Fujikawa nói vui vẻ :

_ Minh chúc mừng họ mà, đâu có cần phải quen biết .

Thấy Minh Quân còn ngần ngại, cô hỏi thúc một cách vô tư :

_ Đi đi, ra chúc mừng họ đi .

Minh Quân đứng dậy đi ra, tay cầm ly rượu . Anh đến nói gì đó với cô dâu chú rể, vừa nói vừa chỉ về phía phòng khiêng

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 1

8.

Chú rể nhìn theo hướng tay Minh Quân rồi tươi cười giơ tay lên cao, đưa về phía Yoshihiro như mời .

Trong phòng, Yoshihiro và Fujikawa nhiệt tình nâng ly đáp lại :

_ Chúc mừng hạnh phúc ! Chúc mừng !

Ngoài kia chú rể bắt tay Minh Quân như cảm ơn . Anh mỉm cười với chú rể, rồi đi trở về phòng .

Anh ngồi xuống với dáng điệu tự nhiên và nói như chuyện lờì :

_ Chú rể cảm ơn và chúc mừng giám đốc .

Yoshihiro bật cười, rồi nâng ly lên :

_ Vô trăm phần trăm nào .

Mọi người chạm ly . Ai cũng uống bia, chỉ có Uyên Thư không biết uống bia . Cô cầm ly nước ngọt , Yoshihiro lắc đầu :

_ Không được, cô phải uống bia với chúng tôi .

Uyen Thư bối rối :

_ Dạ, nhưng tôi không biết uống cái đó .

_ Cô phải tập cho quen, mai một còn phải đi giao tiếp nữa .

Uyen Thư miễn cưỡng định đổi ly, nhưng Fujikawa đã can thiệp :

_ Anh không nên ép Uyên Thư . Người ta thích uống cái gì thì uống cái nấy, anh đừng độc tài quá !

Yoshihiro nhún vai chịu thua . Uyên Thư nói nhỏ với Fujikawa :

_ Cảm ơn chị .

Fujikawa cười thoải mái :

_ Anh Yoshihiro có tính độc tài lắm, mình thì không chịu như vậy đâu .

" Không ai chịu nổi như vậy cả, có điều chị thì thoải mái phản đối . Còn tôi thì phải tuân theo, vì cuộc sống của tôi phụ thuộc vào anh ta " . Uyên Thư rất

muốn nói với Fujikawa điều đó . Nhưng cô đã có chút kinh nghiệm nên không dạt dột nói ra , chỉ có thể phản kháng trong đầu .

Fujikawa có vẻ không màng đến chuyện đó . Cô vui vẻ nhắc lại chuyện lúc nãy :

_ Anh Quân ! Thế ở nước anh, không có phong tục chúc mừng đám cưới sao ?

_ Dạ, có đấy chị . Nhưng chỉ có bạn bè và người thân là bày tỏ, còn với người lạ thì không .

_ Tôi xem hình bạn tôi, thấy cô dâu mặc áo dài, và đội ... cái gì tròn tròn trên đầu, sao cô dâu này không có ?

Minh Quân mỉm cười :

_ Cũng tùy chị ạ . Có người thích theo phong tục Việt Nam, có người thích bắt chước phương Tây .

Fujikawa gật đầu như hiểu :

_ Thì ra là vậy . Nhưng tôi thích xem đám cưới theo truyền thống hơn, lạ mắt lắm . Và chúng tôi thường chúc mừng khi thấy đám cưới, bất kể lạ hay quen .

_ " Bởi vậy, 2 người đã bắt Minh Quân làm chuyện lúc nãy . Nếu là mình, sẽ chẳng biết làm sao nữa ? " . Uyên Thư nghĩ thầm và nhìn Minh Quân, mỉm cười như muốn chia sẻ cảm giác ngượng ngịu của anh .

Minh Quân hiểu và cười đáp lại . Trong buổi tiệc này, chính sự độc đoán của Yoshihiro làm cô và anh gần gũi nhau hơn, dù chuyện đó đã hình thành từ những ngày đầu mới làm việc ở công ty .

Mọi người ra về lúc gần khuya . Ai cũng có tâm trạng vui vẻ theo mỗi cách khác nhau .

Hôm sau, Uyên Thư đi làm bình thường . Buổi sáng, cô vừa vào công ty thì thấy Yoshihiro và Fujikawa đã ngồi ở phòng khách . Thấy cô, Yoshihiro nói ngay :

_ Sáng nay tôi bận việc, cô đưa cô Fujikawa đi chơi giùm tôi, đi bất cứ đâu theo yêu cầu của cô ấy .

_ Vâng .

Anh nhìn đồng hồ rồi đứng dậy :

_ Tạm biệt em, hẹn gặp lại .

Và hai người tự nhiên ôm hôn nhau , như không có ai ở đó . Uyên Thư xấu hổ quá, vội nhìn đi chỗ khác .

Yoshihiro thấy cử chỉ đó, anh bật cười một mình, rồi rời Fujikawa, đi ra ngoài .

Fujikawa vui vẻ nắm tay Uyên Thư ?

_ Minh đi chứ, cô Thư ?

Cả hai đi ra đường , đón tắc xi . Ngồi trong xe, Fujikawa nói huyên thuyên :
_ Nghe nói ở Việt Nam có nhiều đồ mỹ nghệ đẹp lắm . Bạn tôi mỗi lần sang đây về đều mua rất nhiều thứ . Chắc ở đây rẻ lắm nhỉ ?

_ Dạ , rẻ nhiều so với nước ngoài . Em thấy khách du lịch hay mua mấy cái đó lắm .

_ Thế Uyên Thư có thích không ?

_ Dạ , cũng thích . Nhưng có lẽ ở gần nên thấy quen, không mê lắm .

_ Còn tôi thì rất mê . Anh Yoshihiro hay gởi tranh và nhiều loại bằng xà cừ cho tôi, anh ấy cũng thích hàng mỹ nghệ lắm .

_ Dạ .

Fujikawa thoải mái nhìn ra bên đường, rồi chợt quay lại :

_ Cô Thư thấy anh Yoshihiro thế nào ?

Uyên Thư hơi lúng túng :

_ Dạ ... giám đốc là người nguyên tắc .

_ Và độc đoán , phải không ?

Uyên Thư không dám trả lời, chỉ mỉm cười thừa nhận . Fujikawa cũng cười :

_ Tính anh ấy là thế đấy, độc đoán lắm .Anh ấy quen thấy người ta làm theo ý mình thôi .

_ Dạ .

_ Nhưng Uyên Thư đừng sợ, cái gì quá đáng thì phải có ý kiến . Nếu không , anh ấy sẽ không nhận ra đâu .

_ Dạ .

Fujikawa chợt nhìn Uyên Thư, cười tủm tỉm :

_ Con gái Việt Nam hiền quá nhỉ ?

Thấy Uyển Thư không hiểu, cô nói thêm :

_ Là tôi nói cô đó .

Uyển Thư mỉm cười :

_ Em nghĩ em không hiền đâu .

_ Thật đó . Tôi nghĩ một người hiền như cô mới làm việc nổi với anh Yoshihiro .

Uyển Thư nhú mày :

_ Giám đốc khó lắm hả chị ?

_ Khó lắm thì không khó lắm, nhưng đòi hỏi cao . Anh ấy có nhiều tài, nên muốn nhân viên mình cũng vậy .

_ Em thì không có đủ tài, nhưng em cũng cố lắm .

Fujikawa xua xua tay :

_ Tôi không định nói thế đâu . Chúng tôi yêu nhau, nhưng tính cách lại không giống nhau . Tôi dở lắm, chẳng biết gì cả . Còn anh ấy thì rất giỏi .

_ Làm việc với giám đốc, em và anh Quân đều thấy điều đó .

_ Thế hả ?

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 1

9.

Nghe khen Yoshihiro, Fujikawa có vẻ thích lắm . Cô chợt thấy thích tâm sự với Uyên Thư .

- _ Lúc anh ấy qua đây , tôi cứ khóc suốt vì nhớ anh ấy, bây giờ thì đỡ rồi .
- _ Chắc chị và giám đốc yêu nhau ghê lắm ?
- _ Chúng tôi học chung với nhau lúc nhỏ , lại ở gần nhà nhau nên thân nhau lắm . Ban đầu là thân, sau đó yêu nhau lúc nào không hay .
- _ Thơ mộng quá ! _ Uyên Thư buột miệng .
- _ Cô thấy vậy là thơ mộng hả ?
- _ Có lẽ em chưa có người yêu, nên em thường thấy những người yêu nhau là lãng mạn .
- _ Tôi thấy Minh Quân có vẻ thích cô đấy .
- _ Em cũng không biết nữa . À quên ! Chị có muốn vào chợ trước không ?
- _ Tôi muốn lắm . Vào chợ đi !

Uyên Thư chuyển qua tiếng Việt nói với người tài xế . Fujikawa lắng nghe rồi nhận xét :

- _ Nói tiếng Việt nghe hay quá ! Mai một về Nhật, tôi sẽ học tiếng Việt cho vui .

Nghe cô nói, Uyên Thư tự nhiên thở dài . Trong khi cô cật lực học nhiều ngoại ngữ để kiếm tiền, thì Fujikawa chỉ học tiếng nước ngoài cho vui . Đúng là tiểu thư .

Đến chợ, cả hai đi vào nhà lồng trước tiên . Fujikawa có vẻ rất mê mua sắm, và mua bất cứ thứ gì cô thích , không hề tiếc tiền . Chỉ trong buổi sáng, cô đã xài gấp đôi cả mức lương tháng mà Uyên Thư thu nhập .

Cô hào phóng bảo Uyên Thư mua món mình thích , nhưng Uyên Thư từ chối quyết liệt .

Khi cả hai về thì đã trưa . Uyên Thư định về nhà, nhưng Fujikawa nhất định kéo cô về công ty cùng ăn trưa với cô .

Về đến công ty, Fujikawa kéo Uyên Thư vào phòng khách, lôi những thứ

mới mua ra ngắm nghía . Một lát, Yoshihiro về . Anh cũng đến ngồi cạnh Fujikawa , nghe cô khoe những thứ mới mua và chỉ cười trừ cho những đam mê của cô .

Mấy ngày nay, Uyên Thư vào công ty một cách rất thoải mái vì không có mặt giám đốc ở đó , bởi anh đưa Fujikawa đi chơi suốt ngày . Những lúc rảnh, cô và Minh Quân chơi cờ hoặc nói chuyện với nhau . Với Uyên Thư, đi làm mà như vậy thì thật là thiên đường .

Nhưng thiên đường của cô chỉ tồn tại được mấy ngày , vì Fujikawa phải trở về Nhật .

Buổi tối chia tay, bốn người lại đi nhà hàng . Lần này đã khá thân nhau nên ai cũng thấy vui . Khi chia tay, Fujikawa đã tặng cho Uyên Thư 1 bộ trang điểm mà cô mang từ Nhật qua , và cứ dặn đi dặn lại rằng , nếu có dịp sang Nhật, Uyên Thư phải đến tìm cô .

Fujikawa cứ luôn miệng bảo thích Uyên Thư, khiến cô hơi ngạc nhiên . Thật ra, cô cũng thích có khách của giám đốc, nhưng đến mức như Fujikawa thể hiện thì chưa .

Sáng hôm sau, cũng ba người tiễn Fujikawa như lần đi đón . Trên đường về, Yoshihiro có thái độ khác hẳn . Anh trở lại vẻ nghiêm nghị và điềm đạm như cũ . Gần như anh là người khác hẳn mà chỉ có Fujikawa mới đủ sức làm cho anh vui .

Mấy ngày sau, Uyên Thư đưa khách đi tham quan dài xuyên suốt Hà Nội, không có dịp gặp Yoshihiro . Những ngày đó, tuy mệt nhưng rất dễ chịu . Nhưng đến lúc về, Yoshihiro lại khùng bố tinh thần cô theo cách khác .

Vừa về buổi sáng thì buổi chiều Uyên Thư đã đến công ty . Cô còn bơ phờ vì chưa quen chuyển đường xa . Và cảm thấy mệt mỏi nên cô đến công ty với tâm trạng không vui .

Khi cô đến thì không thấy Minh Quân . Anh đã đưa khách đi miền Tây, văn phòng chỉ còn lại giám đốc . Uyên Thư chưa kịp vào trình diện thì anh gọi cô vào phòng .

Không hiểu có chuyện gì mà gương mặt anh khó đăm đăm . Anh ngồi phía sau bàn, nói như ra lệnh :

- _ Cô ngồi xuống đó !
- _ Dạ .
- _ Chuyến đi có gì trở ngại không ?
- _ Dạ không .
- _ Thật sự là không chứ ?

Thật ra , cũng có chuyện trục trặc, đó là một khách bị mất đồ . Nhưng chuyện đó đã giải quyết xong, nên cô thấy không có gì đáng nói . Thế là cô gật đầu .

- _ Dạ , không có gì trục trặc cả .

Yoshihiro nhíu mày :

- _ Một chuyến đi có thể làm mất uy tín của công ty mà cô bảo không có gì được à ?
- _ Mất uy tín ? Uyển Thư mở lớn mắt .

Yoshihiro nghiêm mặt :

- _ Tôi rất ghét nhân viên của mình nói dối . Cô hãy nhớ lấy, cô Uyển Thư .

Uyển Thư như từ trên trời rơi xuống . Cô nói một cách hoang mang :

- _ Tôi nói dối chuyện gì ạ ?

Yoshihiro hỏi thẳng :

- _ Để xảy ra chuyện khách mất đồ mà cô thấy không quan trọng à ?

Uyển Thư ngớ ra , cô buột miệng :

- _ Dạ ... sao giám đốc biết ạ ?
- _ Một câu không được quyền và không nên hỏi, thế mà cô lại hỏi . Bản lĩnh của cô là vậy đó sao ?
- _ Xin lỗi ... nhưng chỉ tại tôi ngạc nhiên quá .
- _ Vậy nếu tôi không biết, cô sẽ còn giấu nhiều chuyện khác nữa, phải không ?

Mồ hôi bắt đầu rịn trên trán Uyển Thư , cô liếm môi :

- _ Tôi không bao giờ có ý nghĩ giấu giếm, chỉ tại tôi thấy chuyện đó không quan trọng mà thôi .

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 1

10.

Khi nói câu đó, Uyên Thư không biết là mình đã phạm sai lầm khác còn nghiêm trọng hơn . Và Yoshihiro bắt đầu giận dữ, anh lớn tiếng :

_ Một người hướng dẫn viên thiếu trách nhiệm , thiếu hiểu biết .

Anh đứng dậy, đập tay xuống bàn :

_ Cô có biết như vậy là mất uy tín công ty không ?

Uyên Thư lắp bắp :

_ Nhưng tôi đâu có lỗi gì khi khách bị mất đồ . Đó là ... là ... là ngoài ý muốn của tôi .

_ Không có ai muốn như vậy . Nhưng cô , chính cô cũng có trách nhiệm không để chuyện đó xảy ra .

_ Vô lý quá ! _ Uyên Thư kêu lên .

_ Cô còn dám cãi à ?

Hình như tức quá , không đủ từ ngữ để diễn đạt bằng tiếng Việt, Yoshihiro chuyển sang nói một tràng tiếng Nhật :

_ Các người làm việc thiếu trách nhiệm vậy sao ? Nếu cứ để xảy ra tình trạng mất đồ, thì ai còn dám đến công ty này ? Cô trả lời đi .

Uyên Thư gục mặt nhìn xuống, không trả lời . Đầu óc cô rối tung đến mức hoảng loạn, cô không kịp hết từ ngữ Yoshihiro nói, chỉ nghe loáng thoáng được mấy câu " thiếu trách nhiệm ", " thiếu khôn ngoan ", " cứng đầu ... " ...

Cô chợt bùm miệng, oà ra khóc, rồi đứng lên chạy ra ngoài .

Uyên Thư không thấy dì Năm đứng lấp ló ở cửa nhìn cô . Bà đã nghe tiếng quát tháo trong phòng, và nóng ruột muốn an ủi cô nhưng không dám, vì có mặt giám đốc ở đó .

Uyên Thư ra bàn mình ngồi khóc . Một lát , cô chợt đứng lên, bỏ ra về . Cô nghĩ rằng, từ đây về sau, mình sẽ không trở lại đây nữa .

Khi cô ra sân lấy xe, dì Năm chạy theo :

_ Sao về vậy cô Thư ? Đừng về, cô à .

_ Con sẽ nghỉ luôn , dì Năm ạ . Dì ở lại vui nghe . Lâu lâu, con sẽ gọi điện cho dì .

_ Đừng làm vậy cô . Đã đi làm thì sao tránh khỏi va chạm . Nếu mỗi chút cô mỗi bỏ đi thì sẽ làm ở đâu ? Chỗ nào cũng vậy thôi cô à .

Nhưng Uyên Thư nản quá nên không muốn nghe thuyết phục . Cô hít mũi, cười dịu dàng :

_ Cám ơn dì Năm, nhưng bây giờ con muốn về . Con muốn suy nghĩ lại .

_ Suy nghĩ thì được , hết buồn rồi thì trở lại làm , đừng nghỉ luôn cô à . Ông ấy hơi nóng tính, nhưng không phải người chấp nhặt đâu .

_ Sao dì biết ?

_ Ở đây lâu thì biết . Tôi cũng bị la hoài , nhưng la rồi bỏ . Tôi bảo đảm với cô là bây giờ, ông không còn để ý gì đâu .

Quát tháo người ta, làm cho người ta khốn đốn như thế mà không để ý, sao anh ta tự cho mình nhiều quyền quá vậy ? Cô không phản ứng , nhưng dứt khoát không chấp nhận điều đó .

Và mặc cho dì Năm bảo trở vô, Uyên Thư vẫn bỏ về .

Suốt buổi chiều đến tối, Uyên Thư cứ nhớ lại những câu quát của Yoshihiro rồi khóc .

Lúc này, cô không dám phản ứng, nhưng cái tức cứ làm cho cô ầm ức không nguôi được .

Sáng hôm sau, cô không vào công ty . Cô đang ngồi viết đơn xin nghỉ việc thì chị chủ nhà gọi lên nghe điện thoại .

Uyên Thư khựng cả người khi nghe giọng của Yoshihiro :

_ Chào cô . Tôi là Yoshihiro .

_ Chào anh .

Khi trả lời bằng giọng nhún nhường đó , cô chợt thấy bức chính mình . Tại sao cô sợ anh ta hoài vậy ? Bây giờ nghỉ việc, tại sao phải để bị khống chế chứ ?

Thế là cô im lặng . Yoshihiro hỏi với giọng thản nhiên, thẳng thắn đến mức không ngờ :

- _ Khi cô có thái độ như vậy là cô muốn nghỉ việc, phải không ?
- _ Vâng .
- _ Lý do ?
- _ Tôi không phù hợp với công việc, thừa giám đốc .
- _ Ai nói với cô là cô không phù hợp ?

" Chính anh đã bắt tôi nghĩ như vậy, vậy mà anh có thể vô tư vậy sao ? "

Uyên Thư nghĩ 1 cách tức tức, nhưng cô lại trả lời thuần thực :

- _ Tôi tự thấy như vậy .
- _ Không . Cô không tự thấy được gì cả . Cô không hề xem lại mình, chỉ nhìn vào tôi và đối kháng với tôi thôi .

Uyên Thư lại thấy lúng túng , không biết đường chống đỡ . Thế là cô buông xuôi :

- _ Tôi không nghĩ gì cả .
- _ Không . Cô không phải mẫu người không suy nghĩ , có điều là cô không mạnh dạn nói ra .

Uyên Thư liền lĩnh buông một câu phản kháng :

- _ Giám đốc muô n nói sao cũng được . Tôi biết là quyền lực trong tay kẻ mạnh .
- _ Không phải vậy . Quyền lực luôn ở trong tay người biết làm chủ tình thế .

Uyên Thư không biết nói thế nào, thế là cô im lặng, Yoshihiro chờ hoài không nghe cô nói, anh lên tiếng tiếp :

- _ Cô muốn nghỉ việc, tôi không cản . Nhưng trước khi nghỉ , tôi bắt cô phải tự vấn về việc hôm qua .

Thấy kỳ lạ ! Hình như cái sợ Yoshihiro đã ngấm vào máu, nên khi không có anh ta cô tức đủ thứ . Nhưng không nói chuyện , tự nhiên lại thụ động kỳ lạ và cô lại im như thóc .

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 1

11.

Trong máy, giọng Yoshihiro có vẻ bớt uy quyền một chút , nhưng vẫn nghe khó khăn :

_ Cô có biết, một trong những nguyên tắc của hướng dẫn viên phải có là bảo đảm an toàn tuyệt đối cho khách hàng không ? Còn cô thì đã xảy ra chuyện mất đồ .

_ Nhưng tôi đã giải quyết xong rồi .

_ Đó là họ dễ tính . Nếu họ cố tình làm khó công ty , cô sẽ giải quyết thế nào ? Thậm chí, họ về Nhật khiếu nại với công ty mẹ , thì tôi sẽ trả lời ra sao ?

_ Đến nỗi trầm trọng như vậy sao ?

Uyên Thư buột miệng kêu lên, bằng hoàng cả người . Đến giờ cô mới ý thức được chiều sâu của vấn đề và thật sự thấy sợ .

Yoshihiro bỏ qua câu hỏi ngớ ngẩn của cô, anh nói tiếp một cách cứng rắn :

_ Cô đã sơ sẩy trong việc bảo đảm an toàn cho khách . Việc khách mất đồ là quy ra trách nhiệm của cô .

_ Tôi ... thật tình tôi không ngờ là nó nghiêm trọng vậy . Tôi sợ lắm !

_ Vấn đề không phải cô biết sợ hay không , mà ở chỗ cô có thấy được lỗi của mình không ?

Uyên Thư nói nhỏ :

_ Tôi biết, tôi xin lỗi .

_ Tôi không cần nghe xin lỗi . Vấn đề là giữa cô với tôi, ai đúng ai sai . Và khi nhận ra mình không đúng , cô sẽ có cách xử sự thế nào ?

_ Tôi ...

Nhưng Yoshihiro không để cô nói , anh cắt ngang :

_ Thái độ của tôi hôm qua không quan trọng, quan trọng là tính chất của vấn đề cô gây ra . Cô hãy tự suy nghĩ đi , rồi quyết định đến gặp tôi hay nghỉ việc .

Uyên Thư chưa kịp nói thì anh đã lên tiếng :

_ Chào cô .

Và anh chủ động cúp máy . Uyên Thư bần thần bỏ ống nghe xuống, suy nghĩ đảo lộn hoàn toàn .

Không biết đó có phải là bí quyết để Yoshihiro thành công trong giao tiếp ? Anh không hề yêu cầu cô trở lại làm việc, chỉ thẳng thắn vạch cho cô thấy lỗi của cô, điều đó lại có hiệu quả hơn là tranh luận .

Nếu mới lúc nãy cô còn viết đơn với sự tức giận , thì bây giờ chỉ còn tâm trạng thẳng thốt về sai lầm của mình . Và điều tự nhiên là cô không còn trách thái độ gay gắt của Yoshihiro .

Buổi chiều, Uyên Thư tự động đến công ty . Khi cô đến, Yoshihiro đang ngồi nghe điện thoại . Anh gật đầu đáp lại cái chào của cô, thái độ thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra .

Uyên Thư đến bàn mình, tìm quyển sách để đọc . Nhưng cô vừa đọc được vài trang thì nghe tiếng Yoshihiro gọi phía sau :

_ Cô Thư vào đây !

Uyên Thư đứng dậy đi vào trong . Yoshihiro ngồi sau bàn làm việc . Anh không bảo Uyên Thư ngồi, chỉ đưa mắt nhìn cô từ đầu đến chân .

Cái nhìn làm cô rụt người lại , tâm lý tự nhiên là cô thấy hồi hộp . Đã từng bị khủng bố tinh thần, nên một chút gì khác thường ở giám đốc khiến cô cũng phải lo sợ .

Yoshihiro chợt khoát tay :

_ Cô ngồi đi !

Chờ Uyên Thư ngồi xong, anh bắt đầu lên tiếng :

_ Trong công việc, cô làm rất tốt . Nhưng nghề của chúng ta là phải giao tiếp . vì vậy, tôi muốn cô chú ý đến y phục một chút .

Bất giác, Uyên Thư cúi xuống nhìn lại mình . Cô đang mặc áo sơ mi trắng , quần tây xanh, áo bỏ vào quần nghiêm chỉnh . Ăn mặc thế này mà không lịch sự sao ?

Thấy vẻ mặt hoang mang của cô, Yoshihiro lên tiếng :

_ Bộ đồ này thì rất lịch sự nhưng nó có vẻ học sinh quá , không hợp với tư

cách của người thường xuyên là trung tâm của đám đông .

Sự can thiệp hơi sâu của giám đốc làm Uyên Thư thấy ngượng . Cô cứ ngồi yên nhìn xuống bàn .

Yoshihiro chợt mở tủ, lấy quyển Catalogue đẩy về phía cô :
_ Cô có thể xem qua và chọn một mẫu . Khi nào xong, đưa tôi duyệt .

Uyên Thư rụt rè đề nghị :
_ Tôi có thể mặc áo dài khi ở văn phòng , hoặc trong những tour ngắn . Còn khi đi xa, thì sẽ mặc đồ vest , được không ạ ?

Yoshihiro lắc đầu :
_ Áo dài thì được, nhưng bộ vest thì dễ lẫn lộn lắm, không có nét riêng .
_ Vậy sao ?
_ Tôi muốn trang phục của cô phải gây ấn tượng . Nó cũng sẽ là đồng phục của nhân viên trong công ty, cho nên cô hãy đầu tư cho kỹ .
_ Vâng . Tôi sẽ xem và chọn mẫu .

Và không muốn tiếp tục câu chuyện có vẻ riêng tư này, cô vội đứng dậy, cầm lấy quyển Catalogue đi ra . Nhưng Yoshihiro đã gọi lại
_ Uyên Thư ?
_ Dạ .

Uyên Thư quay lại đứng chờ . Yoshihiro nhìn cô, vẻ ngập ngừng . Lần đầu tiên Uyên Thư thấy anh ta như vậy điều đó làm cô tò mò hơn :
_ Dạ , còn chuyện gì ạ ?
_ Chuyện này ... lẽ ra tôi không nên nói . Nhưng đó là vì công việc , tôi buộc phải đề cập với cô, cũng như chuyện trang phục vậy .
_ Dạ , sao ạ ?
_ Quà tặng của Fujikawa , cô mở ra xem chưa ? Tôi nghĩ cô nên dùng nó mỗi ngày .

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 1

12.

Uyển Thư kinh ngạc tốt độ . Không ngờ một người như giám đốc lại quan tâm tới chuyện phụ nữ như vậy . Mắt cô đỏ rần lên, cô lúng túng :

_ Dạ ... tôi ...

_ Tôi nghĩ cô còn đơn giản quá , điều đó không tốt với các cô gái đâu .

Lần này, Uyển Thư gục mặt thật sự cô không dám nhìn lên nữa . Không xấu hổ sao được khi chuyện tế nhị đó lại đem ra nói như một công việc, mà người đó lại là chính Yoshihiro .

Minh Quân nói cô còn ngượng, huống chi là giám đốc .

Vả lại , dù khiêm tốn, Uyển Thư cũng vẫn biết mình rất đẹp . Cô biết quý trọng nhan sắc mình, và thích vẻ đẹp tự nhiên hơn .

Ai cũng bảo cô xinh đẹp, chẳng lẽ Yoshihiro không thấy điều đó ?

Như đọc được ý nghĩ của cô, Yoshihiro nói tiếp:

- Ở đây, tôi không cố ý định bình phẩm về ngoại hình của cô . Tất cả là công việc . Chỉ cần một chút son phấn, cô sẽ thấy mình tự tin hơn, và ng` ta sẽ tôn trọng mình hơn .

Thấy cô cứ gục mặt nhìn xuống, anh ngừng lại, nhấn giọng:

- Hiểu điều tôi muốn nói không, Uyển Thư ?

- Dạ hiểu .

Uyển Thư trả lời rất nhỏ . Việc giám đốc hiểu cả ý nghĩ thầm kín của mình, khiến cô thấy anh thật sự đáng sợ .

Nhưng cô vẫn phải thừa nhận là dù câu chuyện có vẻ thẳng thắn, nhưng anh ta vẫn rất tế nhị khi nói . Tế nhị và tâm lý, một ng` như vậy không sợ cũng không được .

Uyển Thư ngược lên, hỏi chủ động:

- Thưa, còn điều gì nữa không?

- Quá nhiều cho một buổi chiều .

Yoshihiro nói và nhìn cô với ánh mắt thân thiện hơn . Cái nhìn đó làm Uyên Thư đỡ thấy căng thẳng .

Cứ mỗi lần vào phòng giám đốc là thần kinh cô cứ căng lên . Cô không hiểu sao, Minh Quân lại có được tác phong ung dung như vậy, và không biết chừng nào cô mới đạt đến trình độ đó .

Hôm sau, Uyên Thư mang quyển Catalogue vào trình diện mẫu với giám đốc . Lúc cô bước vào thì anh đang nghe điện thoại . Anh ngồi gác chân lên bàn một cách thoải mái và nói chuyện rất lâu, làm Uyên Thư fải wa xa lông ngồi chờ .

Thỉnh thoảng, cô lén nhìn về fĩa bàn, rồi vội nhìn đi chỗ khác . Cô đã wen thấy tác phong nghiêm chỉnh của anh, nên thấy cử chỉ bừa ầu đó, cô có cảm giác mình đang chứng kiến fút riêng tư của anh .

Một lát sau, Yoshihiro mới gác máy . Anh ngồi thẳng lên, lấy lại tư thế đường hoàng, khác hẳn lúc nầy:

- Có chuyện gì vậy, cô Thư ?

- Dạ, tôi đem mẫu đồng phục đã chọn đến cho giám đốc duyệt .

Vừa nói, cô vừa đứng dậy bước wa bàn . Cô ngồi đối diện với Yoshihiro, mở trang Catalogue chỉ và một mẫu .

- Mẫu này có được không ạ ?

Cô chỉ thêm hai kiểu kế bên:

- Còn đây là mẫu "dự trữ".

Yoshihiro không nhìn xuống Catalogue mà nhìn chăm chăm bàn tay Uyên Thư, khiến cô bối rối rút tay lại, giấu xuống gầm bàn .

Yoshihiro nhìn thoáng qua khuôn mặt ngưng ngùg của cô, rồi nói như ra lệnh:

- Cô đặt tay lên bàn cho tôi xem!

Uyên Thư miễn cưỡng làm theo . Cô nhìn xuống bàn tay mình, thấy không có gì đáng để fê bình cả, thậm chí còn có thể tự hào về nó . Thế mà còn bị xét nét, làm sao không hoang mang .

Yoshihiro lắc đầu như không đồng ý:

- Ko nên để móng tay dài và nhọn như thế . Hãy cắt đi!

- Sao ạ ?

Uyên Thư kêu lên nho nhỏ, không biết nên làm thế nào . Hết bị xét nét trang phục, mặt mũi, bây giờ lại kiểm soát cả móng tay . Thật là quản lý quá mức .

Cảm thấy mình bị xâm phạm cá nhân wá, cô không chịu được . Thế là cô fản đối yếu ớt:

- Nhưng đây là ý thích cá nhân tôi . Nó không ảnh hưởng gì đến công việc cả, tôi xin fếp không làm theo ý giám đốc .

Yoshihiro có vẻ bất ngờ vì cử chỉ phản đối của cô, nhưng vẫn điềm nhiên:

- Tôi không chịu được khi một cô gái để móng tay dài .

- Nhưng đó là ý muốn riêng của giám đốc, xin đừng can thiệp wá sâu vào chuyện cá nhân của tôi . Vậy nếu như ...

Nói đến đó, Uyên Thư vội ngừng lại . Nhưng Yoshihiro hỏi tới:

- Nếu như thế nào ?

- Dạ không .

- Nếu như cô yêu người nào đó cũng fải có ý kiến của tôi chứ gì ? Có fải cô nghĩ thế không ?

Uyên Thư ngạc nhiên nhìn anh . Ko thể ngờ anh có thể đọc được ý nghĩ của mình . Bất giác cô đỏ mặt, không dám trả lời nữa .

Yoshihiro nói thản nhiên:

- Nếu chuyện đó xảy ra ngoài công ty tôi, và không ảnh hưởng gì đến công việc thì tôi sẽ không có ý kiến .

"Nhưng chuyện tôi để móng tay thì ảnh hưởng gì đến công việc chứ ?".

Uyên Thư âm ức nghĩ thầm . Nhưng sợ nói ra sẽ lại có chuyện, nên cô không hé miệng nữa .

Yoshihiro như cho qua chuyện đó, anh kéo quyển Catalogue về fĩa mình, nhìn khá kỹ, rồi ngẩng lên:

- Tại sao cô chọn mẫu này ?

Uyên Thư cố trấn tĩnh cảm xúc của mình . Cô nói với vẻ không bình thường:

- Dạ, vì giám đốc yêu cầu đồng phục fải gây ấn tượng . Tôi nghĩ màu cam nổi bật đúng như ý của giám đốc .

Yoshihiro khề lắc đầu như không hài lòng nhưng không nói gì, chỉ hỏi tiếp:

- Vậy còn cô, cô chọn mẫu nào ?

Uyên Thư dè dặt, chỉ một kiểu trong góc . Đó là kiểu vest khá đơn giản màu kem, cổ tròn có xẻ chữ V . Xung quanh cổ và tay thêu hoa văn . Nó độc đáo ở chỗ phối hợp màu trang nhã, không đập vào mắt, nhưng khi đã nhìn thì lại muốn nhìn lâu .

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 1

13.

Uyên Thư rất thích kiểu này nhưng không chọn, vì nghĩ không đúng yêu cầu của giám đốc .

Yoshihiro nhìn theo hướng tay cô, rồi nheo mắt nhìn khá lâu . Một lát, anh ngẩng lên:

- Tại sao cô không chọn mẫu này ?
- Tôi thích nó hơn, nhưng nghĩ không đúng với yêu cầu của giám đốc, nên ...

Yoshihiro cắt ngang:

- Cô nghĩ tôi màu mè lắm à ?
- Dạ, tôi chỉ sợ ...
- Hình như cô chỉ nghĩ một chiều . Tập phân tích vấn đề đi, Uyên Thư .
- Vậy chúng ta sẽ chọn màu này ạ ?

Yoshihiro nhìn cô, im lặng gật đầu . Uyên Thư thở phào nhẹ nhõm . Lần đầu tiên cô thấy anh và cô có cùng quan điểm với nhau . Tưởng tượng fải mặt bộ đồng phục chói chang ấy mỗi ngày, cô thấy fát ớn .

Ngồi suy nghĩ lẩn thẩn, Uyên Thư không để ý Yoshihiro đang dán mắt vào bộ móng tay mình . Đến chừng nhận ra, cô vội rút lại, giấu dưới chân .

- Dạ, giám đốc còn dặn điều gì nữa không ạ ?
- Cô có thể đi ra .
- Dạ .

Uyển Thư đứng dậy, đi ra ngoài . Cô đến bàn mình, ngồi nghĩ về chuyện lúc này .

Nghĩ xong lại thấy mình ở tình thế dở khóc dở cười . Nếu kể chuyện giám đốc của mình với bạn bè, chắc nó sẽ trở mắt ngạc nhiên . Chắc chỉ có mình cô là gặp fải sếp wản lý cả những vấn đề cá nhân như vậy .

Yoshihiro hình như giỏi ở wá nhiều lĩnh vực . Ko chừng chuyện phụ nữ, anh còn rành hơn cả cô, biết đâu đây .

Thật là khủng khiếp!

Tự nhiên, lúc này cô muốn Minh Quân về sớm . Chỉ cần có mặt anh, cô sẽ thấy áp lực tinh thần giảm đi nhiều .

Đến đầu tuần, Minh Quân mới trở về . Buổi sáng, đến công ty đã thấy anh, vẻ mặt ảm đạm của Uyển Thư bỗng như vui lên hẳn:

- Đi vui không anh Quân ?

Vừa hỏi cô vừa đi về fía bàn mình, đặt chiếc giỏ xuống g. Cô chưa kịp ngược lên thì Minh Quân đã xoay ghế về fía cô, chìa ra một chiếc hộp:

- Wà của em .

- Cảm ơn anh . Nhưng nếu mỗi tour về anh đều có wà cho em, thì anh sẽ bị hụt lương đấy .

- Anh thích như vậy mà .

- Cảm ơn anh nhiều nghe .

- Sao cảm ơn anh hoài vậy ? Mấy hôm nay thế nào, có thoải mái không ?

Uyển Thư trả lời iu xiu:

- Cũng hơi hơi .

- Hơi hơi tức là có chuyện, fải không ?

- Em cũng không biết nữa .

Nói xong câu đó, cô tự nhiên nhìn xuống móng tay của mình . Cho đến giờ cô cũng vẫn không cắt móng . Mấy hôm nay ít tiếp xúc với sếp, nên chuyện đó không biết sếp còn nhớ không .

Nhưng cô giấu biệt Minh Quân những chuyện xảy ra giữa cô và sếp . Nói ra xấu hổ lắm, chắc Minh Quân sẽ kinh ngạc không tin .

Minh Quân có vẻ thật sự quan tâm chuyện của Uyên Thư . Anh cứ xoay hẳn ng` về phía cô, giọng nghiêm chỉnh .

- Lúc anh đi, tất cả đây có chuyện gì không ?

- Ko có ... À! Cũng có, nhưng không đến nỗi gay gắt lắm .

Minh Quân cười hiểu biết:

- Ko đến nỗi gay gắt mà muốn nghỉ việc à ? Dì Năm kể với anh rồi .

- Dì Năm thật là ... Nhưng chuyện đó wa rồi . Anh thấy đó, em đâu có nghỉ .

- Nhưng là chuyện gì vậy ?

Uyên Thư chưa kịp trả lời thì đã thấy Yoshihiro đứng ở cửa:

- Cô Thư vào đây!

Tự nhiên cô và Minh Quân nhìn nhau . Rồi cô miễn cưỡng đứng dậy, tìm bắt đầu đập phập phồng . Ko hiểu lần này sẽ là chuyện gì đây ?

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 1

14.

Hai tuần nay, cô liên tục bị gọi vào phòng giám đốc . Trong khi Minh Quân thì rất ít khi bị giám đốc để mắt tới . Cứ kiểu này hoài, chắc cô bị đau tim mất .

Cô đến ngồi trước bàn, Yoshihiro nhìn cô hơi lâu, rồi lên tiếng:

- Cô hãy soạn một thông báo tuyển người mới và chuẩn bị tuyển người . Cô sẽ chịu trách nhiệm về chuyện này đây .

Uyên Thư như không tin vào tai mình, cô mở lớn mắt:

- Giám đốc nói sao ạ ?

Yoshihiro nheo mắt hỏi lại:

- Chuyện đó lớn lắm sao ?

- Dạ, nhưng tôi không đủ kinh nghiệm . Tôi không biết làm mấy chuyện như vậy .

- Vậy thì sao không tập cho biết ?

Uyên Thư sợ wá, wên mắt mình đang ngồi trước một ng` có tính độc đoán, cô liếm môi:

- Dạ, chuyện này giám đốc giao cho anh Quân đi . Anh ấy ...

Yoshihiro cắt ngang:

- Minh Quân thừa sức làm, nhưng tôi muốn chính cô . Chuyện như vậy mà cô sợ sao, lớn lao lắm à ?

- Vâng .

Uyển Thư buột miệng trả lời . Nói xong cô mới nhận ra mình liều . Nhưng cái sợ lại lớn hơn, thế là cô ngồi im .

Yoshihiro bắt đầu nghiêm nghị:

- Nếu Minh Quân làm được, tại sao cô không làm được ? Cô và anh ta có gì khác nhau ? Theo tôi nhớ thì cô và anh ta có trình độ ngang nhau đấy .

Uyển Thư lí nhí:

- Nhưng tôi không có kinh nghiệm như anh ấy .

- Kinh nghiệm chỉ tích lũy được khi làm việc . Cô không dám làm, thì mãi mãi cô cũng sẽ chỉ là một nhân viên bình thường thôi .

Yoshihiro chột đập mạnh bàn, khiến Uyển Thư giật mình đưa tay chặn ngực, cô hiểu mình đã chọc anh nổi giận .

Nhưng Yoshihiro không quát lên như cô tưởng, mà chỉ gằn giọng :
_ Tôi không muốn trong công ty của tôi có người hay cãi lệnh như cô . Tôi ra lệnh cô phải làm việc này . Cô ra ngoài đi !

Uyển Thư đứng dậy, mắt nhắm mắt mở đi ra , nước mắt mờ mịt . Cô không phải vì sợ phải làm việc quá sức, mà là tức và sợ Yoshihiro .

Rõ ràng là Yoshihiro muốn đẩy ải cô . Anh ta giao cô làm hết việc này đến việc kia, trong khi Minh Quân chỉ có mỗi công việc là đi tour . Tại sao cô bị đối xử bất công thế chứ ?

Ra khỏi phòng, Uyển Thư đứng lại, cẩn thận chùi mắt . Cô biết thế nào Minh Quân cũng hỏi chuyện và bênh vực cô . Nhưng cô không muốn anh công kích Yoshihiro .

Nhưng bản năng lại khiến cô muốn dựa vào Minh Quân . Những chuyện lớn lao thế này, không dựa anh thì dựa ai .

Uyển Thư ra bàn ngồi . Lập tức Minh Quân ngẩng lên , xoay ghế về phía cô :

_ Chuyện gì vậy Thư ?

_ Giám đốc bảo em tuyển thêm người, em có biết gì đâu mà làm . Phải làm

sao , hả anh Quân ?

Minh Quân chưa trả lời thì cô rầu rĩ nói thêm :

_ Thân em còn làm không xong, lấy tư cách gì để tuyển chọn người khác .
Đã vậy, còn bắt em trực tiếp phỏng vấn .

Cô nhắm tít mắt lại :

_ Nghĩ đến chuyện ngồi phỏng vấn người khác, em sợ muốn chết được .

Minh Quân nhú mày :

_ Sao chuyện đó không giao cho anh ? Anh có kinh nghiệm hơn mà .
_ Có lẽ giám đốc ghét em .
_ Thấy người ta hiền là muốn áp bức , sao không giới thiệu anh nè . Để anh soạn thông báo cho .

Minh Quân vừa nói xong thì đến lượt anh cũng bị " chiếu tướng " . Anh đứng dậy, đi vào phòng giám đốc .

Uyên Thư tò mò nhìn theo . Rất ít khi giám đốc gọi Minh Quân vào phòng riêng , hầu như là không có . Chẳng lẽ Minh Quân cũng có việc ?

Cô ngồi đợi anh ra chỉ cách soạn bảng thông báo . Nhưng khi anh đi ra , thì vẻ mặt có vẻ không vui .

_ Anh phải đi công việc ngay, em chịu khó tự làm nghe Thư .
_ Đi đâu vậy anh Quân ?

Minh Quân chưa kịp trả lời thì Yoshihiro đã đi ra . Thế là anh vội cất mấy thứ trên bàn vào ngăn tủ, rồi vội vã đi ra ngoài .

Uyên Thư thất vọng nhìn theo . Cô thấy rõ ràng Yoshihiro cố ý không để cô dựa vào Minh Quân . Đành phải tự mình xoay xở thôi . Và cô bắt đầu viết thông báo . Nhưng cứ viết rồi xoá đến cả chục lần . Đầu óc chán nản đến mức muốn quăng quách công việc cho xong .

Quên mất trong phòng đang có giám đốc, Uyên Thư gục mặt vào tay, nhìn đăm đăm khoảng trống trước mắt .

Chợt một tờ báo đặt ngay trước mắt cô , rồi giọng Yoshihiro vang lên phía sau :

_ Tại sao không biết dựa vào những mẫu quảng cáo có sẵn mà làm ?

Uyển Thư vội ngồi ngay ngắn lên . Trời ơi ! Có vậy mà nãy giờ nghĩ không ra . Sao đầu óc thế không biết nữa .

Thật ra, cô có thể chủ động hơn , nếu đầu óc không bị rối ren vì Yoshihiro .

Uyển Thư liếc ra phía sau . Thấy anh không còn ở đó , cô thở nhẹ rồi đọc một mạch các thông báo tuyển dụng . Cuối cùng, cô dựa theo, viết lại mẫu của mình . Cô dựa theo yêu cầu mà trước đây mình phải có . Thật ra, làm cái này cũng dễ chứ không đến nỗi khó như cô nghĩ .

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 1

15.

Viết xong, Uyên Thư đem vào phòng Yoshihiro . Anh đang ngồi đọc báo .
Cô định đưa anh xem, nhưng anh đã khoát tay :

_ Cô đem đến toàn soạn đi .

_ Dạ .

Uyên Thư quay lại, nhưng bị gọi lại :

_ Này !

Cô quay lại, hồi hộp nhìn giám đốc . Yoshihiro vẫn dán mắt vào tờ báo ,
nhưng giọng rành rọt, không hiểu là phê bình hay nhận xét :

_ Cô có vẻ biết bảo vệ ý kiến cá nhân mình đấy .

Uyên Thư ngơ ngác :

_ Dạ, giám đốc muốn nói gì ạ ?

_ Chẳng nhùng không cắt móng tay , mà còn sơn màu lên . Cô muốn chứng
tỏ cái gì vậy ?

Uyên Thư vội nhìn xuống tay mình . Lần trước lúc mua sắm, cô chọn được
lọ sơn móng tay màu hồng nhạt, gần như lẫn với màu móng . Cô thích lắm,
và quên bẵng " chỉ thị " của Yoshihiro .Không ngờ anh vẫn còn nhớ .

Uyên Thư cắn môi, và không hiểu mình có gan trời không , cô bỗng buột
miệng nói :

_ Những cái gì của cá nhân tôi mà để ảnh hưởng tới công việc, tôi sẽ ráng
sửa đổi . Nhưng những gì nằm ngoài phạm vi công việc , xin giám đốc để tôi
được tự do . Tôi nghĩ làm đẹp thể này không có gì là xấu cả .

Nói xong, cô đứng yên, hồi hộp chờ cơn giận của "hoàng thượng " . Nhưng
lạ lùng là " hoàng thượng " vẫn thản nhiên :

_ Tôi cũng thấy không nó xấu . Ngược lại , tay cô rất đẹp !

Uyên Thư đứng ngẩn người, hết còn biết mình đang như thế nào . Và cô cứ
đứng yên .

Yoshihiro mỉm cười :

_ Đừng bao giờ vâng lời tôi như một người máy , phải biết phân tích vấn đề .
_ Điều tôi cần ở một nhân viên là như thế đó .

Anh nhìn Uyên Thư với ánh mắt thân thiện hơn, rồi khoát tay :

_ Cô đi đi !

Uyên Thư chậm chạp đi ra . Cô đi chậm vì cảm giác mình đang rơi từ trên trời xuống .

Thật ra, giám đốc là người thế nào đây ? Độc đoán hay là rất biết mình, biết người ?

Trên đường đến toà soạn, cô vẫn còn bị chi phối về việc xảy ra . Cả thời gian dài làm việc với giám đốc, đây là lần đầu tiên cô nhận ra anh không hẳn là độc đoán , mà đôi lúc cũng là người tình cảm, sắc sảo nữa .

Một người như vậy ... cô hiểu tại sao trước giờ mình sợ anh ta . Người như vậy, không sợ cũng không được

Uyên Thư đến công ty hơi trễ . Đêm qua, khi đưa khách về khách sạn thì đã hơn 11 giờ . Cô về nhà thì cũng gần 1 giờ . Chỉ có mấy tiếng đồng hồ để ngủ , nên sáng nay cô vẫn còn thấy mệt .

Trong công ty, cô là người ít đi tour dài nhất . Với tư cách trưởng phòng điều hành, Minh Quân luôn sắp xếp cho cô đi tour với những đoàn khách " cao cấp " , nhằm giúp cô tăng thu nhập . Uyên Thư được ưu ái như vậy, cô ngại nhiều hơn vui . Vì như thế, cô luôn gặp phải sự ghen tị của các đồng nghiệp .

Khi Uyên Thư vào công ty thì thấy các chị Trúc Hà và Hồng Nga ngồi bên bàn . Thấy cô, Hồng Nga quay mặt đi, vẻ mặt trở nên mỉa mai kín đáo . Nhưng chị Trúc Hà thì mỉm cười với cô :

_ Nghe nói trong đoàn Uyên Thư có 1 người ái mộ cô hướng dẫn lắm , phải không ? Mời đi chơi riêng hoài, sướng nhé ?

Uyên Thư ngạc nhiên :

_ Sao chị biết ?

_ Thì nghe người ta nói vậy mà .

_ Cũng có mời đi chơi riêng, nhưng là để hỏi về công việc thôi, chị ạ .

Hồng Nga xen vào :

_ Chuyện lạ ! Một hướng dẫn với một khách du viên thì có chuyện gì để nói nhỉ ?

Uyên Thư không thích cách nói xóc hông của Hồng Nga, nhưng vẫn trả lời thân nhiên :

_ Anh ấy đang nghiên cứu về văn hoá Việt Nam . Minh cũng hiểu công việc của anh ấy nên biết, tìm giúp tài liệu thôi .

_ Chắc anh ta " boa " nhiều lắm ?

Cách hỏi sòng sọc của Hồng Nga khiến Uyên Thư bức thật sự và không muốn ngồi lại nói chuyện nữa . Tuy vậy , cô vẫn mềm mỏng :

_ Minh phải vào gặp anh Quân 1 chút .

Và cô đứng ngay dậy, bỏ đi . Cô biết ánh mắt ác cảm lẫn ghen tị của Hồng Nga nhìn theo, nhưng tư thế vẫn đường hoàng như không thấy .

Bây giờ công ty đã đông người , Uyên Thư ít bị giám đốc để mắt hơn . Nhưng cô lại không thoải mái vì sự ganh tị của đồng nghiệp, mà Hồng Nga là người gay gắt nhất .

Cô không hiểu nổi tại sao mình lại là mục tiêu để dòm ngó, trong khi cô có làm gì " nổi " hơn mọi người đâu ?

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 1

16.

Uyên Thư gõ nhẹ cửa phòng . Minh Quân bước ra mở cửa . Hình như anh biết cô vào nên bước ra . Giọng anh có vẻ âu yếm :

- _ Đêm qua em về khuya lắm , phải không ? Mệt không em ?
- _ Sao anh Quân biết ?
- _ Anh gọi điện đến nhà mấy lần, lần nào chủ nhà cũng bảo em chưa về .
- _ Có chuyện gì không anh ?
- _ Đâu có gì . Tại thấy em đi khuya quá , nên anh không yên tâm .

Vừa nói anh vừa nhìn Uyên Thư một cách rất đặc biệt . Uyên Thư hiểu, nhưng vội lảng đi . Cô liếm môi :

_ Anh Quân này ! Mai mốt , anh cứ cho em đi bất cứ tour nào tiện đi . Đừng đặc biệt với em như thế, em ngại lắm .

_ Sao vậy ? Có ai dị nghị em hả ?

_ Không phải . Nhưng dù sao cũng nên có sự bình đẳng , anh làm như vậy không nên . Em không muốn bị bạn bè đổ kỵ như bây giờ, nặng nề lắm anh ạ .

Minh Quân bước đến đối diện với Uyên Thư, nhìn cô 1 cách ý nghĩa :

_ Anh chỉ muốn dành những gì tốt đẹp cho em, chẳng lẽ em không hiểu điều đó ?

Uyên Thư vội lùi lại, rồi đến ngồi xuống phía bàn . Cô bặm môi, nhỏ nhẹ :

_ Em biết và em cảm ơn anh lắm . Nhưng làm vậy, em không thoải mái đâu, thật đấy .

Minh Quân nhún vai :

_ Lúc trước em bị giám đốc khủng bố tinh thần, anh rất xót ruột . Anh muốn em sung sướng hơn , vậy mà rốt cuộc, em vẫn không thấy thoải mái .

_ Không ai có thể thoải mái giữa những người bất mãn mình đâu, em nghĩ anh cũng vậy .

Minh Quân nhún vai với vẻ bất cần :

_ Anh biết một số người trong công ty ganh tị với em . Nhưng họ mới vào sau, họ biết gì về những long đong mà em phải trải qua . Cứ mặc kệ họ đi .

Uyên Thư mỉm cười cảm động :

_ Trong cái mắt có cái được . Quả thật là em được một người bạn như anh, so ra cái mắt thật là nhỏ .

_ Chỉ là bạn thôi sao ?

_ Thật tình là em quý mến anh nhất trong công ty .

_ Anh biết . Nhưng anh muốn xa hơn .

Vừa nói, Minh Quân vừa vòng tay qua vai Uyên Thư, khiến cô giật mình, hất tay anh ra theo phản xạ tự nhiên .

Rồi thấy mình thô bạo quá , cô nói nhỏ :

_ Em xin lỗi , tại em không quen như vậy .

Minh Quân không hề phật ý . Ngược lại , cử chỉ đó làm anh hiểu được 1 điều, cô còn rất ngây thơ trong tình cảm . Và anh cười nhẹ :

_ Anh thích khi em như vậy . Anh không cần em phải trả lời ngay đâu , chỉ muốn em hứa với anh một điều .

_ Điều gì ạ ?

_ Em hãy biết nghĩ đến tương lai một chút .

_ Em vẫn biết nghĩ như thế . Nếu không , em đã không vượt qua nỗi thử thách để ở lại đây .

_ Em biết lo tương lai, nhưng như vậy không đúng cách đâu .

Uyên Thư tò mò :

_ Như thế nào mới là đúng cách , theo anh ?

_ Chỉ cần làm ngược lại những gì em đang làm . Đừng trung thành tuyệt đối với công ty như thế .

Thấy Uyên Thư mở lớn mắt nhìn mình, anh gật đầu nói tiếp :

_ Giám đốc Yoshihiro ... anh ta không đáng nhận sự trung thành của em đâu .

.

_ Nhưng em cũng như anh, em đâu có quan hệ nào khác với giám đốc . Anh nghĩ gì vậy ?

Minh Quân nhìn cô chăm chăm :

_ Em không có gì riêng tư với anh ta, anh biết điều đó . Nhưng em đã tuân thủ những quy định của anh ta một cách tuyệt đối quá .

Uyên Thư nhú mày suy nghĩ . Quả thật, điều Minh Quân nói làm cô thấy

bối rối . Cô nhìn anh , hoang mang :

- _ Như vậy là xấu sao ?
- _ Không xấu, nhưng dạt dột . Thật thà là dạt dột, em biết không ?
- _ Anh Quân nói cụ thể hơn đi .

Minh Quân cười hiểu biết , rồi nheo mắt :

_ Em nhìn tất cả mọi người trong công ty, có ai đến giờ vẫn còn đi chiếc Cub xoàng xĩnh như em không ? Em nghĩ họ rầm rập làm theo quy định của công ty sao ?

Thấy Uyên Thư còn ngờ ngác, anh nhấn giọng :

_ Em có thể nào biết được, lương tháng của em không bằng một góc thu nhập hàng ngày của anh ta không ?

Uyên Thư liếm môi :

- _ Em chưa bao giờ có ý nghĩ so sánh như vậy .
- _ Tại sao phải thật thà như thế ? Anh ta có thấy được điều đó không ? Anh ta chưa hề đền bù gì cho em, ngoài việc vắt sức lao động của em .
- _ Ôi ! Anh Quân ...
- _ Giữa mình và anh ta, không bao giờ có cùng quan điểm, cùng quyền lợi . Vì vậy, đừng trung thành ngu dại nữa .

Uyên Thư dăm chiêu :

- _ Tại sao anh nói với em điều này ?
- _ Vì anh lo cho em .
- _ Anh không sợ gì sao ? Em biết trong công ty này, mọi người đều giữ kẽ với nhau .
- _ Anh giữ kẽ với tất cả mọi người, trừ em .

Uyên Thư ngỡ ngàng nhìn Minh Quân . Trước giờ cô biết anh rất khôn ngoan , giàu kinh nghiệm . Cô cũng đoán lờ mờ những " phi vụ " riêng lẻ của anh . Nhưng không ngờ anh nói ra và khuyên cô cũng làm như vậy .

Đi làm đã lâu, Uyên Thư đủ thông minh để hiểu những mảnh khoé đó, nhưng cô không làm như vậy . Không phải vì trung thành với giám đốc như Minh Quân nói mà vì tự thâm tâm, cô thấy nó thiếu trong sáng .

Và cô im lặng suy nghĩ, không để ý Minh Quân đang đứng sát bên mình với cái nhìn quan sát âu yếm .

Cả Uyên Thư và Minh Quân đều không thấy Hồng Nga đi qua đi lại hai , ba lần . Mỗi lần đi ngang , cô liếc vào phòng một cách quan sát .

Chợt Yoshihiro từ trên lầu đi xuống . Anh gọi cô lại :

_ Cô Nga ! Cô Uyên Thư vào chưa ?

_ Dạ rồi . Chị ấy đang ở phòng anh Quân .

Và sợ giám đốc bảo mình đi gọi Uyên Thư, cô bèn giả vờ hốt hoảng :

_ Xin lỗi, em quên khóa nước .

Nói xong cô chạy nhanh xuống nhà sau . Cô muốn giám đốc tận mắt thấy điều mà anh cấm kỵ trong công ty, đó là những quan hệ nam nữ riêng tư .

Yoshihiro không để ý thái độ của Hồng Nga, anh đi về phía phòng điều hành . Minh Quân đang cúi xuống gần Uyên Thư . Yoshihiro nhíu mày khó chịu và quay trở lại, đi lên lầu . Anh không muốn nam nữ hẹn hò ngay trong công ty mình . Điều đó đã trở thành nội quy , thế mà 2 nhân viên kỳ cựu nhất của công ty lại vi phạm một cách坦然 nhiên như thế .

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 1

17.

Anh có thể giả vờ tạo một âm thanh gì đó và vào phòng, nhưng với Uyên Thư, tự nhiên anh không muốn làm như vậy . Và anh quyết định đem vấn đề này ra nói vào lúc khác .

Hôm sau, khi Minh Quân đem bản Fax vào, anh cầm lấy, đặt nó xuống bàn, rồi nghiêm nghị :

_ Mời anh ngồi lại, tôi muốn nói chuyện một chút .

Minh Quân hơi ngạc nhiên, nhưng cũng ngồi xuống chiếc ghế trước bàn .

Yoshihiro vào vấn đề ngay :

_ Hôm qua vô tình tôi thấy cô Uyên Thư trong phòng anh . Tôi không cần biết quý vị nói chuyện gì, nhưng thái độ như vậy, người ngoài nhìn vào sẽ không hay . Sau này, anh nên tránh điều đó .

Minh Quân hiểu ngay giám đốc muốn nói chuyện gì . Nhưng thay vì né tránh, anh lại nói như biết lỗi :

_ Hôm qua chúng tôi có chút chuyện riêng . Lẽ ra là phải nói lúc khác , nhưng vì gấp gúa, tôi xin lỗi .

_ Nếu anh còn nhớ nội quy công ty, thì đừng để chuyện đó xảy ra lần nữa . Nhân viên ở đây hay nhìn vào cô Thư lắm đấy .

_ Tôi hiểu . Tôi xin lỗi .

Yoshihiro lắc đầu, khoát tay :

_ Anh ra ngoài đi .

Minh Quân đứng dậy đi ra, vẻ mặt hài lòng ranh ma . Giữa chuyện bị khiển trách và để hiểu lầm, anh chọn điều thứ hai .

Anh biết nếu Uyên Thư biết chuyện, cô sẽ trách anh . Nhưng anh muốn công khai tình cảm của 2 người trong công ty, trước khi cô có thể lọt vào tầm ngắm của người khác .

Ở Uyên Thư có cái gì đó khiến người khác phải dễ bị cuốn hút . Đó là sự

hiền dịu, mong manh . Anh không hiểu nổi tại sao Yoshihiro thích đày ải cô, trong khi cô luôn gọi cho anh cảm giác che chở , bảo vệ .

Nhưng ngay cả chuyện đó cũng không làm anh yên tâm . Là đàn ông với nhau, anh biết Yoshihiro thuộc mẫu người đa tình . Ai có thể khẳng định rằng anh ta không tham lam trong tình cảm .

Và nếu là đối thủ của Yoshihiro, chắc chắn anh sẽ là người thua cuộc .
Uyển Thư không biết cuộc nói chuyện của 2 người nên chẳng có tâm trạng né tránh Minh quân . Hôm sau vào công ty, cô vô tư ngồi xuống bên cạnh anh, khi anh đang ngồi nói chuyện với người khác .

Nhưng mọi người chưa nói gì nhiều thì Yoshihiro từ trên lầu đi xuống . Anh nhìn Uyển Thư :

_ Cô chuẩn bị đi miền Tây ngay, tôi muốn khảo sát 1 tuyến du lịch mới .

Đã quá quen với những kiểu công tác đột xuất nên Uyển Thư không thấy lúng túng lắm . Cô dạ một tiếng ngoan ngoãn ,rồi đứng dậy vào phòng lấy đồ .

Tự nhiên , mọi người đưa mắt nhìn Minh Quân . Hồng Nga cười 1 cách ý nghĩa . Anh mỉm cười với vẻ bất mãn , rồi đứng dậy bỏ về phòng mình , không để ý ánh mắt của mọi người .

Uyển Thư theo Yoshihiro ra xe . Trước đây, cô có theo anh đi công tác mấy lần . Bình thường , anh ngồi phía bên trước giữ khoảng cách với cô . Nhưng hôm nay, anh chủ động mở cửa ngồi phía sau , khiến Uyển Thư lúng túng không biết mình phải mở cửa nào .

Yoshihiro ra hiệu cho Uyển Thư ngồi cùng bên sau với mình . Sự gần gũi khiến Uyển Thư thấy khó xử . Cô loay hoay ngồi nép sát cửa xe, cố giữ ý để không chạm vào người giám đốc .

Yoshihiro có vẻ rất thoải mái, cởi mở . Anh chỉ nói toàn chuyện bên ngoài, không dính líu gì đến công chuyện . Uyển Thư quên mất khoảng cách giữa hai người, và cô cũng nói theo một cách rất ăn ý .

Gần 10 giờ, xe đã vào khỏi cổng thành phố Mỹ Tho . Yoshihiro bảo Uyển Thư vào liên hệ với phòng du lịch thuê đò qua cồn .

Khi ngồi cạnh bên nhau, Yoshihiro thoải mái nhìn cảnh phía trước, nhưng Uyên Thư lại thấy lo lo . Cô hỏi thẳng :

- _ Tôi nhớ hình như giám đốc có xuống đây 2 lần rồi .
- _ Đúng . Nhưng sao ?
- _ Dạ , không có sao .
- _ Cô muốn hỏi gì , cứ nói đi .

Uyên Thư liếm môi :

- _ Vậy lần này anh xuống để làm gì ?

Yoshihiro bật cười :

- _ Mình làm ngành du lịch, chẳng lẽ những người trong ngành du lịch không biết đi chơi .
- _ Dạ .

Uyên Thư thấy yên tâm một chút . Cô nhắc lại :

- _ Lúc này , nghe giám đốc bảo muốn khảo sát tuyến du lịch mới, nên ...
- _ Nên thấy lo vì sợ có cái gì mới khai thác, cô chưa kịp cập nhật đã bị tôi phát hiện và khiển trách, phải vậy không ?

Uyên Thư không nói được nữa . Tại sao cô nghĩ gì, anh cũng biết hết vậy ? Thật là đáng ngại .

Yoshihiro đưa mắt nhìn cô, rồi lại cười :

- _ Chẳng lẽ tôi khủng bố tinh thần cô đến vậy sao ?
- _ Sao ạ ?
- _ Lúc nào cũng đề phòng sợ bị mắng .

Uyên Thư cười gượng , không trả lời .

Yoshihiro nhắc lại :

- _ Có không ?

Uyên Thư nói chung chung :

- _ Ai đi làm cũng có tâm lý thế thôi .
- _ Nhưng cô thì nhiều hơn, bởi vì cô quá tự trọng .
- _ Sao ạ ?
- _ Vừa tự trọng, vừa nhút nhát . Tôi đã từng quan sát cô khi ở bên bạn bè . Lúc đó, cô không giống như khi ở bên tôi .

Uyên Thư lại cười gượng :

- _ Phải khác chứ , vì hai bên đâu có giống nhau .
- _ Tôi không phải là người hả ?
- _ Xin ông đừng nói vậy .

Buột miệng gọi như vậy xong, Uyên Thư thấy rất buồn cười . Cô bặm môi, ngồi im . Nhưng Yoshihiro thì nhướng mắt :

- _ Ông ?
- _ Dạ , tôi quên .
- _ Không phải quên, mà là từ tiềm thức , cô luôn sợ tôi .

" Anh biết mình đáng sợ nữa sao ? " . Uyên Thư nghĩ thầm . Nhưng dĩ nhiên, đó chỉ là ý nghĩ không dám diễn đạt bằng lời .

Thấy cô trở nên trầm ngâm , Yoshihiro nói thản nhiên :

_ Khi ở bên bạn bè, trông cô rất thoải mái hồn nhiên và cười nhiều . Ngược lại, những cái đó biến mất khi cô ở bên cạnh tôi .

Anh ngừng lại , nhấn giọng :

- _ Cô có vẻ khổ sở như con mèo bị trói vậy, chỉ chực thoát đi .

Uyên Thư buột miệng :

- _ Chẳng lẽ tôi có thái độ bất lịch sự như vậy sao ?
- _ Không bất lịch sự nhưng làm tôi khó chịu . KHÔNG phải bức cô mà vì thấy mình giống hung thần quá .

Anh nhún vai :

- _ Trong khi tính tôi rất thoáng .

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 1

18.

Uyển Thư trầm ngâm nhìn ra xa . Cô đang nhớ lại phong cách thoải mái của Yoshihiro khi có mặt Fujikawa . Thật ra, nếu không bị địa vị ngăn cản, có lẽ anh cũng dễ gần lắm .

Nhưng vì anh là sếp, nên Uyển Thư không cho phép mình vượt qua ranh giới phải có . Thế là cô ngồi im .

KHi đồ cặp bên, Yoshihiro nhanh nhẹn bước lên mấy bậc thang . Anh quay lại, đưa tay vịn cho Uyển Thư lên . Cử chỉ gã-lãng đó là cô thấy ngại . Mặt cô chợt đỏ lên :

_ Dạ, tôi tự đi được rồi, không dám làm phiền giám đốc .

Nhưng Yoshihiro vẫn thản nhiên :

_ Đừng đứng đó nữa, đi nhanh đi .

Bị hồi thúc, Uyển Thư vội đặt tay vào tay anh, bước lên bậc thang . Và Yoshihiro vẫn cứ giữ tay cô cho đến lúc qua bên kia cầu .

Hai người đi vào nhà vườn . Và Uyển Thư với tác phong nhanh nhẹn của người hướng dẫn , đã nhanh chóng tìm được một chiếc bàn kê dưới gốc cây nhiều bóng mát nhất . Cô đi tới trước , rồi quay lại :

_ Mời giám đốc !

Yoshihiro ngồi xuống, đưa mắt nhìn quanh khu vườn . Anh có vẻ thoải mái, dễ chịu :

_ Ở đây yên lặng quá .

Uyển Thư tự ý ngồi xuống phía đối diện :

_ Giám đốc uống gì a . ?

Yoshihiro không trả lời cô, mà nói với người phục vụ:

_ Cho đĩa trái cây, và nước suối .

Người phục vụ đi rồi, Yoshihiro đưa mắt nhìn ra phía bờ sông . Anh ngả

người ra sau , ngấm một cách thư thái . Nhưng Uyển Thư thì không có thời gian ngấm cảnh như anh .

Quen với cảm giác bận rộn phục vụ khách du lịch, nên khi cô phục vụ mang trái cây ra, cô nhanh tay đẩy về phía Yoshihiro, ghì 1 miếng mời anh .

Yoshihiro cầm lấy với 1 nụ cười khó hiểu .
_ Cảm ơn .

Thấy chai nước suối chưa khai, Uyển Thư cầm lên xé vỏ bao ngoài miệng . Yoshihiro quan sát những động tác của cô , rồi nói chậm rãi :

_ Đừng làm vậy Uyển Thư, tôi đâu phải là khách của cô . Cứ để tôi tự nhiên .

_ Dạ, tại tôi quen rồi .
_ Một thanh niên như tôi mà để cho 1 cô gái yếu đuối như cô phải phục vụ sau 1 chuyến đi xa, thật là một điều không nên, đúng không ?

Uyển Thư bậm môi, rồi chợt phì cười khiến anh nhú mày ngạc nhiên :
_ Cô cười gì ? Tôi nói không đúng sao ?

Uyển Thư hơi mím môi :
_ Quá nhiều chữ " một " trong câu, thừa giám đốc .

Yoshihiro nghiệm lại điều vừa nói . Hiểu ra, anh cười phá lên :
_ Như thế không đúng câu hay sao ?
_ Về ngữ pháp thì đúng , nhưng hơi dài dòng 1 chút , trong khi có thể nói ngắn hơn .

Cô ngừng lại 1 chút , rồi nói tiếp :
_ Nhưng dù sao, giám đốc nói tiếng Việt rất chuẩn .
_ Vậy khi chỉ có 2 người, tôi sẽ dùng tiếng Việt nói với cô, và cô sẽ chỉnh lại ngữ pháp cho tôi, đồng ý ?
_ Dạ .

Yoshihiro nghiêng tới ghì 1 miếng sabôchê, đưa Uyển Thư :
_ Mời cô !

Thấy cô có cử chỉ e ngại, anh nói tiếp :
_ Hôm nay để cho tôi chăm sóc cô nhé Uyển Thư, đừng nghĩ tôi là sếp của cô nữa .

Uyên Thư cười dè dặt, rồi nói trầm tĩnh :

_ Xin giám đốc đừng chăm sóc quá , tôi sợ lắm .

_ Tại sao sợ ?

_ Tôi không quen .

_ Chỉ quen nghe và làm theo lệnh của tôi à ?

_ Dạ, như thế dễ chịu hơn, tôi quen như vậy rồi . Thay đổi như thế, tôi sợ lắm .

_ Có nhất thiết phải xem tôi là sếp không ? Lúc này, cô hãy gạt công chuyện qua một bên đi .

Nhưng Uyên Thư cứ cười không hề thay đổi mình . Thấy cô có vẻ đề phòng, Yoshihiro nói đùa :

_ Sao cô không tưởng tượng cô là sếp của tôi đi, có lúc tôi lại thích như vậy, như lúc này chẳng hạn .

Uyên Thư mỉm cười :

_ Nếu vậy tôi phải tranh thủ quyền của mình trước khi giám đốc đổi ý .

Yoshihiro nheo mắt :

_ Vậy thử đi .

_ Thử cái gì ?

_ Nếu là sếp của tôi, cô sẽ làm gì ?

_ Tôi sẽ khủng bố tinh thần giám đốc .

_ Bằng cách nào ?

_ Trước tiên , tôi sẽ khiển trách về tội độc đoán với nữ nhân viên .

_ Vậy sao ? Cụ thể là ai ?

_ Là tôi .

Yoshihiro nhìn Uyên Thư khá lâu, rồi cười cười :

_ Tôi đã độc đoán như thế nào ?

Uyên Thư nói một hơi :

_ Giám đốc đã bắt tôi phải dùng son phấn khi giao tiếp, bắt tôi không được sơn móng tay .

Yoshihiro chợt cười lớn :

_ Mấy chuyện xa xưa như vậy mà cô vẫn còn nhớ sao ? Cô thù dai quá !

_ Còn nữa .

_ Còn chuyện gì ?

- _ Khi mở công ty, giám đốc đã đày ải tôi không thương tiếc .
- _ Thế nào gọi là đày ải ?
- _ Là ...

Thấy Uyên Thư có vẻ lúng túng , Yoshihiro khuyến khích :
_ Cô cứ nói đi, mạnh dạn lên chứ .

Uyên Thư liếm môi :

_ Anh đã bắt tôi phải làm đủ thứ chuyện, những chuyện mà tôi không hề biết . Trong khi anh Quân có nhiều kinh nghiệm hơn thì không làm gì cả .

Yoshihiro nheo mắt :

- _ Vậy sao lúc đó , cô không nghĩ ?
- _ Ban đầu tôi tức lắm . Nhưng sau đó tôi nghĩ, biết đâu như vậy, anh giúp tôi làm giàu kinh nghiệm .
- _ Thế cô đã thấy vững vàng hơn chưa ?
- _ Uyên Thư hơi lúng túng :
- _ Nếu trả lời không khiêm tốn, thì tôi nói là vững rồi, và rất tự tin trong công việc .

Yoshihiro cười thành tiếng :

- _ Vậy sao không cảm ơn tôi ?
- _ Tại sao tôi phải cảm ơn giám đốc ?

Yoshihiro nhìn cô hơi lâu, cái nhìn đầy ý nghĩa, rồi nói chậm rãi :

_ Nếu tôi không bắt cô vươn lên, thì trong nghề nghiệp, cô sẽ mãi là một nhân viên bình thường . Trong khi tôi thấy cô có những phẩm chất không bình thường .

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 1

19.

Đó có phải là lời khen không ? Uyển Thư tự hỏi , rồi tự trả lời với mình , rằng Yoshihiro đã nói thật . Thậm chí cô đã hiểu lòng tốt của anh đối với mình . Và cô cảm động đến nỗi trở thành nghiêm trang .

- _ Cảm ơn giám đốc rất nhiều .
- _ Cảm ơn cái gì ?
- _ Về sự đày ải của giám đốc .

Yoshihiro phì cười :

- _ Ngay cả lúc cảm ơn cũng tìm cách châm biếm , cô đâu có hiền .

Yoshihiro không nói gì nữa . Anh cầm chai nước uống 1 ngụm , rồi ngồi im nhìn Uyển Thư .

Không muốn bị sếp quan sát như thế , Uyển Thư ngửa mặt nhìn lên cây trứng cá . Phát hiện có nhiều trái chín đỏ trong tầm tay với của mình, cô bèn đứng dậy, nhóm chân lên hái, bỏ vào miệng cắn ngon lành .

Yoshihiro tò mò nhìn theo , rồi cũng đứng dậy, ngược mắt tìm như Uyển Thư . Thấy một trái còn xanh, anh hái đưa vào miệng cắn .

Cảm giác chát chát khó chịu khiến anh vội phun ra . Quay lại, thấy Uyển Thư đang bặm miệng cười, anh trừng mắt đe dọa :

- _ Cô biết trái đó không ăn được , nhưng không nói, đúng không ?

Uyển Thư vẫn chưa nín được cười :

- _ Tôi đâu có biết giám đốc thiếu kiến thức cơ bản như thế . Tôi tưởng anh thích cái gì khác thường .

Yoshihiro lườm cô 1 cái :

- _ Tìm cách trả đũa tôi, phải không ?
- _ Không có đâu .

Nói xong , cô quay người, ngược lên tìm mấy trái chín lúc nãy , rồi hái 1 trái đưa cho Yoshihiro .

_ Giám đốc ăn thử đi .

Yoshihiro cầm lấy, bỏ vào miệng :

_ Đây là trái gì ?

_ Dạ , trứng cá .

_ Tại sao lại gọi là trứng cá ?

_ Vì ruột của nó có nhiều hạt nhỏ giống trứng của con cá .

_ Thế à ! Sao tôi không thấy ?

_ Tại sao anh không chịu lột vỏ xem .

Yoshihiro nhận xét :

_ Không ngờ cũng có loại trái này, ngon lắm !

Uyển Thư không để ý đến nhận xét của anh, cô nhón chân lên hái tiếp .
Yoshihiro cũng ra sức tìm, nhưng quanh chỗ anh không có trái nào .

Thấy Uyển Thư cứ say sưa hái và ăn, anh nói giọng giận dỗi :

_ Ăn một mình đi .

Uyển Thư chưa hiểu ý của Yoshihiro, vẫn loay hoay lo hái . Anh bèn lập lại lần nữa :

_ Ăn một mình đi .

Giọng điệu trách móc của anh làm Uyển Thư chú ý . Cô phì cười, rồi hái thêm vài trái đưa cho anh .

_ Giám đốc ăn đi .

Yoshihiro xòe tay ra nhận, nhưng chỉ cầm đó chứ không ăn . Anh kéo nhẹ tay Uyển Thư lại ;

_ Đừng hái nữa !

Uyển Thư quay lại :

_ Giám đốc không thích nữa hả ?

_ Cô có vẻ thích ăn cái này hả ?

_ Lúc nhỏ , tôi hay trốn ngủ trưa và chơi dưới gốc cây, và hái trái này làm đồ chơi . Lớn lên cũng còn thích .

Yoshihiro xòe tay đưa về phía Uyển Thư :

_ Vậy thì cô ăn hết đi .

_ Sao anh không ăn ?

_ Đùa chơi thôi , tôi đâu có thích ăn mấy trái chút xíu thế này , mất công quá ! Trả cô đây .

Thấy Uyên Thư phân vân , anh chủ động cầm tay cô lên, chuyển mấy trái trứng cá qua . Cử chỉ đó khiến cô đỏ mặt , rút tay lại :

_ Tôi không lấy đâu .

Thái độ của cô làm Yoshihiro nhận ra mình tự nhiên quá mức . Anh cũng hiểu cô không quen những va chạm thân mật như vậy . Thế là anh trở về phía bàn ngồi .

Mặc dù thái độ của anh rất thân thiện , nhưng Uyên Thư cũng thấy ngại . Cô quay lưng về phía bàn ,ngước lên như tìm trái trứng cá , nhưng thật sự không còn tâm trí nữa .

Cô định xin lỗi Yoshihiro . Nhưng nếu khơi ra thì có vẻ không tự nhiên, thế là cô lặng thinh cho qua .

Cả hai ở lại hết buổi sáng, rồi trở về . Trên đường về, Yoshihiro chủ động nói chuyện rất thoải mái, khiến Uyên Thư dần dần cũng trở lại cảm giác tự nhiên .

Uyên Thư không biết rằng suốt buổi sáng, Minh Quân cứ bồn chồn không yên . Anh hết đứng lại ngồi . Hết ra bàn khách ngóng ra cửa, để n trở về chỗ của mình một cách bứt rứt .

Tất cả những cử chỉ đó không qua khỏi mắt Hồng Nga . Cô cười 1 mình với vẻ thông cảm . Thật ra , đâu chỉ riêng Minh Quân, chính cô cũng khó chịu khi Uyên Thư đi công tác riêng với giám đốc .

Hồng Nga mới vào làm lúc sau này, cô không biết giám đốc đã có người yêu . Và cô nhanh chóng nhận ra đó là một người lý tưởng theo tiêu chuẩn hầu hết của con gái . Cô biết mình quá đẹp, điều đó là cô tự tin lên và tự cho mình có ý nghĩ chinh phục .

Khi Uyên Thư vào phòng , Hồng Nga cố ý nói lớn :

_ Đi công tác một không Thư ? Suốt từ sáng giờ, anh Quân cứ đi ra đi vô trông Thư đây .

Liếc thấy khuôn mặt cau lại của Yoshihiro, cô làm ra vẻ vô tình :

_ Hai người càng ngày càng quần quýt nhé, bao giờ cho bạn bè uống rượu đây ?

Uyển Thư ngạc nhiên nhìn Hồng Nga . Không hiểu tại sao cô nàng nói như vậy, thậm chí thái độ thân thiện rất bất ngờ . Thế là cô nói cho qua :

_ Làm gì có chuyện đó .

Thấy Yoshihiro đã đi lên khuất cầu thang , Hồng Nga buông thông :

_ Không có thì thôi, mình đùa đấy .

Và cô bỏ đi về phía bàn của mình . Uyển Thư cũng vào toilet rửa mặt . Hoàn toàn không để ý đến câu chuyện gần gũi vừa rồi .

Khi cô vừa trở ra thì gặp Minh Quân ở hành lang , anh chặn cô lại :

_ Hôm nay em đi đâu vậy, Uyển Thư ?

Cách kiểm tra công khai của Minh Quân làm Uyển Thư hơi khó chịu . Nhưng cô vẫn trả lời mềm mỏng :

_ Đi nhiều chỗ lắm, không nhớ hết . " Ăn cơm chúa phải múa suốt ngày " mà, anh Quân biết rồi đó .

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 1

20.

Minh Quân cảm thấy yên tâm . Uyên Thư nói như vậy có nghĩa là Yoshihiro chỉ quan tâm đến công việc . Tự nhiên anh thở nhẹ :

_ Thư mệt không , anh qua gọi nước cam cho em nghe ?

Uyên Thư vội lắc đầu :

_ Đừng làm vậy, kỳ lắm anh Quân à . Em đang bình thường mà .

Minh Quân nhìn cô chăm chú :

_ Anh sợ em mệt vì anh ta . Đi kiểu đó , anh ta sẽ làm em mệt nhoài vì những đòi hỏi của anh ta .

Uyên Thư không thích ai phê phán Yoshihiro và cô nói cho qua :

_ Nhiều người em còn phục vụ được , huống gì chỉ là một người . Em đâu phải là tiểu thư .

_ Với anh , em còn hơn cả tiểu thư . Em là một công chúa .

Uyên Thư cười gượng :

_ Mai mốt, anh Quân đừng nói vậy nữa nghe . Em ngượng lắm !

Chợt thấy cửa phòng kế toán mở, rồi Yoshihiro đi ra , Uyên Thư vội lách qua Minh Quân đi lên phòng khách .

Cô vô tư không để ý thái độ của Yoshihiro lúc đó . Cho nên 1 lát , khi anh gọi cô lên gặp, cô không hề có tâm trạng đề phòng .

Khi Uyên Thư bước vào, Yoshihiro đang đứng bên cửa sổ nhìn xuống đường . Biết cô vào, anh vẫn không quay lại, khuôn mặt khó dăm dăm .

Uyên Thư lên tiếng :

_ Dạ giám đốc gọi gì ạ ?

Yoshihiro vẫn không lên tiếng . Thái độ của anh làm Uyên Thư hoang mang đứng im . Cô chờ thêm một lát nữa, rồi lên tiếng nhắc lại :

_ Có chuyện gì cần tôi làm ạ ?

Yoshihiro chợt quay lại . Hình như anh đã dẫn được sự bức mình . Thái độ anh thật trầm tĩnh :

_ Đi chơi với tôi, cô cảm thấy khó chịu lắm à ?

Uyên Thư ngơ ngác nhìn anh . Cô thật sự không hiểu tại sao lại bị hỏi như vậy . Tự nhiên , cô đâm ra dè dặt :

_ Dạ không .

_ Vậy cô cho rằng lúc sáng là 1 chuyến công tác miễn cưỡng ?

_ Dạ không .

Yoshihiro chợt quát lên :

_ Cô không trung thực hơn được sao ? Lúc sáng , tôi rất thích tính thẳng thắn của cô . Không ngờ cô có thể làm người hai mặt .

Uyên Thư bắt đầu rỗi lên, nhưng cô vẫn giữ được thái độ bình tĩnh :

_ Nếu tôi làm sai chuyện gì , giám đốc cứ nói thẳng . Chứ quát tháo như vậy, tôi không hiểu .

_ Không hiểu ?

Yoshihiro gằn giọng , rồi cười 1 cách châm biếm .

Uyên Thư nhìn trân trân vào nụ cười khó chịu đó . Đây là lần đầu tiên, cô thấy anh có thái độ như vậy . Bất giác , cô cắn môi nhìn đi chỗ khác .

Yoshihiro chợt khoát tay :

_ Cô ra ngoài đi !

Uyên Thư mím môi đi ra , tâm trạng vui vẻ hôm nay bỗng đổ sụp xuống . Bây giờ cô cảm nhận được rằng, không bao giờ có được sự bình đẳng giữa cô và Yoshihiro .

Lúc sáng , anh vui vẻ, cởi mở là thế . Bây giờ lập tức quát nạt oai quyền . Có lẽ anh thấy hối hận vì đã xóa bỏ những khoảng cách với cô .

Suốt buổi tối, Uyên Thư cứ bồn chồn khó tả . Và lần đầu tiên, cô chủ động gọi điện cho Yoshihiro mà không nói về công việc .

Cô gọi máy riêng cho anh và nghe có tiếng nhạc văng vẳng trong máy . Hình như anh đang ở quán nào đó , giọng anh có vẻ không vui :

- _ Uyên Thư hả ? Gọi tôi có việc gì vậy ?
- _ Xin lỗi, giám đốc có bận tiếp khách ở đó không ?
- _ Không . Có gì cứ nói đi .

Uyên Thư phân vân một chút , rồi mạnh dạn :

- _ Chuyện tôi nói hơi dài, lẽ ra tôi phải để vào công ty nói, nhưng vì là chuyện riêng nên tôi phải nói riêng .

Giọng Yoshihiro châm biếm :

- _ Giữa tôi và cô cũng có chuyện riêng à ?
- _ Khi giám đốc nói tôi là người hai mặt, thì tôi nghĩ đó không phải là bắt đồng vì công việc .
- _ Cô cũng nhạy cảm lắm đấy .

Giọng Uyên Thư cứng cỏi :

- _ Tôi muốn biết tại sao tôi bị nói như vậy ?
- _ Cô đã suy nghĩ nhiều về mình chưa ?
- _ Tôi kiểm điểm rất nhiều, nhưng vẫn không hiểu mình có lỗi gì . Có phải sáng nay, tôi đã có lỗi trong việc phục vụ không ?
- _ Đừng nói tới chuyện đó .
- _ Vậy thì tội phạm lỗi gì chứ ?
- _ Lỗi của cô à ?

Giọng Yoshiriro cười khan trong máy, rồi trở lại thản nhiên :

- _ Tôi đã suy nghĩ rồi, nếu cô không hiểu được thì có lẽ cô vô tư thật , và tôi quyết định sẽ không nói chuyện này nữa .
- _ Không , không . Phải nói, tôi mới hiểu chứ .

Yoshihiro cười nhỏ trong máy :

- _ Không ngờ chuyện lúc chiều lại làm cô bị chi phối .
- _ Nếu ở trong trường hợp của tôi thì ai cũng thế .
- _ Cô sợ tôi buồn, hay sợ mất việc ?

Không nghe cô trả lời, anh nói tiếp :

- _ Tôi nhấn mạnh điều này nhé . Trừ phi cô tự ý bỏ việc, còn ngoài ra, không bao giờ tôi sa thải cô .

Uyên Thư nói khẽ :

- _ Tôi không sợ mất việc ,vì tôi nghĩ không có giám đốc, tôi cũng có chỗ làm .

Yoshihiro im lặng một lát, rồi nhận xét :

_ Cô tiến bộ lắm rồi đấy, quá tự tin vào mình .

_ Tôi không biết có đúng không ? Nhưng tôi nói điều này : không bao giờ tôi có ý nghĩ vượt quá giới hạn của tôi .

_ Vậy à ?

_ Tự kiểm lại, tôi thấy sáng nay, mình không có làm gì quá đáng cả .

_ Tôi không đề ý chuyện đó, cô nghĩ gì vậy ?

_ Nếu giám đốc hối hận vì đã cãi mở với tôi, tôi sẽ xem như không có chuyện đi lúc sáng .

Giọng Yoshihiro kinh ngạc :

_ Cô nghĩ cái gì vậy ?

_ Không phải giám đốc đã trấn áp tôi vì điều đó sao ? Xin đừng quên, tôi có sự tôn trọng của tôi . Tôi không chịu nổi khi bị đối xử như vậy .

_ Đối xử thế nào ?

_ Lúc vui thì vui vẻ, lúc bực thì quát tháo . Trừ phi tôi sai trong công việc, còn thì tôi không thích mình trở thành người máy .

_ Người máy ?

_ Vì chỉ có người máy mới chịu được tính khí bất thường của giám đốc .

Cô đang phê phán sếp của mình đó hả ?

_ Tôi phản đối vì bị coi thường, chứ không dám phê phán .

_ Nói cách nào cũng vậy thôi .

_ Tôi cảm thấy trong số những người trong công ty tôi là người bị đối xử bất công nhất .

Giọng Yoshihiro lạnh lạnh :

_ Sao cô biết tôi bất công với cô ?

_ Những gì giám đốc đối xử mấy năm qua, cũng đủ để tôi kết luận như vậy .

_ Tôi tưởng cô gọi cho tôi để lý giải , không ngờ là phải nghe những điều làm tôi thất vọng . Cô im đi !

_ Giám đốc ... _ Uyên Thư kêu lên :

_ Tôi tưởng cô hiểu tôi, hoá ra không hiểu gì cả . Tắt máy đi và đừng có gọi cho tôi nữa .

Uyên Thư sững sờ đứng im . Không tin nổi Yoshihiro lại thẳng thừng như vậy

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 1

21.

Cô gác máy, rồi thần thờ đi lên gác . Trong đầu cô, lần thứ hai lại có ý nghĩ bỏ việc .

Nhưng giữa ý nghĩ và thực hành sao cứ mâu thuẫn gay gắt . Nó khiến cô ngồi vào viết đơn rồi lại tự ý quăng vào sọt rác .

Suốt tuần qua, dù chỉ đi những tour ngắn , Uyên Thư vẫn ít gặp Yoshihiro trong công ty . Thỉnh thoảng gặp ở hành lang, hoặc trong phòng khách, anh có thái độ thân thiện, thậm chí lạnh nhạt , nhưng tuyệt nhiên không gọi cô vào gặp trong phòng riêng .

Nếu trước đây thái độ đó làm Uyên Thư sợ một cách đơn thuần , thì bây giờ có cảm giác khổ sở .

Uyên Thư vội vã dựng xe trong sân, rồi chạy nhanh lên phòng họp . Hôm nay là ngày họp đầu tiên trong tháng . Yoshirio đã quy định buổi họp luôn bắt đầu từ lúc 8 giờ . Tất cả nhân viên trong công ty đều biết tính chính xác nghiêm ngặt của giám đốc , nên hầu như không có trường hợp quên hoặc trễ giờ .

Làm việc cho Yoshihiro riết rồi cũng biến thành chiếc đồng hồ .Nhưng hôm nay đồng hồ lại đi trễ, mà lại trễ những nửa tiếng . Đã bị giám đốc có ấn tượng xấu, bây giờ lại vi phạm nội quy công ty, cô thấy mình đúng là liều .

Uyên Thư đẩy cửa bước vào phòng , cô thở hắt hắt vì chạy . Tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn cô . Hả hê có, ái ngại có và dĩ nhiên ai cũng chờ cách khiển trách thẳng thừng của giám đốc .

Yoshihiro đang phổ biến một số kế hoạch cho tháng tới . Anh ngừng lại chờ cho mọi người ổn định, và chỉ nhìn Uyên Thư một cách nghiêm nghị , rồi khoát tay :

_ Cô về chỗ đi !

Uyên Thư thở nhẹ, đi đến ngồi gần Minh Quân . Anh quay qua hỏi nhỏ :

- _ Sao em vô trễ vậy ?
- _ Em ngủ quên .
- _ Em mệt hay là bệnh ? Có sao không ?
- _ Không có . Em bình thường mà . Nãy giờ họp lâu chưa anh ?

Minh Quân chưa kịp trả lời thì đã nín bật, khi thấy cái nhìn của Yoshihiro .

Giám đốc chỉ lướt nhìn qua Minh Quân, rồi chiêu cặp mắt về phía Uyên Thư, nói thông thả :

- _ Cô Uyên Thư cần bao nhiêu thời gian để tập trung ?

Cả phòng họp đều hướng về phía Uyên Thư , khiến cô quê đỏ mặt . Cô cúi nhìn xuống quyển sổ trước mặt , nín thình chiu đứng cặp mắt của mọi người .

Yoshihiro lại tiếp tục cuộc họp . Xong phần kế hoạch, anh thông báo một tin mà ai cũng sững sờ :

- _ Tôi rất tiếc phải có ý định sa thải hai nhân viên của công ty . Tôi tạm không nêu tên ở đây và sẽ nói chuyện riêng với hai bạn sau cuộc họp .

Anh ngừng lại, lần lượt quan sát mọi người . Phải nói là cuộc họp trở nên căng thẳng đến ngộp thở , ai cũng hoang mang không biết số phận mình ra sao .

Uyên Thư còn khổ sở hơn cả mọi người , vì cô nghĩ mình là một trong hai nhân vật xấu số đó .

Cô không sợ mất việc, nhưng đau điếng nếu Yoshihiro cư xử với cô như vậy .

Hình như không muốn kéo dài không khí căng thẳng , Yoshihiro nói tiếp :

- _ Tôi rất tiếc khi phải chia tay với hai đồng sự của tôi . Nhưng tôi buộc phải làm thế, khi 2 bạn vi phạm trầm trọng quy định của công ty .

Anh ngừng lại 1 lát, rồi nói tiếp :

- _ Và tôi còn biết cả 1 số trường hợp vi phạm khác , nhưng vì chưa đến mức trầm trọng, nên tôi sẵn sàng cho qua . Tôi mong những bạn đó biết ngừng lại .

Mọi người giữ vẻ mặt trang nghiêm . Tất cả đều lặng yên, nhưng ai cũng

hiểu giám đốc chỉ điều gì .

Bởi vì có đến nửa số nhân viên " vượt rào " khi đưa khách đến những điểm ngoài hợp đồng của công ty .

Uyên Thư rất trong sạch trong chuyện đó . Cô không sợ nữa và trong thâm tâm, cô rất phục cách ứng xử của Yoshihiro . Anh thẳng tay sa thải 2 người để cảnh cáo các nhân viên còn lại . Và mặt khác , cũng tế nhị không nêu thẳng từng người, nhưng như thế cũng để người ta biết sợ, biết dừng lại .

Có lẽ cách cư xử đó làm Yoshihiro được lòng nhân viên , đồng thời cũng khiến người ta sợ anh .

Uyên Thư đang nghĩ lan man, thì bỗng chú ý nhìn trân trân về phía giám đốc, khi anh chậm rãi chuyển nội dung :

_ Tôi cũng xin thông báo với các bạn về quyết định chuyển công việc của cô Uyên Thư . Bắt đầu từ tháng sau, cô sẽ là trợ lý cho tôi .

Mọi người vẫn giữ vẻ mặt nghiêm trang . Chỉ có Minh Quân là vui hẳn lên, nhưng sau đó lại trở nên tư lự .

Anh mừng vì sự thành công của Uyên Thư, đồng thời lại sợ mất cô . Và anh vô tình nhìn về phía Yoshihiro bằng cái nhìn u ám .

Không hiểu nghĩ thế nào, mà Yoshihiro cũng nhìn Minh Quân 1 cái, rồi chuyển sang việc khác .

Khi tan buổi họp, Yoshihiro nhanh nhẹn đi ra khỏi phòng . Mọi người lục đục đứng lên . Ai cũng đi về phía Uyên Thư :

_ Chúc mừng nghe Thư !

_ Chiều nay đi đâu mừng lên chúc đây ?

Uyên Thư mỉm cười :

_ Chuyện này, em cũng bất ngờ lắm . Máy chị muốn đi đâu, em sẽ khao .

_ Đi karaoke nhé, đi nguyên công ty luôn .

_ Dạ .

Hồng Nga bước đến cạnh Uyên Thư, giọng không giấu được ác cảm :

_ Không hiểu Thư làm cách nào mà tiến thân nhanh ghê ?

Uyển Thư chưa kịp trả lời, thì Minh Quân chen vào :

_ Không nhanh đâu Nga . Cô không biết trước khi vô, Uyển Thư làm việc cật lực thế nào đâu .

Hồng Nga quay phắt lại :

_ Thế anh biết à ?

Minh Quân gật đầu :

_ Chúng tôi vào công ty khi bắt đầu thành lập, chỉ có cô là không hiểu hết giám đốc thôi .

Hồng Nga nhún vai :

_ Nếu 2 người cùng vào 1 lúc, tại sao anh lên chức trước Uyển Thư ? Nghe nói Uyển Thư cực hơn anh, sao bây giờ mới ...

Cô nhìn Quân 1 cách ý nghĩa . Anh hiểu cô muốn nói gì, nhưng trả lời tỉnh bơ :

_ Làm sao mình biết được ý nghĩ của người khác chứ ?

Hồng Nga nói bóng bẩy :

_ Coi chừng anh thua cuộc đấy, anh Quân .

Uyển Thư đoán lờ mờ cách nói của Hồng Nga . Cô bực mình quá, bèn bỏ đi ra ngoài trước 2 người .

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 1

22.

Buổi tối, cô đi karaoke với mọi người . Đi với bạn chứ không mời Yoshihiro, vì cô cảm thấy anh không phải là người cùng môi trường của mình .

Buổi đi chơi rất vui, đến hơn 10 giờ mới về . Lần đầu tiên, Uyên Thư thấy vui thật sự . Gạt bỏ cách cư xử bất thường của Yoshihiro chỉ nghĩ về công việc, cô thấy vui khi sự chịu đựng của mình rồi cũng được đền bù .

Hôm sau, khi vào công ty, Uyên Thư lên phòng gặp Yoshihiro để nhận công việc mới . Cô rất ngạc nhiên khi trong phòng được kê thêm cái bàn .

Yoshihiro khoát tay ra hiệu :

- _ Bắt đầu từ nay, cô sẽ làm việc ở bàn này . Cô có thấy khó khăn gì không ?
- _ Dạ không .
- _ Chắc chứ ?

Uyên Thư ngập ngừng :

- _ Tôi nghĩ ... những việc trước đây được giao, chắc cũng không có việc gì khác .
- _ Không đâu, nhiều hơn đấy . Vì tôi sẽ chuyển hết công việc của tôi qua cho cô .
- _ Dạ, tôi sẽ cố gắng .

Yoshihiro mỉm cười :

- _ Cô soạn cho tôi bản hợp đồng với công ty Quốc Toàn . Từ giờ đến trưa, cô chỉ làm mỗi việc đó thôi . Khi nào xong, đưa tôi xem .
- _ Dạ

Uyên Thư chưa làm hợp đồng lần nào . Nhưng cô nghĩ không đến nỗi phải viết cả buổi sáng , nên cô ngồi vào bàn một cách tự tin .

Không đầy một giờ sau , cô đứng dậy, đem bản viết hoàn chỉnh qua bàn Yoshihiro :

- _ Dạ ,tôi viết xong rồi .

Yoshihiro kéo tờ giấy đến trước mặt . Anh khẽ nhú mảy một mình . Có quá nhiều câu chữ chưa chuẩn xác . Anh ngược lên nhìn Uyên Thư, rồi gạch xuống giấy :

_ Chỗ này không cần phải xuống hàng, chỗ này phải chấm câu cho rõ ràng .

Uyên Thư căng mắt nhìn theo cây viết trên tay Yoshihiro . Anh đọc và gạch chỗ khác:

_ Không nên dùng từ " tôi " mà thay bằng "chúng tôi " . Công ty hợp tác với họ, chứ không phải riêng bản thân tôi, hiểu không ?

_ Dạ hiểu .

Yoshihiro cứ vừa nói vừa gạch . Uyên Thư đến rồi mắt vì màu mực đỏ gạch xoá . Cô cố tập trung nhớ, còn Yoshihiro thì lắc đầu liên tục .

_ Không cần phải viết hoa chỗ này .

_ Dạ .

_ Bỏ câu này đi , nó không cần thiết .

Cứ mỗi lời nói là đi kèm gạch xoá . Khi anh đưa lại cho Uyên Thư thì tờ hợp đồng đã gạch chi chít , khiến cô hoa cả mắt .

Uyên Thư đến bàn mình, bắt đầu soạn lại, sợ bị sếp nghĩ mình kém thông minh, cô cố gắng sửa từng chút để đừng bị bắt lỗi . Tưởng viết hợp đồng là dễ, ai ngờ khó hơn nhiều .

Một lát sau, cô đem qua cho Yoshihiro xem, anh đọc khá kỹ rồi gật đầu :

_ Good !

" Hú hồn ! " Uyên Thư thở phào nhẹ nhõm . Dù sếp rất tiết kiệm lời khen . Nhưng bao nhiêu đó cũng đủ đền bù sự căng thẳng của cô .

Yoshihiro đưa tờ giấy cho Uyên Thư . Cô cầm lấy , nhưng anh không buông ra , mà nhìn cô hơi lâu :

_ Hôm qua, cô đi chơi vui không ?

_ Dạ ... cũng vui .

_ Hình như cô quên mất sếp, khi có cuộc vui với bạn bè ?

_ Dạ không . Chỉ tại tôi sợ giám đốc không thích đi .

_ Phải không ? Yoshihiro nheo mắt .

Nói xong, anh buông tờ giấy ra, và khoát tay :

_ Cô về bàn đi !

Uyển Thư lững thững về chỗ của mình . Ngồi xuống đánh máy lại bản hợp đồng . Làm việc đó chỉ một chút là xong , thời giờ còn lại, cô đâm ra chẳng biết làm gì .

Cô ngồi chổng cằm, liếc mắt qua xem Yoshihiro đang làm gì . Thấy sếp đang đọc mấy tài liệu có tranh minh họa, cô nghĩ ai đó gửi đến quảng cáo . Có lẽ công ty Quốc Toàn quảng cáo các điểm du lịch mới .

Cô định hỏi Yoshihiro xem mình phải làm gì nữa, nhưng không dám cắt ngang việc của sếp . Thế là cô mở giỏ lấy sách ra đọc .

Nhưng đọc sách cũng chẳng xong , Uyển Thư loay hoay trên ghế một cách bồn chồn . Thà là ở đâu cho khuất mắt sếp, chứ ngay trong tầm mắt thế này, nhất cử nhất động đều bị quan sát . Ngồi không thế này, khổ sở vô cùng .

Yoshihiro có vẻ chẳng để ý đến cô lắm . Anh cứ làm việc của mình , mặc Uyển Thư làm gì thì làm .

Hôm sau, Uyển Thư đến công ty với tâm trạng nặng nề, sợ phải ở không như hôm qua . Nhưng khi cô vào thì Yoshihiro có vẻ như đang đợi cô . Anh đứng dậy, nói ngắn gọn :

_ Cô xuống bảo xe chuẩn bị đi miền Tây ngay nhé .

Uyển Thư dạ 1 tiếng , rồi đi trở xuống gọi tài xế . Yoshihiro vẫn chưa xuống ngay , khiến Uyển Thư không dám ngồi vào xe trước . Cô đứng loay hoay đợi dưới sân .

Không biết sếp làm gì mà có đến 15 phút sau mới xuống . Anh mở cửa xe nhìn Uyển Thư giải thích :

_ Tôi bận điện thoại .

Uyển Thư chỉ dạ 1 tiếng . Chuyện sếp giải thích vì sự chậm trễ của mình , khiến cô thấy ngại . Sếp có quyền trễ bao nhiêu cũng được mà .

Không hiểu Yoshihiro nghĩ gì, mà lần này lại đi xuống trại rắn . Khi nghe anh bảo tài xế, Uyển Thư quay lại buột miệng :

_ Ở đó mới mở thêm điểm du lịch à ?

_ Theo tôi biết thì không . Sao vậy ?

_ Dạ tôi tưởng ... Vì giám đốc xuống đây .

Yoshihiro cười chậm rãi :

_ Cái gì khiến cô nghĩ phải có việc mới tới đó được , tôi không thể giải trí 1 chút sao ?

_ Dạ, xin lỗi vì đã hỏi tò mò .

_ Không có gì .

Khi xe rẽ vào cổng , Uyên Thư nhanh nhẹn xuống mua vé , nhưng Yoshihiro đã cản lại :

_ Để tôi !

Uyên Thư nhìn sửng anh, rồi liếm môi :

_ Dạ, đây là chuyện của tôi . Tôi không dám ...

_ Cứ ngồi đó !

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 1

23.

Yoshihiro mở cửa , đến phòng vé . lát sau , anh trở lại xe . Liếc nhìn về mặt ái ngại của Uyên Thư , anh mỉm cười :

_ Để cho 1 cô gái phục vụ mình, tôi không thích chút nào .

Uyên Thư cười gượng :

_ Bồn phận của tôi mà , không làm thế thì tôi theo giám đốc làm gì ?

_ Tôi cần một người bạn chứ không cần người hướng dẫn, vì tự tôi cũng biết cách đi mà .

_ Tôi nghĩ giám đốc có nhiều bạn ở đây lắm đó chứ ? Uyên Thư bạo dạn .

_ Có, nhưng để đi chơi thế này thì không . Bạn bè tôi chỉ hợp với nhà hàng hoặc vũ trường .

Nói đến đó, tự nhiên anh im lặng . Uyên Thư khẽ liếc nhìn anh . Cô rất muốn biết Yoshihiro có thường đến vũ trường không , nhưng không dám hỏi đòi tư của sếp .

Chắc là có, chứ người nước ngoài sống ở đây, còn có gì vui hơn thu hút họ, ngoài cách giải trí ồn ào đó .

Khi xuống xe, hai người đi vòng vòng xem các loại rắn . Uyên Thư thấy mấy chỗ này không có gì đáng xem, nhưng Yoshihiro có vẻ thích lắm . Anh đi từng ngấn, cúi xuống xem tỉ mỉ mấy con rắn bò lổn ngổn ... Thật là một thú vui khó hiểu .

Khi rời phòng chứa rắn, Uyên Thư định hướng dẫn Yoshihiro về phía chuồng gấu . Nhưng anh đã khoát tay ra hiệu đi về chỗ chuồng trăn .

Một nhóm khách nước ngoài đang đứng quanh xem một người chụp hình với trăn . Uyên Thư và Yoshihiro cũng đứng lại xem . Uyên Thư thấy sợ phát ón . Nhưng Yoshihiro có vẻ thích lắm .

Đợi họ chụp hình xong, anh bước tới :

_ Tôi muốn chụp một kiểu .

Uyên Thư hết hồn nhìn anh, vừa bị bắt ngờ vừa ngạc nhiên . Cô kêu lên :
_ Ghê lắm , giám đốc ạ . Đừng chụp !
_ Không sao đâu .

Và anh chủ động cầm con trăn, quàng qua cổ mình , mỉm cười ra hiệu cho anh thợ chụp hình .

Uyên Thư nhìn đăm đăm con trăn vừa dài vừa to . Tưởng tượng nó bắt thần quần lấy Yoshihiro , cô cũng đủ chết khiếp .

Khi trả con trăn , Yoshihiro bảo Uyên Thư :
_ Cô chụp một kiểu nhé ?
_ Hả !
_ Chụp đi, trông hay lắm .

Uyên Thư sợ điếng hồn, lắc đầu nguầy nguậy :
_ Tôi ... tôi không dám đâu . Tôi sợ lắm !

Thấy vẻ hoảng vía của cô , Yoshihiro càng trêu già :
_ Lại đây cô Thư ! Con trăn này hiền lắm, nó không làm cô đau đâu . Đừng sợ !

Vừa nói, anh vừa bước tới , Uyên Thư lùi lại phía sau với vẻ khiếp đảm . Mọi người đứng xung quanh nhìn hai người , ai cũng cười thú vị .

Yoshihiro hỏi thúc :
_ Nhanh lên Uyên Thư , mọi người đang nhìn cô đấy .

Biết không thể nào thoát khỏi Yoshihiro, Uyên Thư đành đứng lại . Để mặc anh quàng con trăn lên cổ mình , mặt cô xanh như tàu lá, tay chân lạnh ngắt vì khiếp đảm .

Biết cô sợ thật sự . Yoshihiro bấm nhanh máy và nhanh tay đỡ con trăn ra .

Uyên Thư bủn rủn cả người, đứng muốn không nổi . Cô nói nhanh :
_ Xin lỗi, tôi ra ngoài một chút .

Cô chạy nhanh đến băng đá gần đó, buông mình phịch xuống , thờ không muốn nổi .

Yoshihiro đi theo Uyển Thư , ngồi xuống bên cạnh nhìn Uyển Thư . Anh cảm thấy ân hận vì trò đùa quá tay của mình . Nhưng không nói ra, anh khui chai nước suối đưa Uyển Thư , không nói lời nào , nhưng ánh mắt và cử chỉ ân cần âu yếm hơn .

Uyển Thư lịch sự cầm lấy chai rượu nước nhưng không uống :

- _ Cảm ơn giám đốc .
- _ Xin lỗi nhé, tôi không nghĩ là cô sợ đến mức như vậy .

Cảm thấy tủi thân , Uyển Thư oà lên khóc . " Cho dù là sếp đi chăng nữa, anh ta cũng không có quyền ép mình như vậy . " Ý nghĩ đó làm cô tức thêm và càng khóc dữ hơn .

Yoshihiro hết hồn nhìn cô . Không ngờ cô nhút nhát như vậy . Đây là lần đầu tiên anh thấy cô khóc . Điều đó làm anh bối rối , mất hết vẻ đường hoàng bình thường .

Uyển Thư lục giỏ lấy khăn, nhưng tìm hoài không ra . Thấy vậy, Yoshihiro lấy khăn của anh đưa lên định lau mặt cho cô . Nhưng thấy cái nhìn ngạc nhiên của cô , anh thả tay xuống, cố lấy giọng thản nhiên :

- _ Cô lau mặt đi . Không thôi, ai nhìn vào sẽ nghĩ tôi bức bách cô .

" Chứ còn không phải nữa sao ? " Uyển Thư tức mình muốn nói ra, nhưng lại im lặng . Và lần đầu tiên, cô phản kháng sếp bằng cách không nhận khăn của anh .

Yoshihiro ngồi im 1 lát, rồi lên tiếng :

- _ Cô muốn đi đâu nữa không ?
- _ Tùy anh .
- _ Tôi muốn để cô quyết định .
- _ Nếu vậy, tôi muốn về .
- _ Thôi được, cô có vẻ mất tinh thần quá . Nếu biết cô nhát, tôi đã không ép như vậy .

Và anh đứng lên, Uyển Thư cũng đứng dậy theo ra xe . Trên đường về, không ai nói với ai câu nào, trừ những lúc Yoshihiro hỏi Uyển Thư có cần ghé quán không .

Về đến thành phố, Yoshihiro bảo tài xế đưa Uyển Thư về nhà . Thấy cô

quay qua nhìn như ngạc nhiên, anh khoát tay :

_ Cô có vẻ xuống tinh thần quá, về nghỉ đi . Chiều , tôi sẽ cho xe đến đón cô

_ Dạ thôi, phiền lắm .

Yoshihiro trầm ngâm 1 lúc, giọng thật khó hiểu :

_ Cô sợ phiền hay sợ người khác buồn ?

_ Giám đốc nói gì ?

Nhưng Yoshihiro đã im lặng nhìn ra ngoài . Uyển Thư rất ảm ức nhưng không dám hỏi tiếp . Thế là cô cũng ngồi im .

Về đến nhà, Uyển Thư có cảm giác mình vừa thoát khỏi một tai nạn . Ấn tượng kinh hoàng về con trăn vẫn còn ám ảnh cô . Cô không hiểu tại sao mình sợ Yoshihiro đến mức chấp nhận trò đùa tai quái như vậy .

Cô không giận Yoshihiro , mà tức cho sự nhu nhược của mình hơn .

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 1

24.

Mấy ngày sau, cả hai tránh nhắc lại buổi đi chơi đó, chỉ nói khi có việc cần trao đổi với nhau . Thái độ im lặng bất thường của Yoshihiro làm cô lại đâm lo, nhưng rồi sau đó lại thấy mình yên ổn .

Uyên Thư rời sân bay, 1 mình trở về công ty . Sáng nay cô đã đưa Yoshihiro ra sân bay về Nhật . Anh bảo sẽ vắng mặt trong nửa tháng và nếu có việc cần, cô gọi điện liên lạc với anh .

Ngồi 1 mình trong xe, Uyên Thư nhìn ra đường . Cảm giác trống trải mơ hồ, cộng với cái buồn không duyên cớ, làm mặt cô trở nên đăm chiêu .

Lần đầu tiên, cô và Yoshihiro xa nhau lâu như vậy . Mỗi ngày vào làm việc cô đều gặp anh . Lẽ ra, không có sếp ở công ty, cô phải xem đó là thời gian nhẹ nhàng như những người khác . Vậy mà ngược lại, chỉ thấy buồn buồn .

Rồi nghĩ đến những ngày anh ở bên đó với Fujikawa , cô lại nhoi nhoi trong lòng .

Uyên Thư lắc đầu, không muốn bị ám ảnh chuyện đó nữa .

Về đến công ty, cô định đi lên phòng làm việc . Nhưng Minh Quân đã gọi khi cô đi ngang qua phòng anh :

_ Vào đây, Thư !

Uyên Thư bước vào, ngồi xuống ghế :

_ Có chuyện gì vậy anh Quân ?

_ Em mới đưa anh ta ra sân bay hả ?

_ Dạ .

_ Anh ta có nói về bên bao lâu không ?

Uyên Thư trả lời không biết . Cô cảm thấy không thích cách Minh Quân nói về sếp , có một vẻ gì đó khiêu khích đồ kị .

Anh còn đồ kị cái gì, khi Yoshihiro đã ưu ái anh như vậy . Trong khi cô

phần đầu cất lực, thì anh chẳng phải chột vật gì cả .

Có lẽ cô khó gần Minh Quân bởi tính nhỏ nhen, tính toán của anh .

Minh Quân không hiểu ý nghĩ của Uyên Thư . Anh nói như rủ rê :

_ Ngày mai, mình đi chơi không Thư Đi theo tour của Bích Ngọc .

Uyên Thư ngạc nhiên :

_ Mai đâu phải là ngày nghỉ , anh Quân .

Minh Quân cười xoa :

_ Cần gì phải là ngày nghỉ, anh ta đâu có ở đây để kiểm soát em .

_ Em không làm như vậy được .

_ Lâu quá rồi không đi xa , ngồi mãi một nơi cũng chán . Anh muốn Thư cùng đi cho vui .

_ Làm vậy em thấy áy náy lắm . Với lại, trước đây đi nhiều quá , bây giờ em chán rồi .

Minh Quân có vẻ suy nghĩ dăm chiêu, rồi nói với giọng không vui :

_ Em tốt với anh ta quá nhỉ ?

_ Em làm việc cho người ta thì phải nghiêm túc . Ngoài ra, không có mối quan hệ nào để gọi là tốt cả ?

_ Thế em có nghĩ rằng anh ta hoàn toàn vô tư khi điều em lên làm trợ lý không ? Ban đầu, anh mừng cho em , nhưng sau đó cũng thấy lo cho em .

_ Anh lo chuyện gì, anh Quân ?

_ Yoshihiro không phải là loại người nghiêm túc, anh ta sắp cưới vợ . Hãy cẩn thận khi gần gũi anh ta , Uyên Thư .

Uyên Thư cắn môi . Không hiểu sao cô thấy bất mãn khi Minh Quân thọc sâu vào chuyện riêng tư của cô . Cô cau mặt hỏi :

_ Anh làm em cảm thấy mình không trong sáng .

_ Không phải anh nói em . Nhưng tại sao Yoshihiro lại để em làm việc gần anh ta , trong khi anh đủ sức làm việc mà em làm ?

Uyên Thư nhìn Minh Quân 1 cách im lìm .

Minh Quân không hiểu cô nghĩ gì, nhưng anh vẫn nói tiếp :

_ Anh không phân bì với em đâu Thư, nhưng anh lo cho em lắm . Mấy thằng nước ngoài đến đây làm ăn, có thể tin người ta thật lòng với mình không ?

_ Trong mối quan hệ kinh tế, chỉ có công việc là làm người ta trói buộc lẫn nhau , anh Quân ạ .

_ Nhưng đồng thời, người ta cũng không phải là người máy . Ai dám khẳng định là người ta không đứng đắn , và em biết cách bảo vệ mình .

_ Em còn khờ lắm, so với 1 người từng trải như anh ta . Chính vì vậy mà anh lo cho em .

Uyên Thư thấy 1 chút cảm động, cô cười gượng :

_ Em biết tự bảo vệ mình mà anh .

Và không đợi cho Minh Quân nói thêm, cô đứng dậy tìm cách ra ngoài .

Cô lên phòng làm việc của mình, ngồi vào bàn suy nghĩ vẩn vơ . Bất giác, cô quay lại nhìn bàn của Yoshihiro, rồi tự hỏi : " Anh ta là người thế nào, có háo sắc như Minh Quân nói không ? " . Thật lòng là cô không tin như vậy .

Một tuần trôi qua 1 cách chậm chạp . Trưa chủ nhật , Uyên Thư đi dạo trong siêu thị có điện thoại của Yoshihiro . Anh nói 1 cách bất ngờ :

_ Cô có thể ra đón tôi, được không Uyên Thư ? Tôi đang ở sân bay .

Uyên Thư thốt lên ngạc nhiên :

_ Sao giám đốc bảo sẽ ở bên đó lâu ?

_ Cô muốn tôi vắng mặt ở công ty lắm, phải không ?

_ Ồ ... Không . Tôi chỉ ngạc nhiên thôi .

_ Cô ra ngay đi !

_ Dạ, tôi đang ở siêu thị . Tôi có cần về công ty gọi tài xế lấy xe, hay đi thẳng ra đó luôn ?

_ Không cần rườm rà thế, cô cứ đi một mình ra đây . Một mình cô là đủ rồi .

_ Vâng .

Uyên Thư tắt máy vội vàng rời siêu thị . Cô chạy thẳng ra sân bay .

Yoshihiro đứng ở nơi rất dễ tìm . Anh vẫy tay khi thấy Uyên Thư còn ngó dáo dác tìm kiếm và đi về phía cô .

_ Khoẻ chứ , Uyên Thư ?

_ Dạ, bình thường .

Yoshihiro chủ động cầm ghi-đông xe :

_ Để tôi chở cô .

_ Giám đốc không quen đi xe này, để tôi ...

_ Đừng có coi tôi yếu đuối chứ, không sợ tôi tự ái sao ?

_ Dạ .

Uyển Thư nhường xe cho anh . Yoshihiro chạy xe khá ầu , anh phóng nhanh, luồn lách không thua gì người chạy xe ộm . Uyển Thư thắc mắc trong bụng, không hiểu sao Yoshihiro chưa từng chạy xe Honda lại cứng tay như vậy .

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 1

25.

Yoshihiro lên tiếng :

- _ Công ty có gì lạ không , Uyên Thư ?
- _ Dạ không .
- _ Không xảy ra chuyện gì chứ ? Ví dụ , cô cãi cộ với ai chẳng hạn ?

Uyên Thư phì cười, nhưng vẫn trả lời nghiêm túc :

- _ Dạ không .
- _ Thật không ?

Uyên Thư buột miệng, tôi biết cãi với ai bây giờ .

Yoshihiro cười phá lên :

- _ Cuối cùng tôi cũng chọc cho cô nói được . Phải thế chứ .

Uyên Thư cười 1 mình . Cô biết Yoshihiro thích đùa và nói chuyện thoải mái với cô . Nhưng cô thì còn giữ kẽ , đúng hơn là không coi anh là đối tượng để đùa .

Yoshihiro về công ty . Thấy Uyên Thư về ngay, anh giữ lại :

- _ Vào 1 chút đi, Uyên Thư .
- _ Dạ, xin lỗi . Tôi bận phải đi ngay , tôi có hẹn với bạn .

Hình như Yoshihiro đoán cô muốn từ chối nên cũng không ép .

Hôm sau, Uyên Thư đi làm thì đã thấy Yoshihiro ở phòng làm việc . Cô nghĩ sáng nay anh nghỉ trưa và không làm việc buổi sáng , cho nên khi anh xuống phòng, cô hơi ngạc nhiên .

Cô ngồi xuống bàn và thấy gói quà nhỏ rất đẹp . Cô chưa kịp đoán thì Yoshihiro đã lên tiếng :

- _ Quà của Fujikawa gửi cho cô đây .
- _ Cảm ơn giám đốc .
- _ Cô mang cái này xuống gửi mọi người giùm tôi , nói là tôi tặng .

Uyển Thư bước qua bàn Yoshihiro, cầm lấy 1 hộp đựng dầu gội đầu, đi xuống tầng dưới, đưa mỗi người 1 chai . Cô thắc mắc cái này là Yoshihiro nghĩ ra, hay Fujkawa cố vấn cho anh . Yoshihiro mà nghĩ ra món quà này thì cũng ngộ .

Có sếp về, mọi người thay đổi hẳn đi . Ai cũng làm việc nghiêm chỉnh , người nào ở vị trí người nấy . Chẳng bù với mấy ngày trước , không tụ tập nói chuyện cũng chơi game . Chỉ có mình cô là vẫn bình thường . Cô không phê phán mấy người kia , nhưng nhìn cách của họ cũng thấy tức cười .

Mấy ngày sau, công việc vẫn bình thường . Nhưng không hiểu sao , Uyển Thư hay bị mất tài liệu một cách kỳ lạ .

Như mới tuần trước, cô soạn sẵn hợp đồng để sáng Yoshihiro làm việc với khách , nhưng khi tìm lại thì nó biến mất như không tồn tại . May là lần đó cô đã vào sớm và gấp rút soạn lại .

Sáng nay cũng thế . Tám giờ cô phải gửi bản Fax qua công ty Nghiêm Gia, nhưng tìm vẫn không thấy nó đâu .

Uyển Thư lục tung mớ hồ sơ trên bàn, vẫn không thấy bản Fax mà cô soạn hôm qua . Đây là lần thứ hai cô bị mất tài liệu như thế . Cô nhớ rất rõ là chiều qua, mình đã kẹp nó vào bìa sơ mi màu xanh lá . Vậy mà bây giờ nó biến mất , cùng nội dung trong máy, như cô chưa hề soạn lần nào .

Cô đang rối trí thì có tiếng chuông điện thoại reo . Cô chụp ống nghe , giọng căng thẳng :

_ Alo . Uyển Thư nghe đây .
_ Chào Thư , mình là thư ký công ty Nghiêm Gia . Hôm qua , Thư có báo Fax trả lời, sao sáng nay mình không tìm ra ?

Uyển Thư bối rối liếc nhìn về bàn Yoshihiro . Sợ anh nghi ngờ, cô nói nhỏ :

_ Chiều qua bị cúp điện đột ngột, bây giờ Thư soạn lại, khoảng chín giờ , Thư Fax qua nha .
_ Nhanh dùm mình nhé, sếp hỏi quá trời .
_ Mình biết . Mình sẽ Fax qua sớm hơn cho bạn .
_ Cảm ơn nhé, chào nghe .
_ Chào .

Uyển Thư gác máy , và liếc nhìn về phía Yoshihiro . Tất cả cử chỉ giấu

giếm của cô này giờ không qua khỏi mắt anh . Anh ngả người ra ghế , lên tiếng :

_ Có chuyện gì vậy, Uyên Thư ?

Uyên Thư hơi giật mình quay lại, rồi liếm môi :

_ Dạ , không có gì hết .

_ Có gặp trở ngại gì không ?

_ Dạ không có . Nhưng sao anh hỏi vậy ?

Yoshihiro nhìn cô 1 cách ân cần :

_ Có chuyện gì cứ nói , đừng giấu . Tôi có thể giúp cô tháo gỡ rắc rối , đừng để 1 mình đối phó, mất thời gian lắm .

Uyên Thư có cảm giác Yoshihiro đã biết chuyện, nhưng không hiểu sao cô không dám nói ra và cố làm ra vẻ bình thường .

_ Dạ, không có gì quan trọng hết .

Yoshihiro nghiêm nghị :

_ Chuyện bản Fax mà cô cho là không quan trọng sao ?

Uyên Thư giật mình . Cô liếm môi bối rối :

_ Bản Fax ... tôi không hiểu sao ... tự nhiên nó mất rồi .

_ Hãy nhớ kỹ xem cô có soạn không ?

_ Có, có chứ . Tôi nhớ rất rõ hôm qua tôi đã kẹp vào bìa này . Thế mà sáng nay ...

_ Có thể nó chỉ mới mất lúc sáng thôi . Chuyện này đã xảy ra 2 lần rồi , phải không ?

Uyên Thư tròn xoe mắt :

_ Sao anh biết ?

_ Nhưng đúng không ?

Biết không còn giấu được nữa, cô đành nói thật :

_ Đây là lần thứ 2 tôi bị mất như vậy . Tôi tin chắc là mình đã soạn rồi . Nhưng chuyện xảy ra, tôi không sao giải thích được .

Giọng Yoshihiro hăm dọa :

_ Căn phòng này có ma đấy, Uyên Thư .

Uyên Thư giương mắt nhìn anh, không hiểu anh nói thật hay đùa .

Yoshihiro mà cũng tin có chuyện có ma sao ?

Yoshihiro chợt mỉm cười :

_ Đừng rối lên như vậy ! Cô có xích mích với ai trong công ty này không ?
Và một người nào đó đã hại cô chẳng hạn ?

Uyển Thư nhú mày suy nghĩ, rồi dè dặt :

_ Tôi nghĩ là không .

Và cô vội nói thêm :

_ Nhưng nếu có, thì đó là ý nghĩ trong lòng người khác, tôi không biết được

_ Đó chính là điều tôi muốn nói .

Anh mở ngăn tủ lấy ra tờ giấy, giơ lên :

_ Đây có phải là bản Fax đã làm cô khổ sở không ?

Uyển Thư ngạc nhiên tột độ . Cô đưa tay cầm tờ giấy đọc kỹ rồi kêu lên :

_ Vậy anh lấy sao ?

_ Tôi không có thời giờ để đùa vớ vẩn như vậy .

Nói xong ,anh nghiêng người lấy chiếc chìa khoá có móc treo con búp bê
lủng lẳng đưa cho cô .

_ Từ này về sau, hồ sơ nên cất tiếng cẩn thận .

_ Vâng .

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 1

26.

Uyên Thư cầm chiếc chìa khóa , trở về bàn làm việc . Cô không tin có ai hại mình mà nghĩ Yoshihiro muốn nhắc cô làm việc cẩn thận . Cũng có thể anh muốn tạo dịp để tặng quà cho cô . Sau này, anh hay tặng cho cô những món quà nho nhỏ . Lần này chắc cũng vậy .

Khi Uyên Thư xuống nhà uống nước, cô gặp Hồng Nga đang đứng bên bình nước lọc . Thấy cô, Hồng Nga chợt bối rối hẳn đi, và cầm ly đi về chỗ của mình .

Hồng Nga ngồi vào bàn của mình . Cô mở tủ 1 cách máy móc , nhưng rồi cứ ngồi yên như vậy trong trạng thái bối rối cực độ .

Sáng nay, cô đến rất sớm, và lên lên phòng giám đốc 1 cách kín đáo . Lần trước cô đã xé tờ hợp đồng mà Uyên Thư soạn, hủy luôn bản lưu trong máy . Và Uyên Thư đã bị giám đốc quát cho 1 trận, khi bắt khách phải chờ .

Hôm nay, cô muốn tái diễn màn gay go lần trước . Nhưng xui cho cô, khi cô đang cầm bản Fax đi ra thì Yoshihiro vào phòng . Và anh yêu cầu cô ở lại gặp riêng sau giờ làm việc .

Suốt buổi sáng , cô như người mất hồn dù Yoshihiro không quát tháo, nhưng cũng đủ để sợ tái người .

Buổi chiều, khi mọi người đã về, Hồng Nga vào toa-lét , cố nén để lấy lại bình tĩnh . Sau khi biết chắc Uyên Thư đã về, cô nhẹ nhàng đi lên tầng trên, gõ cửa phòng giám đốc .

_ Mời vào !

Tiếng Yoshihiro vọng ra khiến cô thấy tim đập dữ dội . Hồng Nga bậm môi, đẩy cửa bước vào phòng .

Yoshihiro ngồi sau bàn, anh chỉ chiếc ghế trước bàn :

_ Cô ngồi đi .

_ Dạ .

Hồng Nga rón rén ngồi xuống ghế . Thái độ đó làm Yoshihiro ngó đi chỗ khác , rồi đứng dậy đến bên cửa sổ suy nghĩ .

Anh cảm thấy thật khó xử khi phải nói chuyện với 1 nữ nhân viên về lỗi của cô ta .

Cuối cùng , anh gạt phắt tâm trạng ngần ngừ, và quyết định vào thẳng vấn đề .

Anh trở lại bàn, giọng từ tốn :

_ Tôi muốn nghe mọi chuyện từ phía cô . Tại sao cô làm như vậy , Hồng Nga ?

Hồng Nga bối rối xoắn chặt 2 bàn tay vào nhau , dáng điệu thật khổ sở và cứ im lặng không mở miệng được .

Yoshihiro im lặng chờ cô . Khá lâu, anh không kiên nhẫn được :

_ Tôi đang chờ nghe cô đây .

Hồng Nga chợt oà khóc lên :

_ Tôi căm ghét Uyên Thư . Cô ta được tình cảm của anh Quân và cả giám đốc nữa . Nếu không có cô ta, thì sự phấn đấu của tôi không vô vọng như bây giờ .

Cô ngừng lại để lấy hơi, rồi nói nghẹn ngào :

_ Và vị trí bên ông là của tôi rồi .

Yoshihiro nhúm mày im lặng . Bây giờ anh đã hiểu và thấy không cần thiết để nói nữa .

Nhưng Hồng Nga lại có tâm lý khát khao thổ lộ, giọng cô hấp tấp :

_ Giám đốc có biết là tôi đã cố gắng thế nào không ? Trước đây còn làm hướng dẫn, tôi biết mấy người khác vượt rào ra sao , nhưng tôi thì luôn giữ đúng quy định của công ty . Anh có biết điều đó không ?

_ ...

_ Tôi đã cố gắng hết sức vươn lên , nhưng tất cả đều vô nghĩa . Cái bóng của Uyên Thư đã che lấp tôi trong mắt anh rồi .

_ Không nên nói như vậy Hồng Nga , mỗi người có 1 vị trí riêng . Không phải tôi không thấy năng lực của cô . Tôi nghĩ , với mức lương hiện cũng đủ

để đền bù cho cô .

_ Không . Không phải tôi cần cái đó , như vậy chưa đủ .

Yoshihiro thoáng cau mày, rồi nghiêm giọng :

_ Cô vào đây sau Uyên Thư những 2 năm , cô có biết gì về sự phấn đấu của cô ấy không ?

_ Tôi biết . Anh Quân có nói với tôi .

Yoshihiro khoát tay :

_ Cô không hiểu nổi áp lực mà Uyên Thư phải chịu đâu . Lúc đó, tôi không phải là người mềm mỏng như bây giờ .

Hồng Nga ngược lên :

_ Tôi hiểu giám đốc muốn nói gì . Nhưng sự bênh vực đó không phải của 1 giám đốc với 1 nhân viên, nó làm tôi đau lòng .

Yoshihiro nhíu mày :

_ Cô nói gì ?

_ Tôi muốn nói là ... tôi yêu anh . Và tôi đã làm tất cả để anh thấy điều đó , nhưng Uyên Thư đã chặn mất rồi .

Yoshihiro ngồi yên . Quả thật bất ngờ trước sự thổ lộ của cô , và anh không muốn câu chuyện kéo dài nữa . Lần đầu tiên anh cảm thấy sợ 1 vấn đề mà trong đó mình là nhân vật chính .

Sự yên lặng phủ xuống 2 người . Khi đã nói xong , Hồng Nga mới bắt đầu thấy sợ . Cô ngồi im như chờ 1 phán quyết ảnh hưởng đến công việc của mình .

Yoshihiro trấn tĩnh rất nhanh . Anh lấy giọng nghiêm nghị :

_ Cô hãy tiếp tục công việc của mình , và đừng làm điều gì tương tự điều mà tôi đã thấy nữa .

Anh đứng nhanh dậy và đi như trốn chạy ra khỏi phòng .

Yoshihiro đi lên tầng trên . Anh đẩy cửa phòng riêng của mình , việc đầu tiên là bước đến mở nhạc , rồi ngồi xuống ghế lặng lẽ suy nghĩ 1 mình .

Câu chuyện với Hồng Nga lúc này như thức tỉnh anh . Có lẽ cả công ty đều thấy sự ưu ái của anh với Uyên Thư . Còn anh thì đã làm theo tình cảm 1

cách thiếu cảnh giác với chính mình .

Yoshihiro đứng dậy , bước đến bàn, gọi điện thoại cho Fujikawa . Anh kiên nhẫn chờ hồi chuông khá lâu . Đến 2 lần mới có người cầm máy . Giọng Fujikawa liền thoảng :

- _ Alo .
- _ Anh đây, Fujikawa .
- _ Anh Yoshi hả ?
- _ Em đang làm gì vậy ?
- _ Em vừa đi chơi về . Hôm nay sinh nhật ở nhà nhỏ bạn, vui lắm !

Giọng Yoshihiro dăm chiêu :

- _ Đi chơi vui lắm à ?
- _ Vâng vừa hết giờ làm việc , đang ngồi 1 mình trong phòng .
- _ Anh buồn lắm , phải không ?
- _ Buồn vì nhớ em .
- _ Tội nghiệp anh quá ! Đừng ở nhà nữa, rủ bạn đi chơi đi anh .

Yoshihiro cười 1 mình :

- _ Anh không có hứng . Fuji này ! Anh muốn đề nghị với em 1 chuyện quan trọng .
- _ Gì vậy anh ?
- _ Mình làm đám cưới đi em . Sau đó, em sẽ theo anh qua đây .

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 1

27.

Bên kia đầu dây im lặng khá lâu . Yoshihiro chống tay dưới bàn, kiên nhẫn chờ đợi . Cuối cùng , giọng Fujikawa vang lên 1 cách rời rạc :

_ Tại sao anh không về , mà em phải qua đó ? Em không thích sống ở nước ngoài đâu . Ở đây, em có bạn bè, làm sao bỏ được ?

_ Ngay cả vì anh, em cũng không bỏ được sao ?

_ Không thể .

Yoshihiro cười tư lự 1 mình :

_ Không thể à ? Anh buồn quá, em có thể đặt mọi thứ đó nặng hơn anh sao ?

_ Không , không . Tất nhiên là em yêu anh hơn tất cả .

_ Vậy mà em không bỏ tất cả theo anh . Mà thật ra đâu có phải em vĩnh viễn không trở về Nhật đâu . Đâu phải bỏ đi vĩnh viễn .

Lại im lặng , rồi giọng Fujikawa có vẻ nghiêm trọng :

_ Anh Yoshihiro ! Thật ra ... lần trước khi anh đi rồi, em cũng có nghĩ đến chuyện này .

_ Chuyện đám cưới ?

_ Đúng vậy . Anh trở về đi anh Yoshi , trở về sống ở đây . Ở đây vẫn có công việc cho anh mà .

_ Nhưng ở bên đó , anh không có gì vững vàng . Còn ở đây, anh đã xây dựng hẳn công ty riêng , không thể bỏ tất cả , Fujikawa à .

_ Nói thế là anh coi trọng công việc hơn em chứ gì ?

_ Không phải vậy .

_ Anh làm em thất vọng quá , chỉ biết đòi hỏi em thôi .

_ Nếu anh trở về Nhật, thì cuộc sống sẽ không bằng ở đây . Anh không bảo đảm được là em sẽ sống sung sướng . Còn ở đây thì anh có tất cả .

_ Nhưng em không thích những gì mình có ở bên đâu .

Ngừng lại 1 lát, cô nói thêm :

_ Lúc anh qua bên đó, em chỉ nghĩ là tạm thời, rồi anh sẽ về .

_ Nhưng bây giờ anh đã vững vàng ở đây rồi . Bỏ tất cả để làm lại từ đầu thì thật phiêu lưu . Sao em không nhìn điều đó , Fuji ?

_ Chẳng lẽ không có cách giải quyết nào sao , anh Yoshi ?

_ Anh đã nghĩ rất nhiều, và anh mong em cũng nghĩ như anh .

Giọng Fujikawa buồn buồn :

_ Mỗi lần thấy bạn bè đi chơi với người yêu, em buồn lắm . Em muốn có anh bên cạnh .

_ Vậy thì hãy qua đây với anh .

_ Qua bên đó sống, có nghĩa là em mất hết . Mất công việc , mất bạn bè, vợ giám đốc, chỉ là chiếc bóng của anh thôi . Em không muốn như vậy .

_ Nhưng em có anh .

_ Vẫn chưa đủ theo yêu cầu của em .

Yoshihiro hiểu không nên kéo dài câu chuyện nữa , nó chỉ là 1 sự gợi ý mà thôi . Để khiến Fujikawa thay đổi không phải là dễ . Và anh nói qua chuyện khác :

_ Máy hôm nay, em có qua nhà anh không ?

_ Có chứ .

_ Mẹ anh thế nào ?

_ Vẫn khoẻ . Hôm qua em có nói chuyện với bác . Nói xong , em thấy trong lòng thật nặng nề .

Yoshihiro nhú mào :

_ Em nói gì ?

_ Nói về chuyện của mình . Em rất thất vọng khi mẹ anh khuyên em qua Việt Nam , còn bảo phụ nữ là phải phục tùng đàn ông .

Không nghe Yoshihiro lên tiếng, cô nói thêm :

_ Em thích tư tưởng tự do . Em không thích quan điểm lỗi thời của mẹ anh .

_ Đó không phải là quan điểm lỗi thời . Mẹ chỉ muốn điều tốt đẹp cho mình . Anh hiểu mẹ anh lắm .

_ Sao mẹ anh không có ý nghĩ gọi anh về nhà, Yoshi ?

_ Mẹ coi trọng sự nghiệp của người đàn ông , em biết điều đó mà .

Fujikawa buông 1 tràng tiếng phản đối, rồi nói với giọng buồn bực :

_ Trước kia, em thấy cuộc sống thật dễ chịu . Nhưng bây giờ vì anh, em phải đối diện với buồn chán . Em chán cảnh sống trắc trở lắm .

_ Bởi vì từ trước giờ , cuộc sống của em thoải mái . Em không biết có những người không được như vậy .

_ Anh muốn so sánh em với ai phải không , anh Yoshi ?

_ Anh không so sánh, chỉ muốn em hiểu rằng, cuộc sống không phải lúc nào cũng như mình muốn, Fuji ạ .

Fujikawa im lặng 1 lát, rồi giọng cô không được vui :

_ Có thể em không tốt như người nào đó mà anh thấy . Nhưng tính em là thế, em không muốn mất cái gì cả . Và em không chịu được sự mất mát .

_ Đôi lúc mình phải chấp nhận hoàn cảnh chứ em .

_ Hoàn cảnh của mình đâu khó giải quyết, chỉ cần anh bỏ tất cả trở về . Nhật mới là quê hương của mình mà .

Yoshihiro dịu dàng :

_ Nhưng sự nghiệp của anh là ở đây .

_ Thế anh định sống ở đó vĩnh viễn luôn à ?

_ Anh chưa biết . Nhưng anh không nghĩ là vĩnh viễn không trở về Nhật .

_ Còn em thì khẳng định rằng, cuộc sống của em là ở đây .

Yoshihiro lắc đầu 1 mình :

_ Đừng nói chuyện này nữa , Fujikawa . Anh muốn cả em và anh đều suy nghĩ lại, trước khi đi đến quyết định .

Giọng Fujikawa thật chắc :

_ Em sẽ không đổi ý đâu . Anh hãy tìm giải pháp khác đi .

_ Thôi được rồi không nói chuyện này nữa . Nhưng em có thể qua đây với anh không ?

_ Bao giờ ?

_ Bất cứ lúc nào, nhất là bây giờ, anh thấy nhớ em quá .

Khi nói xong câu đó, anh lại liên tưởng đến Uyển Thư . Bất giác anh nhắm mắt lại :

Fujikawa chợt cười trong trẻo trong máy :

_ Em hứa sẽ qua vào lúc bất ngờ nhất , nhưng không phải bây giờ đâu .

Yoshihiro mở mắt . Bất giác anh tự cười cho sự im lặng của mình , Fujikawa đã quên tâm trạng nặng nề, và đã trở lại vui vẻ . Cô là như thế , rất hời hợt trước mọi vấn đề .

Nhưng bây giờ sự hời hợt của cô lại khiến anh thấy bất ổn .

Buông máy xuống, Yoshihiro bước vào phòng tắm . Anh vẫn chưa biết làm gì cho buổi chiều trống trải của mình . Cảm giác trống trải sau 1 ngày làm việc không phải dễ chịu, nhất là khi Fujikawa gây cho anh tâm trạng hụt

hăng .

Yoshihiro đi xuống phòng ăn . Dì Năm thấy anh, vội lo dọn bàn . Nhìn thấy dãy bàn trống trơn , anh cảm thấy như không chịu nổi sự cô đơn . Và anh nói như ra lệnh :

_ Dì hãy lập tức gọi Uyên Thư, nói là tôi mời đến ngay lập tức .

Dì Năm hơi ngạc nhiên, nhưng cũng nhanh nhẹn đi ra phòng khách .

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 1

28.

Một lát sau, Uyên Thư đến công ty, trông cô có vẻ hót hủi . Thấy Yoshihiro ngồi đọc sách báo ở xa lộng , cô hỏi 1 cách lo lắng :

_ Anh gọi cho tôi có chuyện gì không ? Có cái gì mất nữa sao ?

Anh ra hiệu cho cô ngồi xuống , rồi nói thông thả :

_ Chiều nay cô làm gì ?

Uyên Thư có vẻ không hiểu tại sao anh hỏi như vậy , nhưng vẫn trả lời :

_ Tôi đang ngồi chơi, nghe nhạc .

_ Nói chung là không có hẹn với ai ?

_ Vâng . Nhưng ... có chuyện gì vậy ?

Yoshihiro lắc đầu :

_ Tôi chỉ muốn rủ cô đến ăn tối . Tối nay tôi hơi bị buồn .

Uyên Thư hơi ngớ ra như không tin . Bất giác cô che miệng cười :

Yoshihiro nhìn cô :

_ Cười chuyện gì ?

_ Không có gì ? Tại tôi ngạc nhiên .

Yoshihiro nhướn mắt :

_ Ngạc nhiên ?

_ Một người như anh cũng biết buồn, không lạ sao ?

_ Chắc trong mắt cô, tôi không phải là người ?

_ Không . Anh là 1 người có bản lĩnh .

_ Thế bản lĩnh là không có cảm xúc thường tình sao ?

_ Cũng không biết nữa . Nhưng lần đầu tiên chứng kiến sự yếu đuối của sếp ... thấy không quen ...

Yoshihiro nheo nheo mắt :

_ Hình như cô Uyên Thư không hề có cảm xúc thường tình . Với cô ta , chỉ có công việc và tâm lý đối phó với sếp .

Uyên Thư chợt thừa nhận 1 cách tinh quái :

_ Tôi có 2 tâm lý đó , và những cảm xúc khác nữa . Nhưng nó chỉ ở ngoài công ty .

_ Nghĩa là cô thừa nhận là cô luôn đối phó với tôi ?

_ Cũng không hẳn, tùy lúc .

_ Như lúc nào ?

_ Chẳng hạn như lúc sắp thất thường .

Yoshihiro hắng giọng :

_ Hình như cô luôn tranh thủ mọi lúc để phê phán tôi ?

Uyển Thư bậm môi cười . Nếu là trước đây, thì cô đã dè dặt trở lại . Nhưng càng ngày, cô càng mất cảm giác sợ đối với sếp . Nên anh có đe dọa 1 chút cũng chẳng sao .

Yoshihiro nhìn cô hơi lâu :

_ Cô muốn ra ngoài ăn hay ăn ở nhà ?

_ Ở đâu cũng được . Nhưng tôi thấy nên ở nhà cho dì Năm vui .

_ Cũng được . Vậy thì xuống đây .

Yoshihiro đứng lên , ra hiệu cho Uyển Thư , cô đi theo anh xuống bếp . Thấy bàn ăn đã dọn sẵn, cô nhìn Yoshihiro với vẻ trách móc :

_ Vậy mà lúc nãy anh có ý định ra ngoài , làm mất công dì Năm .

Yoshihiro cười :

_ Tôi muốn để cô tự chọn lựa đấy thôi .

_ Xin cảm ơn .

Cả 2 ngồi đối diện qua bàn . Vô tư nói chuyện với nhau , không ai để ý dì Năm . Thỉnh thoảng , bà nhìn 2 người, bà hơi lạ vì phong cách có vẻ bạn bè hơn là sếp của Yoshihiro . Cả Uyển Thư cũng như vậy , sự thay đổi đó xuất hiện khi nào ? Ăn xong, cả hai ra phòng khách uống trà . Dì Năm dọn dẹp xong rồi về . Thấy chỉ còn mình với sếp ở nhà, Uyển Thư hơi ngại :

_ Hay là đi đâu đó, được không anh ? Vào quán cà phê chẳng hạn ?

Yoshihiro khoát tay :

_ Ở đây yên tĩnh hơn , ra quán ồn lắm .

Thấy Uyển Thư ngồi im, anh mỉm cười :

_ Cô muốn uống cà phê hả ? Tôi sẽ pha cho cô .

Uyển Thư vội cản lại :

_ Đừng pha, tôi chỉ nói vậy thôi . Anh mà làm chuyện đó, tôi sẽ không dám uống đâu .

Nhưng Yoshihiro cứ đứng dậy, đi xuống bếp, bắt buộc Uyển Thư phải đi theo .

_ Để tôi làm cho .

_ Không, không . Đây là việc của tôi mà . Cứ tưởng tượng cô là khách của tôi đi .

_ Tôi cũng muốn lắm nhưng không tưởng nổi .

Cô định cầm lấy phin cà phê , nhưng Yoshihiro đã giữ tay cô lại và gần như giật chiếc phin, khiến cô phải buông ra . Sự va chạm vô tình đó khiến cô hơi bối rối .

Yoshihiro nói như ra lệnh :

_ Qua bàn ngồi đi !

Uyển Thư bước qua bàn . Cô chống cằm nhìn Yoshihiro loay hoay pha cà phê . Bất giác, cô nhớ lại lần đầu tiên ở đây . Cái buổi nháo nhác tìm chỗ để văn phòng phẩm . Lúc đó, cô thấy Yoshihiro độc đoán kinh khủng .

Không ngờ bây giờ, ông sếp khó chịu ấy lại pha cà phê mời mình , chuyện ngày trước trở nên xa lắc .

Yoshihiro đẩy tách cà phê đến trước mặt Uyển Thư :

_ Cô có vẻ thú vị quá , sao cười hoài vậy ?

Uyển Thư nheo mắt như nói 1 mình :

_ Nhìn anh, tôi nhớ lại lúc mới vào công ty . Lúc đó, phải nói là khốn đốn vì anh . Anh đòi hỏi gút mắt , còn tôi thì mới ra trường .

Nghe nhắc lại chuyện cũ, Yoshihiro cũng có vẻ thú vị . Anh mỉm cười :

_ Lúc đó cô khờ kinh khủng, đến nỗi bị trêu chọc cũng không biết .

Anh quây ly cà phê , nói thông thả :

_ Tôi đã nói với Minh Quân, chính tôi chứ không phải ai khác sẽ giúp cô cứng cỏi .

_ Và anh đã biến tôi thành cứng như đá .

Yoshihiro lắc đầu :

_ Chưa đâu .

_ Thế này mà còn chưa sao ?

Yoshihiro nheo mắt nhìn cô, rồi chợt cười cười :

_ Mới sáng nay cô làm phát rồi khi mất bản FAX, vậy mà bảo cứng cổ .

Uyên Thư phản đối yếu ớt :

_ Tại bất ngờ quá, mà lại còn bị hồi, không mất tinh thần sao được ?

Cô nói chưa hết câu thì nghe tín hiệu điện thoại . Cả hai ngồi lắng nghe, rồi Yoshihiro khoát tay :

_ Điện thoại của cô đấy, điện thoại của tôi thì để trên phòng rồi .

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 1

29.

Uyên Thư xoay người đến mở giỏ lấy điện thoại :

- _ Alô . Anh Quân hả ?
- _ Em đang làm gì vậy Thư ?
- _ Em đang ở công ty .
- _ Còn làm việc à ?
- _ Không phải, chỉ ngồi chơi thôi .
- _ Anh muốn mời em đi ăn tối . Đi chứ Thư ?

Uyên Thư bật cười :

- _ Em ăn rồi .
- _ Vậy thì đi chơi vậy .
- _ Để lúc khác nha anh Quân ?

Giọng Minh Quân có vẻ không vui .

- _ Thì thôi vậy, chào em .
- _ Chào anh .

Uyên Thư tắt máy . Khi quay lại, cô thấy Yoshihiro có vẻ trầm ngâm như đang nghĩ chuyện gì đó . Tự nhiên, cô cũng im lặng, không dám quấy rầy ý nghĩ riêng của sếp .

Yoshihiro chợt lên tiếng :

- _ Có khi nào cùng 1 lúc, cô có cảm tình với 2 người không , Uyên Thư ?
- Tôi không có ý nói là đã yêu, mà là giai đoạn trước khi quyết định yêu .

Uyên Thư khẽ cười :

- _ Yêu mà phải " quyết định " nữa sao ?

Rồi cô nói luôn :

- _ Tôi nghĩ là có, chẳng những 2 người , mà còn với nhiều người . Ở mỗi người đều có cái riêng, cho nên ...

Yoshihiro nhướng mắt nhìn cô, kinh ngạc rồi ngắt lời :

- _ Cô mà ... có ý tưởng phóng túng như vậy sao ? Tôi không ngờ đấy .

KHi nói câu đó, anh lại nghĩ đến Minh Quân . Không hiểu sao anh vô cùng thất vọng về Uyên Thư .

Uyên Thư không hiểu ý nghĩ đó , cô nói vô tư :

_ Anh khe khát quá . Như vậy có thể gọi là phóng túng sao ? Tôi nghĩ anh chịu ảnh hưởng của tư tưởng văn minh , anh sẽ phóng túng hơn .

Yoshihiro cười với vẻ không vui :

_ Có thể tôi là vậy, nhưng 1 cô gái rất Á Đông như cô mà quan niệm quá thoáng , cô làm tôi kinh ngạc .

Uyên Thư chớp mắt suy nghĩ :

_ Nếu nói như anh thì trong giao tiếp, không thể có mối quan hệ nam nữ hay sao ? Chẳng lẽ tuyệt đối bạn bè là phải cùng phái với nhau ?

Yoshihiro xoa tay lia lịa :

_ No, no ! Tôi không có ý nói như vậy, tôi muốn nói về tình yêu .

Uyên Thư chợt phì cười, rồi vội lấy vẻ nghiêm nghị . Sếp hôm nay có vẻ suy tư quá . Lần đầu tiên thấy anh như vậy, cô không quen . Nhưng cô lờ mờ cảm nhận được anh có tâm trạng gì đó . Tự nhiên cô nói dè dặt :

_ Tôi cảm thấy ... anh và Fujikawa phải giải quyết 1 điều gì đó, không biết tôi nói có đúng không ?

_ Tại sao cô nghĩ vậy ?

_ Tôi không lý giải được . Nhưng tôi nghĩ chỉ có chị ấy mới đủ sức khiến 1 người bản lĩnh như anh chao đảo .

Yoshihiro ngồi im . Anh không ngờ Uyên Thư nhạy cảm , thông minh và hiểu anh như vậy . Anh không biết cô có đoán được gì không . Nhưng cách cô hiểu vấn đề khiến anh ngạc nhiên .

Và anh trở lại vấn đề :

_ Cô trả lời đi . Tôi đã hỏi, có khi nào cùng 1 lúc, cô có cảm tình với 2 người không ?

Lần này thì Uyên Thư chịu, không hiểu Yoshihiro muốn nói về ai . Thế là cô trả lời dè dặt :

_ Tôi chưa yêu ai , nên không biết . Nhưng tôi nghĩ , nắm giữ 1 người là hay hơn cả . Yêu 2 người 1 lúc , đồng nghĩa với việc mất cả hai .

Yoshihiro không nói gì . Anh trầm ngâm rất lâu như đang suy nghĩ chuyện gì đó . Uyên Thư đoán là anh bị ấn tượng câu nói của cô, rồi nghĩ đến Fujikawa .

Bỗng nhiên cô thấy mình buồn, mà không hiểu tại sao .

Chợt Yoshihiro quay lại, nói 1 câu khó hiểu :

_ Cô thông minh lắm, Uyên Thư .

_ Tôi thông minh ? _ Uyên Thư ngạc nhiên lặp lại, rồi nói tiếp :

_ Tôi nghĩ anh đang nhìn lại tình cảm của mình , chứ không phải nghĩ về điều tôi nói .

_ Tại sao cô nghĩ như vậy ?

_ Khi anh hỏi tôi, có nghĩa là anh đang phân vân . Tôi chợt ngại cho chị Fujikawa , chị ấy phải qua đây đi thôi .

Yoshihiro nhìn Uyên Thư chăm chăm . Anh không tin Uyên Thư kém nhạy cảm đến nỗi không hiểu người thứ hai anh nói là ai .

Anh không hiểu rằng, bên trong vẻ vô tư chân thật, Uyên Thư đang vô cùng thất vọng . Cô không tin rằng Yoshihiro nghĩ về mình . Nếu không, anh đã tâm sự với cô như vậy .

Tự nhiên, cô nghiêng tới lấy chiếc giỏ khoác lên vai ,giọng rồi rạc :

_ Tôi phải về thôi , tôi rồi .

Yoshihiro hơi ngẩng lên , bị đột ngột về thái độ của cô . Anh muốn giữ Uyên Thư ở lại , nhưng không hiểu sao anh có tâm trạng thụ động buông xuôi . Thế là anh cũng đứng dậy :

_ Để tôi đưa cô về :

_ Không cần đâu , tôi đi xe đến mà .

_ Mai tôi sẽ cho xe đến đón cô .

Uyên Thư lắc đầu :

_ Đón như vậy, tôi sợ bị nói lắm .

Yoshihiro hiểu câu nói đó theo nghĩa khác : Có nghĩa là Uyên Thư sợ Minh Quân không vui .

Anh làm ra vẻ thản nhiên :

- _ Vậy thì chào . Chúc 1 đêm bình an !
- _ Cảm ơn, và ngược lại .

Yoshihiro đưa Uyên Thư ra cửa . Cả hai trở nên gượng gạo vì chính thái độ giữ kẽ nhau , và không ai nghĩ đó là tại mình .

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 1

30.

Báo chuyên đề Du Lịch Việt Nam mở cuộc thi " Hướng dẫn viên thanh lịch ". Sáng nay mở bì thư đọc, Uyên Thư bèn đem xuống phòng đưa cho Minh Quân . Xem xong, Minh Quân nhìn cô :

- _ Sao lại đưa cho anh ?
- _ Anh có ý định dự thi không ? Trong công ty mình, em thấy anh đủ tiêu chuẩn đó .

Minh Quân cười thân mật :

- _ Nếu nói như vậy sao em không nghĩ ngược lại , người đó là em ?

Uyên Thư lắc đầu :

- _ Em biết mình không có được đến nữa tiêu chuẩn . Vả lại, em cũng không thích tự giới thiệu mình như vậy .

Minh Quân đọc lại thể lệ, rồi ngược lên :

- _ Tiền thưởng cao lắm đó Thư . Vả lại, nó sẽ giúp mình thăng tiến dễ hơn . Anh nghĩ lại rồi, em nên tham gia đi Thư .

Nhưng Uyên Thư lắc đầu bằng cử chỉ dứt khoát :

- _ Em không quen mấy cuộc thi như vậy đâu . Em quê lắm , thật đó .
- _ Không thi, em sẽ tiếc đó .
- _ Không có đâu . Để em hỏi xem công ty có ai dự không .

Thấy Hồng Nga đi ngang , cô gọi lại :

- _ Nga ! Vào đây .

Hồng Nga đứng lại, rồi miễn cưỡng bước vào . Từ lần nói chuyện với Yoshihiro , cô luôn sống trong tâm trạng phập phồng lo sợ . Lúc sau này, thấy Uyên Thư cư xử bình thường, cô đỡ dễ phòng hơn, nhưng vẫn không sao tự nhiên được .

Uyên Thư đưa bì thư cho Hồng Nga, cô đọc xong rồi lắc đầu :

- _ Mình không tham gia đâu . Mấy chuyện thi này, để gì đâu .

Nói rồi, cô đứng dậy bỏ ra ngoài, Uyển Thư cũng đi theo . Cô đưa bản thể lệ cho mọi người xem . Các cô cũng lắc đầu với lý do khá giống nhau : Biết sẽ không trúng tuyển .

Mọi người đang ngồi bàn tán thì Yoshihiro đi xuống . Anh đứng lại nhìn tờ giấy trên tay Uyển Thư :

- _ Giấy tờ gì vậy, cô Thư ?
- _ Thừa giám đốc, người ta mời công ty dự thi ạ .
- _ Dự thi cái gì ? Đưa tôi xem !

Anh ngồi xuống đọc, rồi ngược lên nhìn mọi người :

- _ Các cô có định dự không ?
- _ Dạ không .
- _ Tất cả đều lắc đầu như nhau . Yoshihiro cũng không ép . Anh đứng dậy , buông 1 câu :
- _ Các cô không nên thiếu tự tin như vậy . Đó là tự giới thiệu mình trong ngành du lịch đây . Biết đâu các cô sẽ tiến xa hơn .

Rồi anh đi lên lầu . Mọi người đưa mắt nhìn nhau . Cách nói của giám đốc làm mọi người hăng lên 1 chút . Nhưng rồi sự nhút nhát lại mạnh hơn , và ai cũng cho qua .

Khi Uyển Thư lên chỗ làm việc của mình , cô rất ngạc nhiên khi thấy Yoshihiro có vẻ đợi cô . Anh nói ngay lúc cô bước vào :

- _ Cô có ý định dự thi không , Uyển Thư ?
 - _ Dạ không . Nhưng anh hỏi để làm gì ?
- Yoshihiro trả lời bằng 1 câu hỏi :
- _ Tại sao cô không có ý nghĩ tham dự ?
 - _ Vì tôi nghĩ mình không có khả năng .
 - _ Tôi thì nghĩ ngược lại .
 - _ Tôi tự biết mình mà .
 - _ Mình không hề biết mình bằng người khác đâu . Làm việc với cô, tôi nhìn rõ hơn cô .

Anh ngừng lại, rồi ra lệnh 1 cách ngắn gọn :

- _ Tham gia đi !

Uyển Thư ngạc nhiên :

- _Ồ không ! Sao tự nhiên anh có ý nghĩ đó vậy ?
- _ Cô không có ý chí tiến thân chút nào cả .

Cách nhận xét của anh làm Uyên Thư hơi tự ái . Cô gật đầu bừa :

_ Có lẽ vậy .

Yoshihiro điềm nhiên :

_ Vậy thì phải thay đổi đi .

_ Thay đổi thế nào ?

_ Điều trước tiên và cụ thể nhất là đăng ký dự thi .

_ Thôi, thôi . Tôi không dự đâu, tôi nói thật đấy .

_ Tại sao ?

_ Vì tôi bỏ làm hướng dẫn lâu rồi, sợ không nhớ .

Yoshihiro nhìn cô hơi lâu :

_ Tôi nghĩ những kinh nghiệm cô có từ tôi, đến 10 năm cô vẫn còn nhớ . Cô đã vượt qua vòng khảo sát của tôi thì không sợ gì đâu , tự tin lên .

Uyên Thư ngồi im ngẫm nghĩ . Có lẽ Yoshihiro nói đúng . Phục vụ được 1 ông sếp khó tính như anh, thì những tình huống khác sẽ không khó giải quyết với cô .

Rồi cô lại " hứ " thầm 1 mình . Đợi đến khi Yoshihiro biết anh đã đày ải cô, thì cô đã te tua rồi .

Uyên Thư không may may nghĩ đến điều Yoshihiro bảo . Cô chỉ đắm chìm trong ký ức lộn xộn trước đây, không để ý Yoshihiro đang đến bàn gọi điện thoại .

Một lát, nghe anh đọc tên mình, cô hoảng hồn đứng dậy, chạy qua bàn anh .

_ Anh gọi cho ai vậy ?

Nhưng Yoshihiro khoát tay bảo cô im chứ không trả lời .

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 1

31.

Uyển Thư nhìn anh hoang mang . Cô nghe Yoshihiro đọc tên công ty . Sau đó, anh bỏ ống nghe xuống, quay lại :

- _ Tôi đã đăng ký cho cô, cô là thí sinh đầu tiên đấy .
- _ Hả !

Uyển Thư phát hoảng thật sự . Cô nói như muốn khóc :

- _ Sao anh làm như vậy chứ ?

Giọng Yoshihiro ngang ngang :

- _ Tôi là sếp của cô, tôi ra lệnh cho cô, và cô có nhiệm vụ nghe lời .
- _ Nếu thế thì tôi nghỉ làm . Tôi không thích bị áp bức , cho dù người đó là sếp cao nhất .

Yoshihiro nhìn cô với nụ cười khó hiểu, rồi chột đổi giọng :

- _ Vậy sao không nghĩ ngược lại ? Nếu tôi làm điều đó vì cô , thì cô nghĩ sao ?

Thấy Uyển Thư im lặng suy nghĩ, anh nói tiếp :

- _ Mình không nghĩ về mình thì hãy để người khác nghĩ cho mình đi .

Uyển Thư im lặng 1 lát, rồi miễn cưỡng :

- _ Để tôi tính lại .
- _ Không còn tính gì được đâu , chỉ có thể lo học tài liệu mà thôi , vì tôi đã đăng ký rồi . Cô định làm mất uy tín của công ty sao ?

Uyển Thư không nói gì nữa . Cô nhìn Yoshihiro 1 cách trách móc :

- _ Cho đến bây giờ , tôi vẫn không thay đổi ý nghĩ : anh là người độc tài .
- _ Đúng . Tôi độc tài .
- _ Anh biết không ? Nghĩ tới chuyện đứng trước đông người , tôi sợ lắm .
- _ Cô đã đứng trước đông người đó thôi .
- _ Nhưng họ không quan sát tôi .
- _ Cũng có đấy, nhiều là khác .
- _ Sao anh biết ?

Yoshihiro nhìn cô từ đầu đến chân khiến Uyên Thư phát ngượng . Cô định phản đối thì anh buông 1 câu :

_ Vì cô rất đẹp .

Uyên Thư giương mắt nhìn Yoshihiro lạ lùng :

_ Làm việc bên cạnh sếp mấy năm, thế mà mãi đến giờ sếp mới nhận thấy tôi đẹp, co" muộn quá không, thưa sếp ?

Yoshihiro bật cười :

_ Không nói không có nghĩa là không thấy . Trờ lại vấn đề, bắt đầu từ ngày mai, tôi sẽ làm bớt công việc cho cô .

Uyên Thư tỉnh quái :

_ Còn tôi thì sẽ đi chơi trước khi vào cuộc thi căng thẳng .

_ Không . Cô sẽ tìm tài liệu chuẩn bị, tôi sẽ tìm giúp cô . Cô có thể vào công ty , hay ở nhà đọc, tôi không bắt buộc .

Uyên Thư vẫn giữ thái độ ngang ngang bông đùa :

_ Đây là lần đầu tiên tôi có thể mạnh điều khiển sếp, và tôi sẽ tận dụng nó .

_ Cụ thể là như thế nào ?

_ Nếu sếp làm tôi nổi giận, tôi sẽ bỏ cuộc thi .

Yoshihiro không trả lời . Anh lừ lừ đi về phía Uyên Thư , đứng trước mặt cô :

_ Dám không ?

Cử chỉ đe dọa của anh làm Uyên Thư phì cười . Cô định đứng tránh qua 1 bên nhưng bị Yoshihiro chặn lại . Anh nhắc lại lần nữa :

_ Dám không ?

_ Dám chứ . Tại sao không nhỉ ?

Yoshihiro gật gù :

_ Tiến bộ lắm !

_ Vượt qua sự diu dặt của thầy, phải không ?

_ Giỏi lắm ! Làm nữa đi .

Uyên Thư thôi không đùa nữa . Nhận ra mình đang đứng gần Yoshihiro quá cô vội bước qua chỗ khác . Trờ lại bản mình, giọng cô nghiêm chỉnh la.i :

_ Nếu lỡ tôi bị loại từ vòng đầu, anh sẽ không buồn chứ ?

Giọng Yoshihiro chắc nịch :

_ Không có chuyện đó đâu . Cô sẽ qua được vòng sơ tuyển đây .
_ Có lẽ tự tin là 1 trong những yếu tố giúp anh thành công , nên anh bắt ai cũng vậy, thật là 1 áp lực .

Yoshihiro thân nhiên :

_ Khi làm việc gì, hãy cố hết sức mình , không cho phép mình thua cuộc , rồi cứ thế mà làm . Còn thành công hay không là ở kết quả cuối cùng , nó nằm ngoài phạm vi quyết định của cô .

Thấy vẻ mặt lo lắng của cô, anh cười trấn an :

_ Đừng lo , có tôi bên cạnh mà .

Uyển Thư ngồi um . Không hiểu sao câu nói đó là cô thấy bồi hồi khó tả . Nếu Yoshihiro nói 1 cách cố ý, thì sẽ hay biết bao nhiêu .

Và khi đã không từ chối được , Uyển Thư lại chuyển sang tâm trạng lo lắng .

Thế là ngoài giờ làm việc , cô lại ôn lại mấy kiến thức đã học . Yoshihiro còn mua cho cô nhiều sách về du lịch , tự làm lấy hầu hết công việc cho cô . Uyển Thư không hiểu nổi sao anh nặng tình đến vậy .

Thậm chí , anh luôn chủ động đưa cô đến các buổi thi, ngồi phía dưới cổ vũ . Phong cách như bạn bè chứ không phải sếp .

Nhưng đến 1 ngày trước khi vào vòng chung kết . Uyển Thư nhận được điện của mẹ cô, báo 1 tin làm cô thấy đất trời sụp đổ : Ba cô vừa mất tối qua .

Buổi sáng, Uyển Thư gọi điện đến công ty . Cô chờ khá lâu mới nghe Yoshihiro cầm máy , giọng anh còn hơi nhừ nhựt :

_ Alô .

Uyển Thư nói bơ phờ :

_ Anh Yoshi ạ ! Tôi xin lỗi vì đã bỏ dở cuộc thi . Bây giờ tôi phải về nhà ngay . Có lẽ tuần sau tôi mới làm tiếp được .

Giọng Yoshihiro trở nên tỉnh táo :

_ Có chuyện gì xảy ra vậy, Uyển Thư ? Tại sao đội nhiên bỏ thi ?

- _ Ba tôi mới mất , tôi không còn tinh thần nào làm việc khác, xin lỗi anh .
- Và tôi xin phép nghỉ 1 tuần . Tuần sau , tôi sẽ lên làm tiếp .
- _ Khoan , khoan gác máy đã . Bây giờ cô đang ở đâu ?
- _ Tôi ở nhà và sẽ ra bến xe ngay .
- _ Chờ 1 chút , tôi sẽ đến nhà cô ngay . Chờ tôi nghe .
- _ Nhưng anh đến làm gì , tôi đang gấp lắm .
- _ Tôi sẽ đưa cô về nhà, chờ nghe .

Uyên Thư đứng ngẩn người, cô định hỏi thì Yoshihiro đã gác máy .

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 1

32.

Cô đi trở lên gác , loay hoay 1 cách bồn chồn . Cô đang có tâm trạng rối rắm nôn nóng , nhưng vì anh bảo đợi nên cô không thể đi ngay .

Yoshihiro đến nhanh hơn Uyên Thư tưởng . Anh tự mình lái xe . Và trước vẻ ngạc nhiên của cô , anh nói như giải thích :

— Tôi muốn đưa cô về nhà, và sẽ ở lại chờ cô , có thêm tài xế phiền phức lắm .

Uyên Thư không còn tâm trí nào nghĩ chuyện khác nữa . Cô thần thờ ngồi vào xe, dựa lưng vào ghế trong tư thế buông xuôi .

Yoshihiro quay qua nhìn cô :

- _ Sáng giờ cô ăn gì chưa ?
- _ Chưa .
- _ Không được . Ít nhất cũng ăn đỡ mì gói .

Nếu là lúc khác , chắc Uyên Thư đã phì cười . Nhưng lúc này, cô chỉ lắc đầu :

- _ Anh cứ ăn 1 mình , tôi không ăn nổi đâu .
- _ Không cần phải lo cho tôi, lo sức khỏe của cô kìa . Ghé quán ăn mì cho nhanh nhé ?

Uyên Thư lắc đầu :

- _ Anh không biết sao , nếu cần nhanh thì hãy mua bánh mì .

Yoshihiro hơi ngẩn ra 1 chút rồi gật đầu :

- _ Vậy mà tôi không nghĩ ra . Cô lúc nào cũng chu đáo đầy Uyên Thư .

Anh ngừng lại bên đường , tự mình xuống mua 2 phần bánh, rồi trở lại xe đưa cho cô .

- _ Chịu khó ăn đi, đừng để mất sức đây .

Uyên Thư im lặng cầm ổ ba nh, cắn một miếng . Bất giác , cô ứa nước mắt :

- _ Tôi ...

Yoshihiro quay lại nhìn cô, vẻ mặt hết sức thông cảm :

_ Cô giữ tinh thần nhé, Uyên Thư .

Uyên Thư vừa khóc vừa nuốt miếng bánh trong miệng . Cô hít mũi :

_ Nãy giờ tôi chợt nhận ra , nếu phải về 1 mình , tôi sẽ buồn ghê gớm . Lúc sáng , tôi thấy phiền khi có anh, bây giờ thì khác .

Và cô không nói nữa , chỉ khóc như mưa . Không phải khóc vì cảm động mà là vì buồn khổ cái tang của mình .

Yoshihiro im lặng lái xe . Lần đầu tiên anh thấy Uyên Thư đau buồn như vậy .Điều đó làm anh cảm nhận được sự mất mát của cô, và xuất hiện tình cảm khác với thường ngày, đó là cảm giác thương đến đau lòng .

Mấy ngày ở nhà, Uyên Thư thật sự ngã quỵ . Trong nhà , cô thương ba nhiều nhất nên đau khổ nhiều nhất . Nhất là cái tang ập xuống bất ngờ quá , khiến cô thấy choáng váng sụp đổ .

Khi trở lên thành phố, cô đi làm như thường . Cô nhận lời chia buồn của bạn bè trong công ty thái độ gần như bình thản . Đến nỗi Yoshihiro cũng phải ngạc nhiên với sự bình tĩnh của cô .

Buổi sáng đầu tiên, khi Uyên Thư đang ngồi đánh máy thì nghe chuông điện thoại reo . Cô định nhắc ông nghe, thì Yoshihiro đã nhanh tay làm việc đó trước .

Một lát sau, anh bỏ máy xuống, giọng vui vẻ :

_ Tuần sau, Fujikawa sẽ qua đây , Uyên Thư ạ .

Tự nhiên Uyên Thư ngồi im . Một cảm giác như nhói tim dữ dội lên . Nhưng lập tức cô mỉm cười :

_ Chúc mừng anh !

Rồi thấy giọng mình có vẻ lạnh nhạt quá, cô nói thêm :

_ Chị ấy có bảo ở lại đây bao lâu không anh ?

_ Khoảng 2 tuần , giống như lần trước vậy .

_ Vậy hả ?

Uyên Thư nói 1 cách lưng chừng, rồi lại cúi xuống làm việc .

Một lát sau, cô ngược lên . Vô tình bắt gặp nụ cười trên môi Yoshihiro , cô lại có cảm giác giá lạnh . Những ngày qua, anh là chỗ dựa tinh thần duy nhất của cô . Bây giờ tất cả vụn tan, kéo cô về thực tế , rằng Yoshihiro là của 1 cô gái khác . Sự quan tâm đối với cô không vượt quá mối quan tâm giữa 1 giám đốc và 1 nhân viên . Và cô có cảm giác thức tỉnh .

Hết giờ làm việc, cô đứng dậy chuẩn bị về . Yoshihiro buông viết xuống , nhìn cô tự lự :

_ Uyên Thư ...

Uyên Thư quay lại :

_ Dạ, anh gọi tôi ?

_ Đi ăn trưa với tôi .

_ Dạ thôi . Trưa nay, tôi lỡ hẹn rồi .

_ Với Minh Quân à ?

Tự nhiên Uyên Thư gật đầu thừa nhận :

_ Dạ .

Yoshihiro định nói gì đó, nhưng lại thôi . Anh khoát tay :

_ Vậy cô đi đi .

Uyên Thư đóng cửa tủ , rồi xuống sân lấy xe về . Cô bỏ ăn trưa, nằm bẹp dí trên giường . Đây là lần đầu tiên cô không làm chủ được bản thân mình như vậy .

Mấy ngày sau, Uyên Thư luôn giữ thái độ xa cách , dè dặt với Yoshihiro . Anh cũng ít tiếp xúc với cô hơn . Có vẻ như cú điện Fujikawa thức tỉnh những tình cảm lang thang của anh . Và anh trở lại vị trí của mình .

Uyên Thư đủ tự trọng để hiểu điều đó . Cô âm thầm hối hận và xấu hổ vì đã để mình sa đà vào mối quan hệ không rõ ràng .

Một tuần sau, cô và Minh Quân đi với Yoshihiro ra sân bay, giống như 2 năm trước để đón Fujikawa .

Thật ra, bây giờ có thể cử nhiều người khác trong công ty đi . Nhưng Fujikawa muốn mọi người có mặt giống như lần trước , nên Uyên Thư phải miễn cưỡng đi .

Fujikawa trông vẫn như 2 năm trước . Vẫn dễ thương và vui vẻ . Khi ra khỏi rào, cô sà vào lòng Yoshihiro 1 cách mừng rỡ . Anh hơi ngại với mọi người về cử chỉ quá tự nhiên ấy, nên ôm lấy cô . Tuy nhiên, anh vẫn giữ cô trong tay khá lâu .

Fujikawa buông Yoshihiro ra và đến gần Uyên Thư, giọng ân cần đặc biệt :
_ Chào Uyên Thư , rất vui gặp lại cô .

Uyên Thư mỉm cười thân mật :
_ Chào chị Fujikawa . Hai năm rồi chúng ta mới gặp .
_ Tuy là không gặp , nhưng tôi vẫn nghe nhắc đến cô luôn . Anh Yoshihiro hay nói về cô lắm .

Uyên Thư chợt nhìn qua Yoshihiro . Anh có vẻ hơi ngạc nhiên , nhưng không bộc lộ ra . Cô hiểu ngay đó chỉ là cách nói của Fujikawa, Yoshihiro không hề nói gì cả . Cô tin như vậy .

Nhưng Uyên Thư không thể xã giao như Fujikawa , thế là cô im lặng .

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 1

33.

Buổi tối, Fujikawa đòi 4 người đi nhà hàng như lần trước . Minh Quân tham gia với thái độ lung chừng , Uyên Thư thì cố gắng lắm mới cõ được về bình thường . Và tính cô bình thường vốn trầm tĩnh, nên sự lặng lẽ cũng khó nhận ra .

Suốt buổi ăn, Uyên Thư thường im lặng nhìn Fujikawa và Yoshihiro . Hai người nói chuyện luôn miệng . Ban đầu Fujikawa còn cố kéo Uyên Thư và Minh Quân vào câu chuyện . Nhưng thấy cả 2 có vẻ ít nói , nên có quên bằng luôn .

Khi rời nhà hàng , Minh Quân đưa Uyên Thư về . Anh vẫn giữ thái độ trầm lặng như lúc này . Còn Uyên Thư đang không vui, nên cô cũng không nói gì nhiều .

Khi đưa cô về nhà, Minh Quân chợt nhìn cô 1 cách ý nghĩa
_ Họ đẹp đôi quá, phải không Uyên Thư ?

Uyên Thư hiểu ngay anh muốn nói đến ai . Cô buông một tiếng ngắn gọn :
_ Vâng .

Cô chỉ nói cho xong chuyện . Nhưng Minh Quân có vẻ không muốn ngừng lại . Anh nhìn xoáy vào mặt cô .

_ Yoshihiro là của cô ta , họ không thể tiếp nhận ai khác ngoài 2 người , em nghĩ gì về điều đó ?

_ Họ như thế nào, đâu có liên quan gì đến em đâu .

_ Em có dối lòng không Thư ? Anh nói không phải để làm em buồn, mà chỉ muốn em thức tỉnh thôi .

Uyên Thư nghiêm mặt nhìn chỗ khác :

_ Em biết anh nghĩ gì rồi , nhưng xin anh đừng quan tâm chuyện riêng của em .

_ Anh lo cho em mà Thư .

Uyên Thư nhỏ nhẹ :

_ Em thật lòng cảm ơn anh . Nhưng em biết không ? Em không muốn anh nhìn em lệch lạc như vậy .

_ Lệch lạc à ?

_ Em nhắc lại nhé, giám đốc có cuộc sống riêng của anh ta . Em không có vị trí nào bên anh ta cả , ngoài việc làm và nhận lương của anh ta .

Minh Quân vẫn không hề thay đổi ý nghĩ trước sự phủ nhận của Uyên Thư . Anh nói 1 cách kiên nhẫn :

_ Có thể em cố tình không nhận, nhưng anh vẫn nói . Yoshihiro thuộc loại tham lam . Anh ta sẽ không bao giờ bỏ cô ấy, nhưng vẫn không bỏ qua em .

Uyên Thư nghiêm giọng :

_ Bỏ qua là thế nào, anh Quân ? .

Minh Quân vẫn thẳng thắn :

_ Em là người có quá nhiều ưu điểm . Con trai không ai có thể đứng vững trước em . Giám đốc cũng không nằm trong ngoại lệ . Nhưng anh ta không có quyền như vậy .

- Em không biết giám đốc nghĩ gì , chỉ thấy anh đã đi quá xa phạm vi của anh . Xin lỗi là em không chấp nhận được chuyện đó . Em vô đây

Và không hề nhìn đến phản ứng của Minh Quân , Uyên Thư lách mình vào cách cửa . Cô đứng yên nghe tiếng xe anh xa dần, rồi lững thững lên gác .

Uyên Thư ngồi xuống giường . Tự nhiên cô ôm đầu không muốn nghĩ đến nữa . Có lẽ , lúc này cô giận Minh Quân vì anh đã nói đúng mối quan hệ của cô với Yoshihiro .

Dù sao, Fujikawa cũng đã xuất hiện đúng lúc để thức tỉnh cô, ngăn cô lao vào tình cảm mù quáng

Nếu Yoshihiro có tham lam như Minh Quân nói lúc này thì anh ta cũng biết dừng lại rồi . Nhưng hiểu chuyện đó, sao cô thấy buồn không ít .

HẾT TẬP 1

Nguồn: Đại nam
Người đăng: Thành Viên VNthuquan
Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 2

34.

Fujikawa đứng bên cửa sổ nhìn xuống đường . Cô và Yoshihiro vừa từ ngoài phố về . Sau khi mua sắm chán chê , cô thấy chẳng còn gì thú vị ở thành phố này nữa .

Quay lại thấy Yoshihiro nằm dài trên giường, cô bắt đầu mè nheo :

- Sao em chán quá, ở đây chẳng có gì vui hết .

Yoshihiro chống tay ngồi lên :

- Ở bên cạnh anh, em không thấy vui sao ?

- Vì vui nên em mới chịu khó qua đây đó . Ngoài anh ra, chẳng có gì để vui cả .

- Em có bị ấn tượng không ? Lần trước qua, em thích lắm mà .

Fujikawa ngả người vào Yoshihiro, khuôn mặt của cô khẽ nhăn lại :

- Lần trước còn thấy lạ nên thích . Bây giờ hết rồi , chẳng có gì lạ cả . Em không hiểu tại sao anh có thể sống ở đây kia chứ .

Yoshihiro ngồi yên, trầm ngâm . Mấy hôm nay, cả anh và cô tránh nói đến chuyện này, vì không muốn làm nặng nề khi gặp lại nhau , nhưng hình như tránh né mãi không được .

Yoshihiro mở miệng định nói , nhưng vừa lúc đó Fujikawa đã cố tình lên tiếng trước :

- Em muốn chơi gam quá .

Yoshihiro im lặng bước xuống giường đến mở máy tính cho cô . Fujikawa ngồi vào bàn chơi một lát cô lại kêu chán và đòi nghe nhạc . Nhưng khi anh mở máy lên thì cô lại đổi ý đòi hát karaoke .

Yoshihiro rất ngạc nhiên về tính khí thất thường của Fujikawa, nhưng vẫn im lặng chiều chuộng cô . Anh có tâm lý muốn đền bù những thiệt thòi mà cô phải chịu trong hai năm xa nhau .

Anh không hiểu rằng Fujikawa muốn thử thách tình cảm của anh . Cô làm

tất cả điều đó để kiểm tra xem anh còn yêu cô như ngày trước không , vì cô đã nghi ngờ khi anh không chịu về Nhật tổ chức đám cưới .

Cả hai đang hát thì có tiếng chuông điện thoại reo . Yoshihiro bước qua bàn nhắc ống nghe . Anh ra hiệu Fujikawa vắn nhỏ lại, rồi lên tiếng :

- Alô .

Bên kia đầu dây, giọng Bích Ngọc có vẻ rụt rè lẫn hoảng hốt :

- Xin lỗi giám đốc, đáng lẽ tôi không được làm phiền ông , nhưng vì không gọi cho anh Quân được, nên đành gọi cho ông .

- Thôi được rồi, không cần đính chính . Chuyện gì vậy ? Cô nói nhanh lên, ngắn gọn thôi !

- Dạ, tôi và Uyên Thư đang ở bệnh viện . Chúng tôi bị xe tông ... Tôi thì chỉ bị nhẹ, nhưng ...

Yoshihiro nhíu mày :

- Uyên Thư có sao không ?

- Dạ, nó bị nặng lắm . Chưa biết là thế nào, nhưng bất tỉnh và máu ra nhiều lắm . Tôi không biết địa chỉ của gia đình nó, nên ...

- Thôi được rồi . Cô đang ở đâu, tôi sẽ tới .

Anh kiên nhẫn chờ Bích Ngọc nói địa chỉ bệnh viện rồi gác máy . Khi quay lại, thấy Fujikawa nhìn mình chăm chăm . Anh thoáng lúng túng, rồi nói với vẻ tự nhiên :

- Uyên Thư đang nằm bệnh viện, anh phải đến đó xem sao ?

- Cô ta bị gì vậy anh ?

- Anh chỉ biết là gặp tai nạn xe, còn tình trạng ra sao thì chưa biết .

- Tại sao lại gọi cho anh ? Thế ở đây, cô ấy không còn ai à ?

- Anh không biết . Cô Ngọc cũng là nhân viên của công ty, cô ta bảo rằng không biết địa chỉ của gia đình Uyên Thư .

Một anh lửa nghi ngờ lóe lên trong mắt Fujikawa , nhưng cô dập tắt ngay, giọng cô trở nên nhiệt tình :

- Thế thì anh đến đó ngay đi .

- Đi với anh nhé, Fujikawa ?

Fujikawa lắc đầu :

- Thôi, em sợ vô bệnh viện lắm . Bao giờ cô ấy về, em sẽ đến thăm sau .

- Nhưng ... ở nhà một mình, em không buồn chứ ?

- Không buồn chút nào . Anh đi đi ! Anh phải có trách nhiệm với nhân viên chứ .

Yoshihiro vẫn có vẻ không yên tâm :

- Anh đi một chút rồi về ngay . Ở nhà nếu buồn thì em hát karaoke nhé, Fujikawa .

Fujikawa cười hồn nhiên :

- Đừng lo mà, em có phải là con nít đâu .

Và cô đẩy Yoshihiro ra cửa với thái độ thân mật, dễ thương .

Cô đến cửa sổ nhìn xuống đường . Thấy anh đã chạy ra cổng , cô bèn quay vào, đứng nhìn khắp phòng rồi đèn lục tỉ mỉ từng ngăn tủ, kiểm tra cả từng chi tiết trên giường .

Không có dấu hiệu gì cho thấy đã từng có phụ nữ ở đây . Bàn làm việc của anh cũng không có ảnh của Uyên Thư . Cô mỉm cười khi thấy ảnh của mình được lồng trong khung khiêng . Và cô tự thấy xấu hổ vì đã nghi ngờ Yoshihiro .

Fujikawa dọn lại mọi thứ như cũ , rồi đến cửa sổ đứng ngó xuống đường chờ Yoshihiro về .

Và trong khi bồn chồn chờ đợi, cô lại thấy nhói đau khi nhớ lại hình ảnh lúc nãy . Đó là cử chỉ hấp tấp nóng ruột của Yoshihiro khi nghe tin Uyên Thư vào bệnh viện . Cô mơ hồ cảm thấy rằng , sự lo lắng ấy không đơn thuần vì trách nhiệm , mà nó như tình cảm thâm kín mà chính anh cũng không nhận ra .

Nghĩ đến đó, cô lại thấy chán ngán khi phải ở lại thành phố này .

Thấy xe Yoshihiro chạy vào sân, Fujikawa cũng không muốn chạy xuống . Cô quay nhìn ra cửa , im lìm chờ anh đi lên .

Thấy vẻ mặt không vui của cô, Yoshihiro lo lắng :

- Nãy giờ, em buồn lắm phải không ?
- Uyên Thư thế nào rồi anh ?
- Cô ta tỉnh lại rồi , nhưng bị băng bó nhiều chỗ, mặt mũi đều bị biến dạng .
- Biến dạng à ? Sao thế ?

- Cô ta té đập mặt xuống đường . Có thể sau này mặt mũi sẽ không bình thường nữa .

- Ôi ! Thật là khủng khiếp !

Fujikawa kêu lên, khẽ rùng mình . Đối với cô, trở nên xấu xí là một điều kinh khủng . Cô thấy sợ không phải vì Uyên Thư, mà vì sợ mình có thể gặp tai nạn giống cô ta , ngay ở thành phố này .

Yoshihiro như hiểu ý nghĩ của cô, anh nói như dỗ dành :

- Đừng sợ, em sẽ không bị tai nạn như cô ta đâu .

- Chắc ở đây, người ta chạy xe thiếu cẩn thận lắm hả anh ? Em thấy họ chạy như sắp đụng nhau ấy .

- Nhưng đó là những người đi loại xe hai bánh , còn em thì sẽ an toàn hơn . Anh sẽ không để bất cứ chuyện gì xảy ra với em đâu .

- Em biết .

- Vậy thì em đừng để chuyện của cô ta ám ảnh nữa .

Fujikawa nhìn Yoshihiro , nhưng không nói gì . Đầu óc cô vẫn nghĩ về Uyên Thư . Mai một đây, khuôn mặt đẹp gợi cảm của cô ta sẽ biến mất, thay vào đó là bộ mặt xấu xí . Uyên Thư sẽ không đủ tiền đến viện thẩm mỹ, cô ta xấu như vậy, chắc chắn sẽ không quyến rũ được Yoshihiro .

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 2

35.

Cô không muốn điều ác cho ai , nhưng chuyện Uyên Thư bị tai nạn làm cho cô thấy yên tâm về tình yêu của mình .

- Em nghĩ gì vậy Fujikawa ?

Cảm thấy như bị phát hiện ý nghĩ thầm kín tội lỗi , Fujikawa vội lấp liếm :

- Em cảm thấy ... tội nghiệp Uyên Thư . Con gái quan trọng nhất là nhan sắc , nhất là cô ấy lại làm ngành này .

Yoshihiro gật đầu :

- Hy vọng là cô ta sẽ không gặp bất hạnh như vậy .

Fujikawa nhìn anh đăm đăm :

- Nếu Uyên Thư có như vậy, anh có đuổi việc cô ta không ?

Yoshihiro lắc đầu :

- Không . Anh nghĩ sẽ không cư xử tệ như vậy .

- Nhưng ngành này đòi hỏi ngoại hình , Uyên Thư có khuôn mặt xấu như vậy, làm sao tiếp xúc với khách ?

Yoshihiro vô tình nói thật lòng :

- Nếu vậy, anh sẽ bố trí cho cô ta công việc không cần tiếp xúc với người ngoài .

- Anh quý mến cô ta quá , phải không ?

Yoshihiro lắc đầu, vẻ mặt trầm ngâm :

- Đừng quan tâm đến Uyên Thư nữa, nói về chuyện của mình đi . Bây giờ , hai đứa ở gần nhau, anh muốn nghe em nói hết .

Anh ngừng lại nhấn giọng :

- Anh muốn biết em suy nghĩ lại chưa ?

Bị hỏi đột ngột, Fujikawa hơi lúng túng một chút . Cô định nói qua chuyện khác, nhưng thấy cái nhìn áp đảo của Yoshihiro, cô đành đi theo câu chuyện của anh :

- Trong thời gian qua, anh nghĩ thế nào ? Em muốn biết anh có nghĩ lại không ?

Khuôn mặt Yoshihiro có vẻ thất vọng :

- Nghĩa là em vẫn không muốn sang đây ?
- Chẳng những không muốn , mà em còn muốn anh bỏ tất cả để trở về . Anh tìm được cái gì hay ở xứ sở này chứ ?
- Cái mà anh có ở đây, nếu về nước mình, anh sẽ không có được .
- Nhưng cái đó so với chuyện mất em, anh thấy cái nào quan trọng hơn ?
- Anh coi cả hai quan trọng như nhau .

Fujikawa nói một cách dè bĩu :

- Anh thử nghĩ xem, mình đang ở một nước văn minh, tự nhiên chịu sống ở nước lạc hậu, vậy rồi tương lai của mình ra sao ?

Yoshihiro phản đối nhẹ nhàng :

- Ở đây không lạc hậu như em nghĩ đâu . Trước kia thì có, nhưng sau này họ văn minh hơn nhiều rồi .
- Nhưng dù sao cũng không bằng nước mình . Anh thấy không ? Người ta thì tìm cách qua nước mình, còn mình thì đi ngược lại, anh có thấy vậy là sai lầm không ?

Yoshihiro dăm chiêu :

- Lúc anh bắt đầu qua đây, em động viên anh nhiều lắm mà .
- Có lẽ đó là sự sai lầm của em . Lúc đó, em chỉ nghĩ tới sự nghiệp của anh thôi .
- Vậy thì sao bây giờ em không nghĩ, tất cả những gì anh xây dựng đều cũng là vì em .

Fujikawa bướng bỉnh :

- Em cũng thích lắm . Nhưng khi so sánh, em thấy cái được ít hơn cái mất .

Yoshihiro yên lặng . Tự nhiên một nỗi buồn ập vào lòng anh . Fujikawa đang ở trong vòng tay, vậy mà anh cảm thấy không giữ được cô . Anh không hiểu nổi tại sao cô có tính độc lập cao như vậy , độc lập đến nỗi thiếu đi nữ tính . Cô đúng là mẫu người con gái bình đẳng quá mức .

Thấy anh yên lặng, Fujikawa cũng không muốn tranh cãi nữa . Với cô không có chuyện lý lẽ hay tranh cãi . Vấn đề là ai sẽ theo ai mà thôi . Điều đó , cô có lập trường rất dứt khoát .

Hôm sau, Fujikawa đòi vào bệnh viện thăm Uyên Thư . Cô muốn đi thăm vì tình bạn với Uyên Thư và vì trách nhiệm với Fujikawa , nhưng điều khác hơn là tò mò muốn biết dung nhan Uyên Thư thảm hại đến mức nào .

Khi hai người đến, Uyên Thư đang có bạn . Thấy sắp đến, mọi người bèn đứng dậy về .

Fujikawa đứng sau Yoshihiro , hau háu nhìn khuôn mặt biến dạng của Uyên Thư . Tự nhiên cô rùng mình .

Uyên Thư đã thấy cái nhìn đó . Cô không ngờ có hai người bạn đến thăm . Nhất là Yoshihiro nhìn thấy vẻ xấu xí của mình . Hôm qua, Bích Ngọc gọi điện cho anh, cô đã giận đến mức không muốn nhìn mặt . Cho nên hôm nay thấy cái nhìn kinh sợ pha lẫn thương hại của Fujikawa, cô bỗng thấy muốn khóc .

Uyên Thư cúi mặt tránh né , giọng cô đầy ảm đạm :
- Chị ngồi chơi . Không ngờ chị đến thăm em .

Fujikawa lập tức thay đổi vẻ mặt . Cô trở nên hoạt bát , dễ thương như bình thường :
- Cô còn đau không , Uyên Thư ?

Uyên Thư hé môi cười , nhưng động tác đó làm cô thấy đau buốt lên . Cô nói một cách khó khăn :
- Còn đau nhiều lắm .
- Bác sĩ nói thế nào về vết thương của cô, hả Uyên Thư ? Liệu nó có hết hẳn không ? Ý tôi muốn nói là có trở lại bình thường không đấy .

Uyên Thư lắc đầu :
- Em không dám hỏi .
- Sao thế ? Sao thế ? Phải hỏi mới biết chứ .
- Em không có can đảm hỏi .
- Vậy à ?

Fujikawa hiểu ngay tâm lý đó . Nếu là cô chắc cô cũng không đủ can đảm biết . Tình cảnh của Uyên Thư sao mà bi đát thế !

Cô ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường, nắm tay Uyên Thư với vẻ an ủi :

- Cô đừng buồn Uyên Thư . Mai một vết thương phải lành thôi, nếu xấu thì vào thẩm mỹ viện .

Thà đừng nghe an ủi còn hay hơn, vì Uyên Thư biết mình không đủ tiền để làm việc đó . Hôm qua khi tỉnh lại, cứ mỗi lần nhìn mặt mình, cô lại đau lòng không muốn nghĩ tới nữa .

Không thấy cô trả lời, Fujikawa nhắc lại lần nữa :
- Nghề nghiệp bắt buộc phải có ngoại hình, cho nên cô không thể bỏ qua đâu , Uyên Thư .

Khi nói như vậy, Fujikawa rất thật lòng , nhưng cô vô tình không biết sẽ làm Uyên Thư đau khổ . Từ nhỏ đến lớn , cô quen sống sung sướng , nên không hiểu được những uẩn khúc của người khác, dù nó sờ sờ ngay trước mặt cô .

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 2

36.

Cách nói đó làm Uyên Thư lại thấy muốn khóc . Lòng tự trọng làm cô nói thẳng thắn :

- Nếu không đủ tiêu chuẩn, em sẽ xin nghỉ việc, chị ạ .

Yoshihiro lên tiếng :

- Không đến nỗi nghiêm trọng vậy đâu . Tôi không có ý định sa thải cô trong bất cứ trường hợp nào, trừ phi cô muốn thay đổi chỗ làm .

Fujikawa nhìn anh hơi lâu, rồi gật đầu :

- Anh ấy nói rất đúng đó . Chúng tôi sẽ không cho cô nghỉ việc đâu .

Uyên Thư gượng cười :

- Cảm ơn chị .

Yoshihiro nhìn qua Fujikawa :

- Mình về đi em , để cô ấy nghỉ ngơi .

Fujikawa gật đầu, rồi đứng dậy :

- Cô nghỉ đi nhé Uyên Thư . Cứ nghỉ thoải mái đến khi nào cô lành vết thương, chúng tôi không trừ lương cô đâu .

Yoshihiro làm một cử chỉ định ngăn cô lại, nhưng cô nói tiếp một cách hồn nhiên :

- Và cô cũng đừng lo . Nếu mặt mũi cô bị sẹo, chúng tôi cũng không cô nghỉ việc đâu .

Uyên Thư bậm môi :

- Vâng . Cảm ơn chị đã đến thăm .

Fujikawa thân mật vỗ nhẹ vai cô, rồi khoác tay Yoshihiro đi ra .

Còn lại một mình, Uyên Thư nằm vật xuống giường, nước mắt lặng lẽ chảy xuống mặt .

Cô nghiêng người qua bàn tìm chiếc gương , im lặng ngắm mình trong đó . Khuôn mặt bị sưng tấy của cô không thể hiện được cảm xúc gì , ngoài đôi mắt sụp mi, buồn rầu khó tả . Chưa bao giờ cô thấy đời mình đen tối thế này . Cô cảm thấy tuyệt vọng hơn bao giờ hết .

Hôm sau, cô nằm một mình với nỗi đau nhức từ tinh thần đến thể xác . Giờ này bạn bè đều phải đi làm . Cảm giác cô đơn làm cô trông có một người vào thăm mình, dù người đó là Minh Quân .

Chợt có tiếng gõ cửa, rồi cánh cửa hé mở . Uyên Thư chống tay ngồi lên nhìn . Cô chợt thấy lòng trĩu xuống , khi thấy đó là Fujikawa .

Fujikawa mặc chiếc áo jupe đỏ , khuôn mặt trang điểm tươi tắn . Ở cô toát lên sự trẻ trung và sức sống tràn đầy . Cô làm phòng bệnh thiếu sinh khí của Uyên Thư như sáng bừng lên bằng sự linh hoạt của mình .

Uyên Thư ngạc nhiên thật sự , cô buột miệng :
- Không ngờ chị lại đến đây .

Fujikawa cười hồn nhiên :
- Lúc này anh Yoshihiro đi công việc, buồn quá nên tôi đến chơi với cô .
- Chị ngồi chơi .
- Sáng nay, bạn cô không vào thăm à ?
- Giờ này nó bận đi làm, chị ạ .
- Thế sao ? Đúng rồi, tôi không đi làm nên quên mất .

Rồi cô cười giòn giã :
- Cô biết không ? Tôi rất vất vả khi đến đây . Tôi không biết nói tiếng Việt nên chỉ ra dấu với tài xế, thế mà anh ta hiểu đấy .

Uyên Thư ngạc nhiên thật sự :
- Chị ra dấu mà hiểu được à ?
- Cũng không hẳn . Tôi nói thêm từ bệnh viện bằng tiếng Anh, còn tên bệnh viện thì hỏi cô Ngọc .

Uyên Thư mỉm cười :
- Sao chị không nhờ ai đưa đi chơi ? Ngoài phố vui hơn, trong này chán lắm chị à .

Fujikawa cười vô tư :

- Thấy cô bị té như thế, tôi sợ lắm, đi ngoài phố sợ bị người ta đụng vào mình .

Uyên Thư bật cười :

- Không phải ai cũng bị xe đụng như em đâu, tại em không gặp may thôi .

Fujikawa ngồi im một lát , rồi hỏi thăm :

- Cô thấy bớt đau chưa ?

- Cũng còn đau nhiều lắm, cử động mạnh không được .

- Tội nghiệp cô quá !

Thoắt một cái, Fujikawa trở nên tư lự hẳn đi . Về linh hoạt lúc này biến mất, đến nỗi Uyên Thư thấy ngỡ ngàng .

Cô có cảm giác Fujikawa vào đây không chỉ đơn thuần là thăm cô, mà còn chuyện khác . Vô cô im lặng , chứ không tìm cách nói để khóa lấp sự im lặng .

Đúng như cô nghĩ, Fujikawa thật sự không vui như bề ngoài thể hiện . Cô ngồi yên một lát, rồi nói với vẻ thân thiện :

- Cô Uyên Thư biết không ? Tôi đang buồn ghê lắm . Tôi và anh Yoshihiro tưởng rất hạnh phúc, nhưng không phải thế .

- Sao hả chị ? - Uyên Thư hơi hoang mang .

- Cô có biết chuyện chúng tôi không, cô Uyên Thư ?

- Thật tình em không biết . Chuyện riêng của giám đốc, một nhân viên như em không thể biết được , mà em cũng không thể nghĩ tới nữa .

Fujikawa đột ngột quay lại nhìn Uyên Thư đăm đăm, cái nhìn làm Uyên Thư ngỡ ngàng như mình đang bị điều tra . Điều đó làm cô bối rối quay đi .

Fujikawa vẫn không rời khỏi mắt cô :

_ Cô Uyên Thư này ! Hãy nói thật với tôi đi, ở đây anh Yoshihiro có quen với ai không ?

Uyên Thư chậm chậm lắc đầu :

_ Trong công ty thì em không thấy . Những quan hệ riêng của giám đốc thì em không biết .

_ Đừng giấu tôi nhé, Uyên Thư . Tôi xin cô đấy !

Uyên Thư nhìn xuống , tránh cặp mắt của Fujikawa . Cô đang nghĩ về sự

gần gũi giữa cô và Yoshihiro lúc gần đây . Cảm giác xấu hổ nhói lên, và cô thấy may vì 2 người dừng lại đúng lúc .

Cô ngược lên nhìn Fujikawa, cặp mắt đầy chân thực :

_ Em không nói dối chị đâu . Trong công ty giám đốc luôn cư xử chừng mực với nhân viên . Mà em biết , anh ấy thật lòng yêu chị, sẽ không có ai thay thế chị được đâu .

Nét mặt Fujikawa dịu lại :

_ Cảm ơn Uyên Thư lắm nhé .

_ Sao chị lại cảm ơn em ?

_ Uyên Thư nói vậy là tôi tin cô đứng về phía tôi .

Uyên Thư lắc đầu :

_ Chị với giám đốc chỉ là 1, anh ấy không đáng để bị nghi ngờ đâu . Em nghĩ ...

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 2

37.

Tự nhiên Uyên Thư dừng lại . Cảm thấy mình đã đi quá xa , có vẻ như là chúi mũi vào chuyện người khác , thế là cô ngồi im .

Fujikawa nghiêng hẳn người tới trước :

_ Cô nghĩ thế nào ?

Uyên Thư cười nhẹ :

_ Em nói ra, chị đừng nghĩ là em nhiều chuyện nhé .

_ Ô, không đâu ! Cô cứ nói đi .

_ Em nghĩ : sao chị không sang đây với giám đốc ? Em biết cuộc sống ở đây thấp hơn ở Nhật, nhưng điều đó có nghĩa gì khi mình hy sinh vì người yêu .

Fujikawa lắc đầu 1 cách dứt khoát :

_ Tôi không thể hy sinh nhiều như vậy . Tôi muốn anh ấy về Nhật với tôi .

Uyên Thư chớp mắt ngạc nhiên :

_ Nhưng sự nghiệp của giám đốc là ở đây ...

_ Bỏ, bỏ hết ! Anh ấy phải hy sinh nó để có tôi chứ .

_ Chị nói sao ?

Uyên Thư buột miệng kêu lên . Quả thật , cô không sao hiểu nổi quan niệm của Fujikawa . Và cô lại buột miệng :

_ Như thế là ích kỷ .

Fujikawa cau mày :

_ Cô nghĩ như vậy à ?

_ Có thể chị giận, nhưng thật tình em không thể đánh giá khác được .

Fujikawa nhún vai :

_ Ở nước tôi, phụ nữ có tư tưởng tiến bộ lắm, chúng tôi muốn bình đẳng với nam giới .

_ Ở đây cũng vậy thôi, phụ nữ cũng tự khẳng định vị trí của mình trong xã hội , nhưng không thể áp dụng cứng nhắc trong tình cảm .

_ Nếu anh Yoshihiro thật sự yêu tôi, anh ấy phải chứng minh bằng hành động .

_ Thế sao chị không chứng minh bằng hành động ?

_ Tôi chờ anh ấy 2 năm rồi, thế chẳng phải là hy sinh sao ?

_ Chị đã chờ được , thì sao không bỏ tất cả để theo anh ấy ?

Fujikawa xua tay lia lịa :

_ No, no ! Tôi không thể bỏ tất cả những gì tôi có ở Nhật . Hy sinh của tôi giới hạn lắm .

Uyên Thư cười nhẹ :

_ Không biết chị nghĩ thế nào , còn đa số con gái tụi em có quan niệm là sẽ coi thường nếu con trai mù quáng .

_ Mù quáng ! Tôi không đồng ý cách nghĩ như thế .

Uyên Thư nói 1 cách từ tốn :

_ Em thích con trai coi trọng sự nghiệp hơn . Và nếu em có gia đình, em cũng tình nguyện hy sinh cho người chồng .

_ Thật là ngu ngốc ! Như thế, cô chỉ thiệt thòi mà thôi .

_ Có thể , nhưng em chấp nhận .

Fujikawa cười trầm ngâm :

_ Có lẽ rồi anh Yoshihiro sẽ thích con gái Việt Nam mất thôi .

Uyên Thư nhìn cô 1 cái :

_ Sao chị nói vậy ?

_ Vì quan niệm của cô phù hợp với yêu cầu của anh Yoshihiro .

Uyên Thư cười, trầm ngâm :

_ Giám đốc là người chung thủy đó, em thật lòng khuyên chị đừng để mất .

Thật bất ngờ, Fujikawa chợt khóc oà lên :

_ Tôi yêu anh ấy lắm, yêu hơn tất cả những người tôi đã gặp . Tôi không muốn mất anh ấy đâu . Tại sao anh ấy bắt tôi phải chọn lựa thế này chứ ?

Uyên Thư dịu dàng :

_ Theo em thì đó không phải là sự chọn lựa gay gắt . Chị sang đây ngay đi, làm đám cưới ngay đi chị ạ . Đó là cách để giữ anh ấy .

_ Cô có biết tôi còn lý do nào nữa không ? Đó là phụ nữ nước tôi sẽ có giá hơn nếu ở bên đó . Qua đây, tôi sẽ mất giá .

Uyển Thư thật sự không hiểu, cô hỏi với vẻ ngớ ngẩn :

_ Tại sao lại vậy ? Em không hiểu .

_ Tôi nghe nhiều người nói , những người đàn ông sang đây làm ăn thường hay bồ bịch ăn chơi hoặc cưới thêm vợ .

Không nhin nổi nữa, Uyển Thư bắt cháp Fujikawa là ai . Cô mím môi :

_ Em không hiểu bên ấy, chị đã nghe mấy bà vợ Nhật nói gì và bị đầu độc thế nào, nhưng chị hãy giữ ý nghĩ khinh miệt trong đầu thôi . Còn trước mặt em, chị hãy giữ lời 1 chút .

Thấy mắt Fujikawa lóe lên như bất ngờ, cô tiếp tục nói nhanh :

_ Chị đừng quên em là con gái Việt Nam . Và em không cho phép ai coi thường người Việt của em .

Qua phút bất ngờ, Fujikawa nổi nóng lên vì bị nói năng " hỗn xược " . Cô gằn giọng :

_ Cô đừng quên cô chỉ là nhân viên của anh Yoshihiro, và cũng là của tôi nữa .

_ Cho dù là như thế , em cũng không chấp nhận chị coi thường . Có phải chị không coi em ra gì, nên nói năng tự nhiên như vậy không ?

_ Hỗn hào !

Fujikawa bật ra 2 tiếng , rồi đứng dậy bỏ ra cửa , mặt tím tái đi vì tức .

Từ trước tới giờ, cô có tâm lý xem thường Uyển Thư . Nhưng vì Yoshihiro , nên cô hạ cố thân mật , gần gũi với cô ta . Thật ra cô cũng thích tính dịu dàng của Uyển Thư . Nhưng để đặt cô ta ngang hàng thì không .

Khi ở Nhật, Fujikawa nghe nói nhiều về những trường hợp đàn ông lăng nhăng khi đi xa . Cô có ấn tượng rất xấu với phụ nữ Việt Nam và quen nghĩ ai cũng xấu xa ham tiền .

Gặp Uyển Thư, Fujikawa thấy cô ta không phải loại người như mình nghĩ . Nhưng ấn tượng đã bị khắc sâu, cô không bỏ được .

Fujikawa gọi tắc xi trở về . Khi cô về công ty thì gặp Yoshihiro cũng vừa đi ra sân .

Thấy cô, anh có vẻ mừng :

_ Em đi đâu 1 mình vậy, sao không nói với anh ?

Fujikawa không trả lời, cô băng băng đi vào . Gặp các nhân viên chào mình, cô vẫn hằm hằm không nhìn đến ai . Thái độ lạ lùng đó làm Yoshihiro phải chú ý . Anh đi theo cô lên phòng :

_ Chuyện gì vậy, Fujikawa ?

Fujikawa quăng mạnh xác tay xuống giường, giận dữ :

_ Anh hãy đuổi Uyên Thư đi !

Yoshihiro nhú mày :

_ Tại sao ?

_ Cô ta dám xem thường em, bắt lỗi em .

_ Uyên Thư xem thường em à ? Không lẽ nào, cô ta rất hiền , rất hoà nhã ...

Fujikawa ngắt lời :

_ Đó là cô ta giả vờ trước mặt anh thôi .

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 2

38.

Yoshihiro nhìn cô đắm đắm :

_ Nghĩa là em vừa đến thăm Uyên Thư ? Anh muốn biết 2 cô va chạm chuyện gì ?

Fujikawa bắt đầu khóc lên . Cô kể lại câu chuyện lúc nãy, rồi khóc tức tưởi :

_ Cô ta dám bắt lỗi em, nghĩa là coi thường cả anh . Anh để cho nhân viên lộng hành đến vậy sao ?

Yoshihiro không trả lời cô, anh im lặng suy nghĩ . Thái độ đó càng làm Fujikawa khóc dữ hơn :

_ Sao anh không nói gì hết vậy ? Em bị người khác mắng, anh không đau lòng sao ?

Yoshihiro trầm ngâm :

_ Anh đau lòng chứ . Bất cứ ai làm em buồn, anh đều không đồng ý . Anh sẽ bắt cô ta xin lỗi em . Nhưng dù sao em cũng không nên nói như vậy .

_ Em nói điều đó đúng mà . Và em nghĩ anh cũng thừa biết như vậy .

_ Cho dù là đúng , nhưng nó chỉ xảy ra với 1 số người thôi cưng ạ . Uyên Thư rất tự ái , cô ta dễ bị tổn thương lắm .

_ Nhưng em không hề nêu đích danh cô ta, chỉ nói bọn người kia thôi .

_ Anh biết .

_ Biết mà vẫn cứ bào chữa cho cô ta ?

_ Anh không bênh vực Uyên Thư, chỉ bảo vệ em thôi .

Giọng anh ngọt lịm , mơn trớn vuốt ve . Nhưng Fujikawa vẫn có cảm giác mình bị phê phán . Điều đó làm cô bức bối . Cô xẵng giọng :

_ Sau chuyện này em muốn cô ta đến xin lỗi em .

_ Anh sẽ yêu cầu cô ta làm thế .

_ Nếu cô ta không chịu thì sao ?

Thấy Yoshihiro còn lừng khờ, cô quyết định luôn :

_ Anh cho cô ta nghỉ đi thôi .

Yoshihiro lắc đầu :

- _ Đừng quá khích vậy em . Em đẩy câu chuyện đi xa quá rồi .
- _ Nhưng một nhân viên mà coi thường chủ như vậy , anh nhìn được sao ?
- _ Đừng quá khích vậy em . Em đẩy câu chuyện đi xa quá rồi .
- _ Nhưng 1 nhân viên mà coi thường chủ như vậy , anh nhìn được sao ?
- _ Anh nghĩ cô ta không dám coi thường , chỉ phản ứng vì lòng tự trọng .

Fujikawa đứng dậy, bỏ đi chỗ khác . Mặt cô đầy vẻ buồn bã :

- _ Nếu em ghét Uyên Thư, anh có chiều ý em không ?

Thật ra, cô không ghét Uyên Thư như đã thể hiện . Nhưng cô tự ái, muốn ra uy, đồng thời là cảm giác lo sợ . Một cô gái dễ thương và khiêm tốn như vậy . Yoshihiro làm sao đứng vững mãi được . Cho nên cô muốn dựa vào lý do này để cách ly 2 người .

Cô nhìn Yoshihiro chăm chăm , rồi lập lại :

- _ Anh sẽ đuổi việc cô ta chứ ?

Yoshihiro lắc đầu :

- _ Để đào tạo một người giỏi việc, anh phải mất nhiều thời gian và công sức .
- _ Tại sao phải đuổi vì lý do nhỏ, hả em ?

Giọng Fujikawa trở nên quyết liệt hơn :

- _ Nhưng em và cô ta đã mâu thuẫn , anh phải giữ thể diện cho em chứ .

Yoshihiro có vẻ khó nghĩ . Anh lặng thinh nghĩ 1 lúc , rồi giữ thái độ ôn hoà :

- _ Bây giờ Uyên Thư đang nằm bệnh viện, không nên lấn cô ta quá . Bao giờ cô ta khoẻ , anh sẽ nói chuyện với cô ta .

- _ Lúc đó thì em đã về rồi .

- _ Còn lâu mà Fuji . Đừng bắt anh phải khó xử , cưng ạ .

Anh đứng dậy, bước qua ngòai gần Fujikawa và định ôm lấy cô . Nhưng cô lập tức đẩy ra :

- _ Không nói đến Uyên Thư nữa . Hôm nay, em cần nói chuyện dứt khoát .

Yoshihiro buông tay xuống , kiên nhẫn :

- _ Chuyện gì ?

Giọng Fujikawa như tuyên bố :

- _ Hoặc là anh về Nhật đám cưới với em , hoặc là chúng ta chia tay , em sẽ

lấy chồng .

_ Có vội vàng không, Fujikawa ?

_ Em đã hết kiên nhẫn rồi .

Yoshihiro lặng thinh . Sự dứt khoát bất ngờ của Fujikawa làm anh bị choáng , anh lơ mơ cảm thấy chuyện này có liên quan đến Uyên Thư . Và anh hỏi khẳng khái :

_ Có phải em không còn tin tưởng anh không ?

_ Việc anh cứ nhất quyết ở lại đây làm em thấy nản, cộng với việc dung túng nhân viên của anh nữa . Anh đặt cô ta ngang hàng với em .

_ Dứt khoát không có chuyện đó . Uyên Thư không thể so sánh với em trong lòng anh .

_ Vậy thì anh làm gì để chứng minh đi .

Yoshihiro dịu dàng :

_ Chuyện Uyên Thư hoàn toàn không dính dáng với quyết định ở lại của anh . Anh ở lại không phải vì cô ta . Đừng bao giờ ghép đôi sự việc với nhau, Fujikawa ạ . Anh yêu em, và không muốn thay đổi tình cảm của mình

Fujikawa chán nản vùi mặt trong tay mình, giọng thật buồn :

_ Ở bên đó, em nhớ anh kinh khủng, lúc nào cũng muốn có anh . Nhưng qua đây rồi, gặp phải thái độ nửa vời của anh, em muốn chia tay cho rồi .

Yoshihiro cảm thấy buồn bực kỳ lạ . Giọng anh hơi lạc đi :

_ Anh nửa vời cái gì ?

_ Cụ thể nhất là anh không chịu về Nhật . Thứ hai là anh có vẻ có cảm tình với Uyên Thư .

_ Đừng nói bậy !

_ Em không nói bậy . Linh tính báo cho em biết anh thích cô ta .

_ Thôi được, anh sẽ cho cô ta nghỉ việc, nếu em cần anh chứng minh tình cảm của anh .

Tự nhiên Fujikawa chùn lại . Khi tự ái đã được vượt ve, cô chỉ còn lại lòng tốt khó nói . Thế là cô lắc đầu :

_ Cổ đang khốn khổ, nếu bị mất việc thì cô ta sống bằng gì ? Đừng đuổi anh ạ . Chỉ cần cô ta xin lỗi em thôi .

Yoshihiro im lìm nhìn Fujikawa, thật sự không hiểu nổi ý nghĩ của cô . Dù không nỡ cư xử thẳng tay với Uyên Thư, anh vẫn sẽ chiều ý cô . Nhưng tâm lý thay đổi thất thường của cô làm anh hết kiên nhẫn nổi . Giọng anh lạnh

lạnh :

_ Anh làm tất cả những gì em muốn . Nhưng nếu em dùng tình cảm của anh để đùa giỡn, thì anh không chấp nhận Fujikawa ạ .

Fujikawa mỉm cười :

_ Anh đừng nghi ngờ em . Em nói thật đấy . Thật ra, Uyên Thư rất dễ thương , em chỉ bức là cô ta dám cãi lại em thôi .

Thấy vẻ mặt hơi cau của Yoshihiro, cô nghiêm trở lại :

_ Bây giờ nhớ lại cách nói của cô ta, em tức lắm . Em muốn cô ta xin lỗi em, nhưng không cần nói bây giờ, đợi trước lúc em về cũng được .

Thái độ Yoshihiro trở nên lạnh lẽo hắt đi, nhưng điều đó không làm Fujikawa giận dữ . Khi anh chiều chuộng cô hết mình như vậy, thì cô không còn lý do gì hoài nghi tình cảm của anh nữa .

Cô chủ động ngã vào lòng Yoshihiro . Cử chỉ nũng nịu dễ thương , mà cô biết anh dễ bị mềm lòng .

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 2

39.

Mấy ngày sau, cả hai không ai muốn nhắc lại chuyện đó nữa . Fujikawa tỏ ra mềm mỏng hơn bao giờ . Ngoài những lúc bận việc, còn thì Yoshihiro đích thân đưa cô đi theo tour di lịch của công ty . Chưa bao giờ cả hai đi chơi nhiều như vậy . Hầu như chuyến qua Việt Nam lần này của cô là những chuyến đi không biết mệt .

Yoshihiro thật sự thấy hạnh phúc trong thời gian này . Cũng như Fujikawa , anh đang cố quên, đúng hơn là không muốn nhớ cuộc hôn nhân bấp bênh trước mắt .

Sáng nay, Uyên Thư đã đi làm trở lại . Khi anh xuống phòng làm việc thì thấy cô đang loay hoay mở máy tính .

Sự có mặt của Uyên Thư làm Yoshihiro như bị kéo về thực tế . Anh đứng ở cửa nhìn cô hầu lâu , rồi lên tiếng :

_ Cô khoẻ hẳn rồi à ? Tôi nghĩ cô còn phải ở nhà thêm 1 thời gian nữa .

Uyên Thư đứng dậy như chào anh, rồi nói dè dặt :

_ Tôi sợ nghỉ lâu quá bỏ bê công việc, nhất là thời gian này giám đốc rất bận .

Cô không gọi Yoshihiro bằng anh như lúc trước . Cách gọi khuôn sáo đó có vẻ xa lạ ,nhưng lại phù hợp với tâm trạng của 2 người lúc này .

Điều nữa là cô luôn nhớ đến cuộc nói chuyện với Fujikawa . Cô không tin Yoshihiro bỏ qua chuyện đó, vấn đề là anh sẽ cư xử thế nào .

Thấy Yoshihiro ngồi vào bàn làm việc, Uyên Thư cũng lo tập trung làm việc của mình . Cả núi việc phải làm khiến cô có tâm lý bận rộn . Rõ ràng là trong hai tuần cô nghỉ, Yoshihiro chẳng làm gì cả . Không chừng anh không vào phòng này cũng nên .

Uyên Thư cắm cúi nhập số liệu vào máy , không để ý mình bị quan sát ở tầm gần . Yoshihiro ngồi ở bàn, yên lặng nhìn cô và suy nghĩ .

Anh rất ngạc nhiên khi Uyên Thư vẫn đẹp như cũ, không có dấu vết gì chứng tỏ cô trải qua 1 trận thương tích tàn phá nhan sắc . Khuôn mặt tuy còn tiều tụy, nhưng lớp phấn son đã che lấp đi, và trông cô vẫn tươi trẻ .

Rõ ràng, Uyên Thư đã khôi phục rất nhanh .

Cảm giác bị nhìn làm Uyên Thư ngẩng lên . Thấy cái nhìn của Yoshihiro, cô hơi khựng lại, phân vân không biết nên làm việc tiếp tục hay nên hỏi . Cuối cùng, cô ngồi im chờ .

Yoshihiro quyết định lên tiếng :
_ Cô tắt máy di, tôi muốn nói chuyện với cô .

Anh bước qua xa lông . Uyên Thư lẳng lặng dọn dẹp trên bàn, rồi bước qua ngồi trước mặt anh, im lặng chờ đợi , dù cô đã đoán anh sẽ nói chuyện gì .

Yoshihiro nhìn Uyên Thư mãi . Anh thật lòng không muốn xen vào chuyện của 2 cô gái . Nhưng Fujikawa đặt anh vào thế không thể im lặng . Và anh nói với giọng nghiêm túc, nhẹ nhàng :

Fujikawa đã kể với tôi chuyện xảy ra giữa 2 người .

Uyên Thư ngẩng lên với vẻ sẵn sàng đón nhận tình huống này :

_ Vâng .
_ Tôi biết cô cũng có tâm lý không vui như cô ấy .
_ Vâng .
_ Tính Fujikawa rất thoáng , nhưng lại hay tự ái, Uyên Thư ạ . Từ nhỏ đến giờ, cô ấy chưa hề bị vấp vấp trong cuộc sống và được gia đình rất nuông chiều .
_ Vâng .

Thấy cô không trả lời gì ngoài tiếng " vâng " thụ động , Yoshihiro lại nhìn cô . Tự nhiên anh thấy khó xử đến mức lúng túng , 1 tình huống mà ở cương vị như anh không dễ bị rơi vào . Anh nói tiếp với giọng rần rỏi :

_ Sau chuyện đó, cô ấy rất buồn . Tôi nghĩ ...

Uyên Thư chợt ngắt lời anh :

_ Có phải giám đốc muốn nói từ giận không ? Giận chứ không phải buồn .
_ Cho là như vậy . Vấn đề là tôi muốn biết ý nghĩ của cô .

_ Ý nghĩ của tôi không quan trọng , tôi biết thế lắm

Yoshihiro nhìn chỗ khác với vẻ lúng kúng . Rồi chợt quay lại, giọng anh có 1 chút gì đó mệnh lệnh, dù là cách nói rất nhẹ nhàng :

_ Cô nên xin lỗi cô ấy, Uyên Thư ạ .

Uyên Thư cắn môi, im lặng . Sự im lặng kéo dài .Yoshihiro nhìn cô . Dáng ngồi của Uyên Thư có vẻ ngoan hiền, nhu mì, nhưng trong cái cắn môi bướng bỉnh , trong cặp mắt đẹp trong sáng , không có dấu hiệu của sự phục tùng .

Tự nhiên , anh cười khẽ 1 mình :

_ Điều đó không dễ, nhưng nó không lớn lao lắm , nếu giữ được mối quan hệ tốt đẹp cần phải có .

Uyên Thư vẫn mím môi suy nghĩ . Yoshihiro có cảm giác cô đang nén lòng để không phải nói những điều khó nghe .

Một lát sau, cô ngẩng lên, hất tóc ra phía sau :

_ Tôi biết rõ ràng tôi không có lỗi . Vì quý mến chị Fujikawa nên tôi đã im lặng . Nếu tôi đem những điều chị ấy nói kể lại với mọi người trong công ty, tôi nghĩ rằng tất cả sẽ căm phẫn chị ấy .

Yoshihiro thoáng khựng người . Anh đã dự đoán tình huống Uyên Thư chống đối , nhưng không ngờ cô có ý nghĩ nghiêm trọng như vậy .

Khuôn mặt anh thoáng cau lại :

_ Căm phẫn à ?

Yoshihiro nhìn cô chăm chú :

_ Tôi không muốn áp đặt cô . Nhưng vì công việc ở đây, cô nên nhún nhường với Fujikawa . Điều đó có lợi cho cô hơn là chống đối , Uyên Thư ạ .

_ Có nghĩa là tôi phải nghỉ làm nếu không xin lỗi ?

Cách nói thẳng thắn của cô khiến Yoshihiro bực mình . Anh có cảm tưởng chính mình bị khiêu khích . Nhưng không hiểu sao anh không nổi giận :

_ Tại sao phải để sự việc đi đến mức đó, trong khi chuyện rất nhỏ ?

_ Bởi vì Fujikawa là người yêu của sếp, nên tôi phải xin lỗi, đúng không ?

Yoshihiro bực mình thật sự , anh xẵng giọng :

_ Thì sao ?

_ Xin lỗi giám đốc, tôi không thể nghe theo lời anh . Nếu tôi có lỗi thì không đợi ai yêu cầu, tự tôi đến nhận lỗi với chị Fujikawa . Nhưng chuyện này thì không .

_ Vì 1 chuyện nhỏ mà cô để mất việc lớn hơn sao ?

Yoshihiro bắt đầu hết kiên nhẫn nổi , giọng anh gay gắt và áp đảo . Nhưng Uyên Thư vẫn không hề mất bình tĩnh . Cô đã chuẩn bị tinh thần cho tình huống xấu nhất , nên không thấy bị sốc trước thái độ của Yoshihiro .

Giọng anh trở nên cứng rắn, áp đảo :

_ Cô lên gặp Fujikawa và xin lỗi 1 tiếng đi . Cô ấy sẽ không làm khó cô đâu, tôi hứa như thế .

Uyen Thư điềm tĩnh trả lời :

_ Trong chuyện này, tôi không có lỗi . Và tôi muốn giữ thể diện cho tôi .

Yoshihiro trừng mắt nhìn cô , rồi đứng dậy :

_ Cô ra ngoài đi ! Lúc này, tôi không muốn thấy cô .

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 2

40.

Uyển Thư đứng ngay dậy, đến lấy chiếc giỏ trên bàn, khoác lên vai .

Yoshihiro gần giọng :

- _ Cô đi đâu vậy ?
- _ Tôi xin phép nghỉ làm từ hôm nay .

Yoshihiro bất chợt đập bàn, quát lên :

- _ Uyển Thư !

Uyển Thư không trả lời, cô lặng lẽ bỏ đi ra . Cô xuống đến phòng khách , thấy vài người ngồi ở bàn, cô đứng lại :

- _ Mấy chị ở lại vui nghe .

Không ai hiểu cô nói gì . Bích Ngọc lên tiếng :

- _ Đi đâu vậy Thư ?
- _ Mình về .

Ai cũng nghĩ Uyển Thư nói đùa, nên không thắc mắc thái độ của cô . Vả lại, Uyển Thư cũng thường đi công việc giữa giờ như thế, nên lần này ai cũng cho là thường .

Uyển Thư ra sân lấy xe . Nhưng cô vừa ra cổng thì Minh Quân từ trên lầu hấp tấp chạy xuống, đuổi theo cô :

- _ Uyển Thư !

Uyển Thư ngoái đầu lại nhìn, nhưng vẫn không đứng lại . Minh Quân chạy đến giữ đầu xe . Anh nhìn Uyển Thư chăm chú :

- _ Có chuyện gì vậy Thư ?
- _ Cũng có chút chuyện, nhưng không quan trọng lắm .
- _ Anh ta bảo gọi em đó . Em trở lên gặp anh ta đi .

Uyển Thư lắc đầu :

- _ Em không lên đâu . Em về đây .
- _ Có chuyện gì thì nói với anh , anh sẽ chỉ em cách giải quyết . Anh vẫn đứng về phía em mà Thư .

Nhưng Uyên Thư vẫn lắc đầu :

_ Em đã quyết định xong rồi , và em biết em sẽ không hối hận . Anh không cần giúp em đâu .

Cô chìa tay ra :

_ Chắc mai một ít có dịp gặp nhau lắm , anh Quân ở lại vui nha .

Minh Quân nhú mào :

_ Em nói vậy nghĩa là gì ?

_ Nghĩa là em phải nghỉ làm, anh Quân ạ . Thôi anh vô đi . Bao giờ anh rảnh hãy gọi điện cho em .

Cô gỡ tay Minh Quân ra khỏi ghi- đông xe, rồi dắt xe nhanh ra đường . Minh Quân không còn cách nào hơn là đứng nhìn cô . Anh biết có đi theo hỏi cũng vô ích . Nhất định anh sẽ tìm hiểu cho được khi đến nhà cô .

Cả Minh Quân và Uyên Thư đều không thấy Fujikawa đang đứng trên lầu nhìn xuống đường . Nãy giờ , cô đã thấy Uyên Thư đi ra . Ban đầu, cô tưởng Uyên Thư đi công việc . Nhưng khi Minh Quân chạy theo, thì cô lờ mờ đoán ra .

Fujikawa chạy xuống tầng hai . Cô vào phòng làm việc của Yoshihiro . Anh đang đứng bên cửa sổ nhìn xuống . Có vẻ như nãy giờ, anh cũng theo dõi cảnh ở dưới sân .

Fujikawa bước đến bên đứng bên cạnh Yoshihiro :

_ Em đã thấy Uyên Thư về . Có phải anh đã nói chuyện với cô ta ?

Yoshihiro trầm ngâm :

_ Cô ta không phải là người dễ khuất phục .

_ Có nghĩa là cô ta không chịu xin lỗi em , phải không anh ? Đã vậy, lại còn ngang nhiên bỏ về, anh sẽ giải quyết sao đây ?

_ Cô ta tự ý nghỉ việc . Anh không ngờ chuyện nhỏ là trở nên nghiêm trọng như vậy .

Fujikawa không nói gì . Trong thâm tâm, cô thấy nể khi Uyên Thư khẳng khái như vậy . Nhưng tính kiêu hãnh làm cô bức mình phát tức lên .

Cô khẽ cau mày nói 1 cách khó chịu :

_ Nhân viên gì không biết sợ chủ . Nếu tự ý bỏ việc thì đừng quay lại đây .
Đã đi làm cho người ta mà không biết nhẫn nhục . Xem cô ta có tìm được
chỗ nào hơn không .

Yoshihiro không trả lời cô . Trong anh là 1 mớ ý nghĩ hỗn độn không thể
định hình . Anh tự nhủ chờ thời gian lắng dịu lại . Lúc ấy anh sẽ xem xét lại
vấn đề và sẽ có cách ứng xử thích hợp với Uyên Thư .

Một tuần sau , anh đưa Fujikawa ra sân bay . Cả 2 đều có tâm trạng buồn
như nhau, và không ai nhắc về mâu thuẫn giữa 2 người .

Fujikawa bước bình im lặng trên suốt đường đi . Nhưng khi đến sân bay,
cô lại ôm chặt lấy Yoshihiro .

_ Em chờ sự thay đổi ở anh . Khi nào quyết định hãy gọi cho em .

Yoshihiro bóp mạnh vai cô :

_ Anh cũng mong em nghĩ lại , Fujikawa ạ .

Fujikawa gượng cười , rồi rời anh ra . Cô không nói gì nữa , mà bỏ đi vào
cửa với thái độ rắn rỏi, dứt khoát .

Yoshihiro đứng nhìn đến lúc bóng cô khuất trên cầu thang . Anh có tâm
trạng của 1 cuộc chia tay vĩnh viễn . Thái độ của Fujikawa như mơ hồ báo
cho anh biết điều đó .

Anh lắc mạnh đầu, ngẩng mặt lên như cố nén tâm trạng yếu đuối , rồi trở ra
xe với những bước đi vững chãi .

Uyên Thư ngồi đối diện với Giang Phú trong quán cà phê . Cô nhìn anh với
vẻ ngỡ ngàng, và những cảm xúc trước kia như được khơi lại . Có điều cô
chỉ nhớ chứ không thấy buồn .

Giang Phú cũng kín đáo quan sát Uyên Thư . Cả anh cũng bất ngờ khi gặp
lại cô . Uyên Thư có vẻ trầm tĩnh hơn, chững chạc hơn , và có vẻ gì đó như
bất cần . Nó không thể hiện cụ thể nhưng trong cách chống tay hờ hững của
cô, anh nhận ra được điều đó .

Và lại, đã từng có thời gian dài quen nhau, tính nết cô, anh hiểu rất rõ .

Không biết Uyên Thư nghĩ gì mà chợt cười khẽ 1 mình . Giang Phú nhướng

mắt :

- _ Thư cười gì vậy ?
- _ Không ngờ có ngày mình chịu ngồi cùng quán . Nghĩ lại thấy ngồ ngộ :
- _ Chắc lúc đó, Thư thề không đội trời chung với mình .

Uyên Thư cười thành tiếng :

- _ Cũng không hẳn như vậy . Lúc đó, mình trẻ con quá , nên tự ái nhiều hơn .
- _ Còn bây giờ ?
- _ Chuyện cũ qua rồi, có nhớ cũng không nghĩ gì nhiều nữa .

Giang Phú nhìn cô với vẻ tò mò :

- _ Thư có bạn nào khác chưa ?

Nghe hỏi như vậy, tự nhiên Uyên Thư nghĩ tới Yoshihiro .

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 2

41.

Thấy cô không trả lời, Giang Phú hỏi tới :

_ Minh nghĩ Thư đã có ai đó rồi .

Uyên Thư cười với chút thờ ơ :

_ Sao Phú lại hỏi vậy ? Nhất thiết sống là phải có người yêu sao ?

_ Không phải vậy, nhưng mình nghĩ một người như Thư, tụi con trai sẽ không để yên .

Uyên Thư chợt hỏi tinh quái :

_ Trong mắt Phú, mình tuyệt vời vậy à ? Thế sao Phú lại bỏ rơi mình ?

Giang Phú hơi khựng lại, bối rối, không ngờ Uyên Thư thẳng thắn đến thế, đó không phải là tính cách của cô .

Thấy anh cứ khuấy mãi ly cà phê, Uyên Thư thôi không cười nữa :

_ Mình hỏi đùa thôi . Khi đã xem là chuyện đùa thì mình không trách móc .
Phú hiểu tính mình mà .

Giang Phú cười gượng :

_ Dù sao mình vẫn có lỗi với Thư . Sau này nhớ lại, mình mới thấy mình đã dại dột .

Uyên Thư lắc đầu chặn lại :

_ Đừng nói vậy Phú . Ngày trước , cả hai đều là con nít , đâu có hiểu tình cảm là gì .

_ Thật ra , mình với Ánh Hoa chia tay rồi, chúng mình chỉ quen nhau vài tháng thôi .

Uyên Thư ngạc nhiên :

_ Vậy sao ? Vậy mà mình nghĩ hai bạn đã cưới nhau rồi chứ . Lâu quá không gặp bạn bè nên mình quên hết .

_ Sau cô ấy mình quen với vài co6, nhưng rồi đều thấy không hợp .

_ Phú thật là ... Thế bây giờ đã tìm được người hợp chưa ?

_ Chưa . Mà cũng không có ý định tìm . Bây giờ lo sự nghiệp trước đã .

Uyên Thư nhận xét :

- _ Phú thay đổi nhiều quá .
- _ Lớn tuổi rồi, chuyện yêu đương lãng nhăng đâu còn hợp nữa .
- _ Cách đây mấy năm , nghe Phú nói câu đó, chắc mình lăn ra mà cười .
- _ Còn bây giờ ?
- _ Bây giờ thì mình tin . Dù sao , ai cũng có 1 thời lãng mạn , rồi thì cũng phải định hình lại chứ .
- _ Thư cũng thay đổi nhiều lắm đó .
- _ Mình lớn rồi mà .
- _ Lúc này Thư làm ở đâu ?
- _ Mình là ở công ty du lịch Việt- Nhật .
- _ Chắc lương cao lắm hả ?
- _ Hình như là vậy .

Giang Phú nhướn mắt :

- _ Lương của mình mà cũng không biết cao hay thấp à ?
- _ Mình được trả cao nhất trong công ty, nhưng so với người khác, có thể là không bằng .
- _ Thư hợp với ngành du lịch lắm , mình nói thật .
- _ Căn cứ vào đâu nhỉ ?
- _ Ngoại hình và phong cách .

Uyên Thư chống cằm nhìn Giang Phú hơi lâu .

- _ Thật ra, mình đã nghỉ làm rồi . Mình chán ngành du lịch lắm , có lẽ sẽ xin làm việc khác .

Giang Phú nhướn mắt :

- _ Lương cao như vậy mà nghỉ à ? Tại sao ?
- _ Vì mâu thuẫn với giám đốc .

Giang Phú hỏi sốt sắng :

- _ Vậy bây giờ, Thư muốn làm gì ?
- _ Mình chưa biết .
- _ Thật là đúng dịp . Vậy Thư về làm cùng chỗ với mình đi .
- _ Làm gì ?
- _ Anh rể mình có 1 công ty du lịch, Thư nộp đơn là chắc chắn sẽ được nhận ngay .

Giọng Uyên Thư lung chừng :

_ Để mình nghĩ lại sau .
_ Thư còn nghĩ gì nữa ?
_ Tự nhiên mình chán ngành du lịch, đúng hơn là không muốn dính líu tới nó .

Giang Phú nhìn cô khá lâu, rồi chậm rãi :
_ Thư mâu thuẫn gì đến độ có ác cảm với công việc vậy ?

Uyên Thư lắc đầu, nói qua chuyện khác :
_ Còn Phú, bây giờ làm gì ?

Giang Phú không quan tâm đến câu hỏi của cô . Anh nhìn cô chăm chú, rồi hỏi thẳng thắn :
_ Có phải đó là cách Thư từ chối không ?
_ Từ chối cái gì ?
_ Thư không muốn dính líu đến mình .

Uyên Thư vẫn ngơ ngác :
_ Mình không hiểu .
_ Chuyện ngày trước ... bỏ qua được không Thư ? Sau này nghĩ lại, mình rất ân hận . Mình muốn làm cái gì đó cho Thư để chuộc lỗi ...

Uyên Thư đã hiểu ra, cô cười phá lên , xua tay :
_ Mình không nghĩ gì đâu , thậm chí cũng không nhớ chuyện cũ nữa , làm gì có chuyện tránh né .
_ Vậy sao Thư không vào làm ở công ty anh mình ?
_ Tại vì ... thật ra mình nói để nói thôi , mình không nghĩ gì cả . Mình đang thất nghiệp, có chỗ làm là được rồi .
_ Vậy mai mình đưa Thư đến giới thiệu với anh ấy, khỏi cần phải làm đơn gì cả .

Uyên Thư cắn ngón tay, im lặng nhìn Giang Phú khá lâu, rồi hỏi nghiêm chỉnh :
_ Cái gì làm Phú nhiệt tình với mình vậy ? Mình nhớ ngày trước, Phú lạnh lùng với bạn bè lắm mà .

Giang Phú hơi bối rối 1 chút, nhưng anh lấy lại thần nhiên ngay .
_ Thì lớn rồi, cũng phải thay đổi chứ . Với lại, mình làm chuyện tốt cho Thư chứ phải ai khác đâu .
_ Thì ra ... mà thôi .

- _ Thư muốn nói gì, nói đi .
- _ Không có gì cả .

Giang Phú lấy chiếc điện thoại trong túi ra :
_ Cho mình số máy của Thư đi .

Uyên Thư đọc số điện thoại của mình cho anh, Giang Phú lưu lại trong máy, rồi cười với vẻ hài lòng :
_ Mai mình đến đón Thư . Nhà Thư ở đâu nhỉ ?

Uyên Thư nhìn Giang Phú hơi lâu . Sự nhiệt tình quá mức của anh khiến cô không khỏi ngạc nhiên . Đó không phải là tính cách của anh . Có lẽ thời gian đã làm cho anh thay đổi .

Cô trả lời 1 cách thiếu nhiệt tình :
_ Cứ hẹn ở đâu đó rồi mình đến . Nhà mình khó tìm lắm .

Và sợ anh hỏi thêm, cô nhìn đồng hồ :
_ Mình phải về đây . Phú về bây giờ chưa ?
_ Thư về thì mình ở lại làm gì ?

Anh quay vào gọi người tính tiền . Trong khi chờ , anh nói tranh thủ :
_ Lúc này Thư rảnh lắm, phải không ?
_ Có chuyện gì không Phú ?
_ Không có gì . Nếu Thư rảnh thì mình rủ Thư đi chơi cho đỡ buồn .

Mắt Uyên Thư loé lên 1 tia ngạc nhiên, nhưng giọng cô vẫn lung chừng :
_ Để xem, mình cũng không biết nữa .

Giang Phú biết cô không thích, nên tể nhị không hỏi gì nữa . Khi ra ngoài, anh làm 1 cử chỉ ga-lăng khác là dẫn xe ra ngoài cho cô, khiến Uyên Thư cứ ngỡ mình nằm mơ .

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 2

42.

Trên đường về, cô không ngừng nghĩ về Giang Phú . Cô thân thiết với anh 3 năm cấp ba . Ở tuổi đó, tình bạn luôn pha lẫn tình yêu . Cô nhớ mình đã buồn khổ sở khi vào đại học, Giang Phú đã chủ động chia tay với cô để chạy theo 1 cô nàng trên mình 1 khoá .

Sau đó thì cả hai không gặp nhau . Bạn bè cũng không còn liên lạc nên cô chẳng biết tin tức gì của anh ta .

Sáng nay vô tình cô gặp lại, cô mới nhớ là đã 7 năm . Có lẽ sự va chạm ngoài đời đã làm anh ta thay đổi . Nhớ lại thái độ sỗ sàng lúc nãy, tự nhiên cô cười 1 mình .

Uyên Thư đẩy cánh cổng dắt xe vào nhà . Dừng xe dưới gốc cây xong, cô chợt nhận ra sự có mặt của Yoshihiro .

Anh ngồi 1 mình ở băng đá trước sân, và đứng dậy tiến về phía Uyên Thư :
_ Tôi chờ cô này giờ . Cô đi đâu vậy ?

Qua phút bất ngờ, Uyên Thư nhanh chóng trấn tĩnh lại . Cô trả lời nhẹ nhàng :

_ Giám đốc đến có chuyện gì không ? Mời anh lên nhà .

Yoshihiro đi theo cô lên gác . Uyên Thư rót ly nước đặt trước mặt anh, rồi kéo ghế ngồi xuống phía đối diện, nhìn anh như chờ đợi .

Yoshihiro khẽ vuốt sống mũi , rồi nhìn thẳng Uyên Thư :

_ Chúng ta nói về chuyện nghỉ việc của cô . Tôi muốn biết cô quyết định bỏ việc, hay là nghỉ tạm thời ?

_ Tôi nghỉ luôn . Tôi nghĩ giám đốc đã biết, nên không làm đơn cho đúng nguyên tắc .

_ Tôi rất ngạc nhiên khi một người trầm tĩnh như cô lại có hành động nóng vội như vậy .

Uyên Thư nghiêng nghiêng đầu suy nghĩ , rồi ngược lên :

_ Tôi nghĩ mình không phản ứng nông nổi . Một khi mâu thuẫn không thể giải quyết được , thì tôi sẽ chọn biện pháp dứt khoát .

Yoshihiro lầm lì :

_ Cái đó không phải là mâu thuẫn . Vấn đề chỉ gọi là mâu thuẫn nếu có xung đột về công việc, hoặc quyền lợi .

_ Tôi lại nghĩ khác . Nếu có xung đột kiểu đó, tôi sẵn sàng chịu đựng . Thực tế tôi cũng đã chịu đựng trước đây rồi .

_ Fujikawa không liên quan đến công việc . Và tôi thấy chuyện xích mích giữa 2 cô không có gì nghiêm trọng cả .

_ Nó nghiêm trọng ở chỗ anh bắt tôi phải cúi đầu để cho người khác sỉ nhục mình .

_ Tôi không nghĩ quá phức tạp như cô . Fujikawa không hề nói nặng cô, nhưng cô đã nặng lời với cô ấy .

_ Tôi cũng không lấy danh nghĩa cá nhân phản bác chị ấy . Tôi chỉ yêu cầu chị ấy đừng khinh miệt chúng tôi .

_ Chuyện đó lớn đến nỗi cô nghĩ làm sao ?

Uyên Thư trở nên có thái độ ngang bướng :

_ Anh đặt tôi trước tình huống : một là xin lỗi, hai là nghỉ làm . Và tôi chọn điều thứ hai .

_ Tôi chưa hề đặt cô vào tình huống như vậy . Phụ nữ sao thích làm mọi việc rồi tung lên như vậy . Các cô không thấy mệt sao ?

Uyên Thư bậm môi, cử chỉ hết sức kiêu kỳ :

_ Có thể anh không hiểu phụ nữ , nhưng tôi thì rất hiểu . Nếu tôi không hạ mình xin lỗi , chị Fujikawa sẽ chủ động mời tôi nghỉ việc, cho nên tôi làm trước .

Yoshihiro chợt thấy đuối lý . Đúng là Uyên Thư đã đoán đúng . Fujikawa sẽ làm như vậy nếu tự ái không được thỏa mãn .

Cả hai cô đều có lòng tự ái cao ngất . Anh đứng giữa hai người nên đâm ra khó xử .

Thấy Yoshihiro im lặng , Uyên Thư biết mình nghĩ đúng . Và cô càng bất buộc mình cứng rắn hơn .

Yoshihiro nhú mày như khó nghĩ . Anh nói 1 cách chậm rãi :

_ Tôi chỉ muốn dung hoà giữ 2 cô , nhưng điều đó không quan trọng nữa .

Trở lại làm đi Uyên Thư .

Uyên Thư nhẹ lắc đầu :

- _ Không .
- _ Tại sao ?
- _ Tôi không muốn .
- _ Cô đẩy sự việc đi quá xa rồi , Uyên Thư .
- _ Tôi không muốn vậy đâu . Nhưng nước đã đổ rồi , đừng nên hốt lại .
- _ Đừng so sánh kỳ quặc như vậy .
- _ Nhưng tôi không còn nhiệt tình nữa, cho tôi xin lỗi .
- _ Tôi không cần xin lỗi, chỉ cần cô nói rõ lý do .

" Lý do sâu xa nhất là tôi muốn tránh mặt anh " . Uyên Thư muốn nói thẳng như vậy, muốn đến mức độ chấp nhận để mình lỗ bịch .

Nhưng rồi lý trí lại mạnh hơn , cô không muốn để mình rơi vào tình cảm 1 chiều . Bảy năm trước , cô đã ném vị đắng thất tình, cô không muốn để xảy ra lần thứ hai .

Yoshihiro chợt nắm tay Uyên Thư lắc mạnh :

- _ Cô giải thích đi !

Uyên Thư rút phắt tay lại . Thái độ thô bạo của anh làm cô kinh ngạc, và mở to mắt nhìn sững sốt .

Yoshihiro nhận ra mình hơi quá đáng .Anh phẩy tay :

- _ Xin lỗi ,tôi hơi nóng .
- _ Tôi rất ngạc nhiên khi giám đốc hạ mình đến vậy . Với mức lương của anh, sẽ không thiếu người giỏi đến xin việc đâu .
- _ Giữa tôi và cô, vấn đề không phải chỉ là công việc .
- _ Thế còn cái gì khác nữa sao ?
- _ Tôi nghĩ , tự cô đã hiểu .

Uyên Thư chợt nói thẳng thắn :

- _ Nếu có cái gì đó , thì tôi càng muốn nghĩ .

Yoshihiro dịu giọng :

- _ Đừng tranh cãi nữa , trở lại làm đi Uyên Thư .

Sợ rồi mình sẽ bị yếu lòng nếu cứ nghe thuyết phục, Uyên Thư bèn hất mặt

lên, kênh kiêu :

_ Tôi đắt giá như vậy, giám đốc trả cho tôi 2000 đô mỗi tháng đi .

Yoshihiro nhìn cô chăm chăm, rồi cười khẩy :

_ Hai mươi ngàn đô cũng được .

Anh ném cho cô cái nhìn gay gắt rồi đứng dậy, bỏ ra về .

Uyên Thư ngồi chết cứng trên ghế, cảm thấy da mặt tê rần lên vì xấu hổ .
Lúc nói , cô chỉ kịp nghĩ nói để chấm dứt . Nhưng khi Yoshihiro phản ứng ,
cô lại thấy hối hận .

Thà để anh có ác cảm còn dễ chịu hơn là để anh nghĩ về cô 1 cách thực tế
tính toán như thế . Có phải đây là sai lầm khó cứu vãn không ?

Uyên Thư không hiểu được tại sao mình bỗng chốc như vậy . Chịu không nổi
, cô vào trong lấy giỏ khoác lên vai rồi xuống sân dắt xe ra đường .

Cô chạy ngoài đường như trốn chạy ý nghĩ của mình . Không hiểu giờ này
Yoshihiro có bị bức mình về cô không ? Hay anh đang cho đăng báo tuyển
người mới ? Với anh thì công việc quan trọng hơn mà .

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 2

43.

Chợt có tín hiệu máy, Uyên Thư dừng xe bên lề, lấy máy ra . Nhìn thấy số của Yoshihiro trên màn hình, tự nhiên cô thấy tim đập mạnh . Giọng cô trở nên căng thẳng :

_ Alo .

_ Tôi đây . Tôi muốn nói về chuyện lúc nãy . Cô nghe cho rõ đây , vì tôi chỉ nói 1 lần thôi . Tôi không tin cô quan trọng tiền lương , đó chỉ là lý do để cô che phủ 1 điều gì đó mà cô không muốn nói . Và tôi chỉ nói 1 câu thôi : Cô trở lại làm đi . Còn nếu cô im lặng thì tôi sẽ tự hiểu , vậy là hết phải không ?

Yoshihiro nói 1 tràng dài khiến cô không còn thời gian để xen vô . Nói xong, anh lại lập tức tắt máy . Đến nỗi Uyên Thư có cảm giác ngơ ngẩn như chuyện đó chỉ do tưởng tượng .

Cô thần thờ cát máy . Thôi, dù sao nước cũng đã đổ rồi, quyn luy n làm gì, rồi mình sẽ tự chuôt khổ vào mình mà thôi .

Sáng hôm sau, Uyên Thư dậy rất sớm . Nhưng vẫn cứ nằm lẩn lộn trên giường, cố quên rằng sáng nay Yoshihiro sẽ chờ cô đi làm .

Cô vào toa-lét rửa mặt . Vừa bước ra thì nghe chủ nhà gọi có khách . Hai từ đó làm cô thoáng thấy tim mình đập dồn lên .

Uyên Thư đi xuống dưới . Về mặt hồi hộp chuyển sang thất vọng khi thấy đó là Giang Phú . Cô cười gượng :

_ Phú đi đâu sớm vậy ? Giờ này không đi làm sao ?

_ Mình không bị bó buộc giờ giấc , nên muốn đi đâu cũng được .

Thấy đứng dưới sân bất tiện, Uyên Thư ra hiệu :

_ Phú lên nhà chơi .

Rồi cô đi lên trước , vào trong thay áo . Khi cô trở ra thì thấy Giang Phú vừa đặt chiếc điện thoại di động của cô xuống bàn . Anh nói như giải thích :

_ Có người gọi cho Thư , nhưng mình nghĩ Thư không ra ngay được, nên đã hẹn anh ta lát nữa gọi lại .

Uyên Thư mở máy nhìn vào màn hình . Đó là số của Yoshihiro . Cô thờ dài rồi đặt điện thoại vào 1 góc bàn .

Giang Phú nhìn những cử chỉ của cô, giọng anh không giấu được tò mò :
_ Có lẽ có việc cần lắm nên anh ta mới gọi sớm như vậy

Uyên Thư ngạc nhiên :
_ Cũng không biết nữa . Nhưng Phú đến sớm vậy, có chuyện gì không ?

Giang Phú chưa kịp trả lời thì cô hỏi tiếp :
_ À quên ! Làm sao Phú biết nhà mình vậy ?
_ Có thể không trả lời được không ?
_ Không . Mình muốn biết lắm đây .

Giang Phú vẫn nói lấp lửng :
_ Khi biết thì có nhiều cách để biết lắm , đợi Thư chỉ thì biết để bao giờ .
_ Thôi được . Nhưng Phú đi đâu vậy ?
_ Mình muốn rủ Thư đi ăn sáng . Sau đó , đưa Thư đến công ty của anh mình .

Uyên Thư nhìn anh ta chăm chú :
_ Mình không hiểu nổi nhiệt tình của Phú , vì đó không phải là tính cách của bạn .
_ Hôm qua Thư đã nói mình thay đổi , như vậy Thư còn thắc mắc gì nữa ?
_ Thôi được . Chờ mình 1 chút , hơi lâu đấy .
_ Chờ bao lâu cũng được , mình rảnh mà .

Uyên Thư quay vào phòng trong, ngồi xuống bàn trang điểm . Vừa đánh phấn, cô vừa nhớ lại chuyện của mình ngày xưa . Không hiểu sao lúc đó cô phục tùng Giang Phú đến vậy .

Hồi đó , Giang Phú rất ghét đến ký túc xá nữ, rất ghét chờ đợi, rất ghét bị làm phiền . Bao giờ đợi Uyên Thư quá 10 phút, anh ta sẽ cự nự hoặc bỏ về ...

Tự nhiên , Uyên Thư cười 1 mình . Cô thoa nhẹ lớp son trên môi, rồi đứng dậy bước qua thay đồ .

Cũng không hiểu sao mình chấp nhận được anh ta dễ dàng thế . Có lẽ vì cô đang cần việc làm để trốn tránh . Và điều trên hết là bây giờ cô không còn

bận tâm nghĩ về Giang Phú nữa . Anh ta không đủ sức làm cô có cảm xúc như trước kia nữa .

Cô đi xuống sân đất xe . Thấy vậy, Giang Phú cản lại :
_ Đi chung xe với mình đi . Lát nữa , mình đưa Thư về .
_ Thôi . Lát nữa , mình còn ghé chợ, đưa đón phiên lắm .
_ Mình thích như vậy mà .

Uyên Thư không trả lời, nhưng vẫn làm theo ý mình . Giang Phú có vẻ không vui, nhưng vẫn không phản ứng gì . Anh cố gắng luôn lách để chạy song song bên Uyên Thư . Buổi sáng , xe cô đông đúc, chạy như vậy rất khó, nhưng anh vẫn kiên nhẫn 2 cách khó hiểu .

Anh đưa Uyên Thư vào nhà hàng trên đường . Vừa ngồi vào bàn thì Uyên Thư lại có tín hiệu điện thoại . Cô hồi hộp mở máy :
_ Alo .

Giọng Yoshihiro vang lên 1 cách nghiêm nghị :
_ Quá 8 giờ rồi đó Uyên Thư . Cô đã trễ hơn 1 giờ rồi .

Uyên Thư thở nhẹ, đôi mắt nhắm lại 1 cách khổ sở :
_ Xin lỗi, tôi sẽ không đến . Tôi đang trên đường đến chỗ làm mới . Thành thật xin lỗi anh .
_ Cô quyết định rồi, phải không ?
_ Vâng .
_ Mặc dù vậy, tôi vẫn cho cô 1 tuần để suy nghĩ .

- Tôi sẽ không có thời gian để suy nghĩ nữa đâu. Vì tôi chấp nhận bắt đầu lại tất cả ở một công ty khác. Rất xin lỗi anh.

- Thôi được, vậy thì không còn gì để nói nữa. Chào cô.

Uyên Thư chậm chạp cất máy. Thế là hết ! Cô không còn đường quay lại nữa. Biết rằng tự mình quyết định nhưng vẫn thấy khổ sở kỳ lạ.

Cô có cảm giác nuốt không trôi phần ăn trước mặt mình. Giang Phú không hiểu nổi tâm lý cô, anh tưởng Uyên Thư không thích món ăn ở đây.

Anh hỏi với vẻ săn sóc:

- Ở đây nấu không ngon hả? để mai mình đưa Thư đến chỗ khác.

Uyên Thư ngược lên nhìn Phú. Bất giác, cô nghĩ đến cách cư xử của Yoshihiro. Anh ta bắt buộc cô hạ mình vì người yêu của anh ta. Nghĩ đến đó, cô chợt muốn khóc, và quyết định đến làm việc ở chỗ mới.

Cô rút khăn lau miệng, nhìn Giang Phú:

- Mình đi bây giờ đi, Phú.

- Nhưng Thư đã quyết định chưa?

- Chứ không phải Phú bảo sẽ giới thiệu mình sao?

- Dĩ nhiên mình nhớ chứ chỉ tại thấy Thư còn lấp lửng quá.

Uyên Thư không trả lời. Cô đứng dậy đi ra trước, Giang Phú đi nhanh theo cô. Và cũng như hôm qua, anh ta dắt xe Uyên Thư ra cho cô, cử chỉ galăng đến mức thừa thãi.

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 2

44.

Khi cả hai đến văn phòng công ty, Giang Phú đưa Uyên Thư đi thẳng đến gặp giám đốc. Đó là anh rể Giang Phú. Người mà trước đây khá thân thiết với Uyên Thư. Nếu không có trắc trở với Giang Phú, thì lúc mới ra trường, Uyên Thư đã làm ở đây rồi.

Ông anh rể tiếp Uyên Thư rất ân cần, và bảo cô có thể đến nhận việc bất cứ lúc nào cô muốn. Cả anh ta cũng nhiệt tình, đến nỗi Uyên Thư thấy ái ngại.

Khi về, Uyên Thư nói với Giang Phú:

- Phú này ! Sao anh Xuyên nhận mình dễ quá vậy, làm mình thấy ngại quá.

- Thư ngại gì?

- Nói chung là anh ấy cũng nhiệt tình với mình, có phải vì muốn để bù không? Nếu vậy thì đừng đi nghe.

Giang Phú cười tủm tỉm:

- Hôm qua lúc mình nói, anh ấy lập tức gật đầu ngay. Anh bảo ai chứ Uyên Thư thì không cần phải hồ sơ gì cả, và không cần phải trả lương thử việc.

- Cứ xem mình như người tập sự đi, như thế đỡ ngại hơn.

- Lúc mình chia tay Thư , Thư biết anh Xuyên nói sao không?

- Nói gì?

- Anh bảo mình thật sai lầm, nông nổi, tìm một cô gái như Thư không phải dễ đâu.

Uyên Thư hơi ngượng:

- Phú có nói phóng đại không đây.

- Mình kể lại những gì anh ấy nói thôi, không thêm thắt gì cả, thật đấy. Lúc đó anh với chị Thu cứ nói....

Uyên Thu ngắt lời:

- Thôi đừng kể, mình cũng đoán ra rồi. Nhưng từ đây về sau, Phú đừng có nghĩ có lỗi với mình nữa. Cả anh Xuyên cũng đừng tốt với mình như thế.

- Có gì đâu, tại lúc trước mình đã làm Thu ...

Uyên Thu cắt ngang:

- Nếu quý vị cứ tội nghiệp kiêu đó, mình sẽ không vào làm đấy.

Giọng Giang Phú có vẻ hoảng:

- Sao lại như vậy mình đâu có làm gì mà Thu tự ái.

- Mình muốn Phú và anh Xuyên đừng có ý nghĩ tội nghiệp mình. Thật sự là mình hoàn toàn quên chuyện cũ rồi. Nếu còn nhớ thì mình đã không coi Phú như bạn đâu.

Giang Phú gật đầu liên tục:

- Mình hiểu rồi, hiểu rồi. Không phải như Thu nghĩ đâu, hoàn toàn không phải mà. Thu bây giờ đâu còn như ngày trước nữa. Mới gặp Thu , mình đã nhận ra rồi.

Uyên Thu không hiểu Giang Phú thấy mình thay đổi thế nào, nhưng cô không quan tâm lắm. Cô chỉ biết Phú và anh Xuyên không coi thường mình thế là đủ .

~~oOo~~

Minh Quân ngồi trong sân một mình, thỉnh thoảng đưa tay nhìn đồng hồ. Anh đã chờ Uyên Thu hơn hai tiếng đồng hồ, đã gọi điện mấy lần, nhưng lần nào cũng không liên lạc được. Điều đó làm anh bồn chồn nán lại chờ.

Đến tối, Uyên Thu mới về. Vừa thấy cô dắt xe vào sân, Minh Quân vội đi

nhANH đến giúp cô.

- Sao em về trễ vậy Thư ?

Uyển Thư nói một cách mệt mỏi:

- Em đi tour xuống tỉnh, đường xóc quá nên ai cũng mệt. Anh Quân chờ em lâu chưa?

- Ba tiếng đồng hồ.

Uyển Thư ngồi xuống băng đá, nhìn Minh Quân một cách ngạc nhiên:

- Có chuyện gì vậy anh?

Minh Quân hỏi lại:

- Máy em có trục trặc gì không? Sao anh gọi hoài không được vậy?

- À máy em bị cắt.

- Anh lo quá, cứ sợ em gặp chuyện gì, giống như lần em vào bệnh viện ...

Anh bỏ lửng câu nói, rồi chuyển sang chuyện khác:

- Em làm chỗ này vui không?

- Không buồn cũng không vui, làm ở đâu cũng vậy thôi. Mà anh Quân tìm em có chuyện gì không?

- Cũng có .

- Chuyện gì vậy anh?

Minh Quân lặng thinh một lát, rồi nhìn Uyển Thư dò hỏi:

- Chắc em chưa biết chuyện anh nghĩ làm?

- Anh nghĩ à? Cả anh cũng vậy nữa sao?

- Thật ra, anh cũng đã biết trước. Anh đã thử sẵn rồi.
- Tại sao anh nghĩ? Chẳng lẽ anh cũng mâu thuẫn với giám đốc?
- Anh ta phát hiện anh đưa khách đi ngoài luồng.
- Thế sao?

Uyên Thư thốt lên. Chuyện Minh Quân bị đuổi việc làm cô thấy bàng hoàng. Thật ra cô biết anh hay đưa khách đến những nơi ngoài hợp đồng, và nhận tiền boa rất nhiều. Trong công ty, có lẽ Minh Quân là giàu nhất. Nhưng dù sao...cô không muốn anh thất nghiệp. Cô hỏi anh một cách quan tâm :

- Anh nghỉ bao lâu rồi?
- Hai tháng.
- Hai tháng à? Thế mà em tưởng mới đây. Rồi anh tìm được chỗ khác chưa?

Minh Quân nhúng vai :

- Anh không cần đi làm nữa. Bây giờ, anh đủ sức mở một nhà hàng rồi.
- Mở nhà hàng?

Đúng là Minh Quân đã đưa cô đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Và cô không biết hỏi gì hơn nữa.

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 2

45.

Minh Quân nói với một chút tự hào:

- Anh không nói với em lúc đó, đợi khi chuẩn bị xong hết rồi, chủ nhật này khai trương.

- Ít nhanh vậy.

- Anh muốn em về hợp tác với anh, em nghĩ sao Thư ?

Uyên Thư lắc đầu nguây nguậy:

- Em có biết gì đâu mà làm.

- Em đã làm việc với anh ta được, thì việc này em thừa sức làm . Em sẽ quản lý nhà hàng đó.

- Còn anh sao anh không quản lý?

- Anh để thời gian để tìm thêm việc khác nữa.

Minh Quân nhìn cô một cách ý nghĩa:

- Anh muốn em coi công việc của anh cũng như của em.

Uyên Thư hiểu ẩn ý của Minh Quân. Và cô thật sự không muốn bị ràng buộc, dù đó là một tương lai sáng sủa.

Thấy cô ngồi im, Minh Quân nói tế nhị:

- Em cứ suy nghĩ đi, bao giờ quyết định thì trả lời anh. Vị trí đó, anh còn bỏ trống chờ em đó.

Uyên Thư nhẹ nhàng lắc đầu:

- Em làm ở đây cũng được rồi anh ạ. Em không muốn thay đổi nữa đâu.

- Tại sao?

- Có lẽ em quá an phận, chỉ muốn làm việc mình đã quen thôi.

Minh Quân mỉm cười:

- Anh thích em an phận như vậy. Nhưng nếu làm với anh, em sẽ càng yên ổn hơn.

- Ý em muốn nói là em không thích bắt đầu học việc trở lại, ngán lắm.

Minh Quân có vẻ buồn:

- Vì em không muốn ở gần anh, nên không muốn thay đổi, chẳng lẽ anh không hiểu.

Không để Uyên Thư trả lời anh nheo mắt nói tiếp:

- Khi Yoshihiro cư xử với em như vậy, em có biết anh đau lòng thế nào không?

Uyen Thư cười gượng:

- Đừng nhắc nữa anh Quân.

- Em để anh nói hết. Thật ra, nếu anh ta không phát hiện, anh vẫn tự nghĩ thôi. Anh muốn cho anh ta một bài học.

- Bài học gì?

- Đừng có ép người quá đáng.

- Thật ra anh ta đâu có đuổi em.

- Nhưng lúc nào cũng bắt nạt em, vì em hiền quá.

- Thật ra, em biết mình không hiền đâu.

Minh Quân nheo mắt:

- Anh rất khoan khoái khi đòn của mình thật sự làm cho anh ta choáng váng.

Uyên Thư hỏi một cách lo ngại:

- Đòn gì?

- Anh kéo một loạt nhân viên nghỉ việc. Chị Uyên này, chị Thủy này, thằng Xuân nữa, và hai cô mới vô sau lúc em nghỉ. Bích Ngọc nói, có lúc đích thân anh ta phải đi tour ... cho biết khổ với người ta.

Uyên Thư bàng hoàng ngồi im, rồi nhúu mày :

- Không lẽ anh ấy không tuyển được người?

- Có tuyển, nhưng cô nào cũng làm được vài ngày là nghỉ.

- Sao vậy?

Minh Quân cười to:

- Cái nà là chính anh ta vô tình hại anh ta. Anh ta tuyển mấy cô xinh đẹp vô, để gì Hồng Nga chịu.

Uyên Thư ngẩng người:

- Anh nói sao Hồng Nga có quyền gì để cho người ta nghỉ chứ?

- Em biết cô ta thâm tư tưởng Yoshihiro mà.

- Không lẽ nào, đừng có đại dốt thế. Nó cũng biết chị Fujikawa mà.

- Biết thì biết, nhưng cô ta hy vọng mình ở cự ly gần. Với lại, đối thủ lớn nhất là em thì cũng đã nghỉ rồi.

Uyên Thư hơi cau mặt:

- Anh Quân...

Minh Quân dịu giọng:

- Anh không có ý nói em giống cô ấy. Nhưng cô ta nghĩ gì, anh biết rõ hơn em mà.

Anh im lặng một lát rồi chậm rãi:

- Thật ra anh thấy Hồng Nga hơi quá đáng. Cô ta nói thế nào để mấy cô kia nghĩ, anh không biết, nhưng anh thấy cô ta ác quá.

- Khi anh kéo mấy người kia nghĩ là anh cũng ác đó, anh Quân.

- Có thể, nhưng anh chỉ giới hạn chứ không phá hoại dai dẳng.

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 2

46.

Anh bật cười thành tiếng:

- Mà Hồng Nga có cố gắng mấy đi nữa, coi ra cũng không đạt được gì đâu.
- Thật là mù quáng.
- Nếu Yoshihiro biết được, chắc chắn sẽ cho cô ta nghỉ lập tức.

Uyên Thư nói một cách phần nộ:

- Yêu cái kiểu ích kỷ thế kia, chỉ làm hại người ta mà thôi.

Minh Quân nhìn cô đắm chiêu:

- Em có vẻ xót ruột cho anh ta quá.
- Chính anh cũng thấy như vậy là cả mà anh Quân.

Minh Quân cười nhếch môi:

- Ở góc độ nào đó, anh vẫn đồng tình với Hồng Nga. Anh muốn anh ta trả giá về những gì đã gây ra cho em.

Uyên Thư thấy một chút cảm động lẫn khó xử. Cô tìm cách nói qua chuyện khác:

- Vậy anh có gọi chị Uyên và chị Thúy cộng tác với anh không?
- Mấy người đó ... mà thôi, em biết làm gì, trở lại chuyện của mình đi Thư . Anh muốn em nghĩ kỹ đề nghị của anh.

Uyên Thư mang máng cảm thấy Minh Quân đã chơi đều thế nào đó với mấy người kia, nhưng cô không hỏi. Vì biết có hỏi, anh cũng không nói. Làm chung lâu năm, ít nhiều gì cô cũng biết tính anh.

Cho nên cô từ chối thẳng thắn:

- Em không chuyển hướng đâu anh Quân ạ. Thay vì nhận em, anh gọi chị Uyên hoặc chị Thúy đi.

- Nhưng mấy người đó không thể sánh với em.

- Em sẽ không làm đâu. Đừng quan tâm đến em nữa anh Quân ạ.

Minh Quân lặng thinh rất lâu, vẻ mặt có vẻ thất vọng. Anh ngồi lại thêm một lát nữa rồi về nhưng vẫn hẹn trở lại thăm Uyên Thư.

Uyên Thư tiễn Minh Quân ra cửa. Cô lên gác, ngồi vào bàn viết một lá đơn nghỉ việc.

Hôm sau, cô đến công ty và đi thẳng vào phòng giám đốc. Cô nhẹ nhàng đặt lá đơn trước mặt Xuyên, nói như có lỗi:

- Em xin phép cho em nghỉ.

Xuyên cầm tờ giấy đọc, rồi ngược lên ngạc nhiên :

- Sao làm có mấy tháng mà nghỉ đi Thư ?

- Dạ...

- Làm ở đây có gì nặng nề không? Cứ nói cho anh biết, mình là người nhà với nhau mà.

- Dạ không có gì đâu.

Cô suy nghĩ một chút, rồi cuối cùng nói thật:

- Thật ra, lúc trước em tự nghỉ ở chỗ cũ. Bây giờ, bên ấy thiếu người, em muốn trở lại giúp người ta.

Cái nhìn chăm chú của Xuyên khiến cô có cảm tưởng anh đang suy luận điều gì đó về cô. Tự nhiên cô thấy lúng túng.

Giọng Xuyên có vẻ hiểu biết:

- Anh nghĩ chỗ đó có gì làm em nặng tình lắm, nên em mới quyến luyến như vậy.

Uyên Thư đỏ mặt làm thinh .

Xuyên nói tiếp:

- Thật tình, thấy Phú đưa em về đây, anh rất mừng cho cậu ấy. Trước giờ, anh và chị Thu vẫn quý mến em. Anh mong em và Phú bắt đầu lại, hai đứa xứng đôi lắm.

Uyên Thư ngó người ngồi im. Đến giờ, cô mới phát hiện mọi người nghĩ về mình như vậy. Và cô hấp tấp thanh minh:

- Chuyện lúc trước qua rồi anh ạ. Tụi em coi nhau như bạn. Vì coi Phú như bạn nên em mới về đây làm đó. Chứ nếu còn cái gì khác em không về đâu.

- Vậy à ! Thật ra, lâu nay anh cứ nghĩ...

- Không phải vậy đâu anh.

- Thôi được. Em nói chuyện này với Phú chưa?

- Dạ chưa.

- Thôi được, em phải có lý do gì đó mới xin nghỉ như vậy, anh không ép. Có điều cậu Phú sẽ buồn lắm. Cậu ấy vẫn nghĩ em chấp nhận trở lại với cậu ta đây.

Thì ra là vậy nghe mà cứ bàng hoàng cả người. Bây giờ thì cố hiểu tại sao Giang Phú nhiệt tình với cô như vậy.

Uyên Thư ngồi nán lại nói vài câu xin lỗi rồi ra ngoài. Cô đến một góc bàn, lặng lẽ suy nghĩ một mình. Tự nhiên cô thấy chán chán.

Dù không yêu Minh Quân lẫn Giang Phú, nhưng cô vẫn thấy nản, khi hai người rất giống nhau. Một người thì lạnh lùng, thực dụng. Một người thì không từ thủ đoạn nào để tiến thân. Hai người làm cô chỉ muốn nghĩ về

Yoshihiro để thấy tinh thần mình nhẹ nhàng hơn.

Một tuần sau, Uyên Thư trở lại công ty Việt-Nhật. Người đầu tiên cô gặp là dì Năm. Bà có vẻ mừng thật sự khi thấy cô.

- Cô đi đâu vậy cô Thư ?

- Giám đốc còn ở đây không dì Năm?

- Ông ấy chắc dậy rồi, để tôi lên cho ông ấy hay.

Uyên Thư cản lại:

- Đợi đến giờ làm việc cũng được dì ạ.

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 2

47.

Cô theo dì Năm vào bếp. Cảm giác giống như trở lại nhà mình khiến cô cảm thấy êm đềm. Cô ngồi xuống bên bàn ăn.

- Lúc này dì Năm có khỏe không?
- Vẫn vậy thôi cô. Cô Thư có định trở lại làm không?
- Dạ, chắc con sẽ làm, nếu được nhận.
- Lúc này thiếu người dữ lắm. Tự nhiên cậu Quân nghỉ, rồi ba người nữa xin nghỉ một lượt. Tuyển thêm ba cô thì mấy cô đó cũng làm vài ngày rồi nghỉ. Gặp lúc này là mùa du lịch nữa.

Uyên Thư chưa kịp trả lời thì thấy Yoshihiro đi xuống. Thấy cô, anh đứng sững ngạc nhiên.

Uyên Thư đứng dậy:

- Chào giám đốc.

Yoshihiro gật đầu:

- Chào cô.

Anh ra hiệu cho Uyên Thư đi lên phòng khách. Và ngồi ngả lưng vào xa lông, im lặng nhìn, chờ cô lên tiếng.

Uyên Thư liếm môi, nhỏ nhẹ:

- Tôi đến để xin làm trở lại.

Yoshihiro hơi nhếch môi:

- Lý do?

- Tôi biết lúc này công ty thiếu người nên quyết định trở lại.

Yoshihiro không nói gì. Uyển Thư thấy anh cười một cái. Không hiểu nụ cười đó có ý nghĩa gì, nhưng thái độ của anh làm cô hơi hoang mang.

Yoshihiro chợt lên tiếng:

- Nếu cô thích làm việc với tôi thì hãy trở lại. Nhưng nếu vì tội nghiệp muốn chia sẻ thì không cần. Công ty này không thiếu người có trách nhiệm đâu.

Cách nói bất cần của anh làm Uyển Thư hơi tự ái. Không biết đối đáp thế nào, nên cô cứ ngồi lặng thinh.

Rồi nhớ ra ý nghĩ của mình tối qua, cô nói một cách nhẹ nhàng:

- Trong thâm tâm tôi luôn coi công ty này như nhà mình. Công việc ở đây tôi xem như chính công việc của tôi, nên dù làm chỗ khác tôi vẫn nhớ ở đây.

Đôi mắt Yoshihiro lóe lên một tia nhìn kỳ lạ. Nhưng ánh lửa đó bị dập tắt ngay, và anh vẫn thản nhiên :

- Nói tiếp đi.

- Vâng, tôi nói rất thật và tôi rất quyến luyến chỗ này. Nhưng để trở lại đây mà phải nghe theo điều kiện của anh, thì tôi sẽ rút lại.

- Điều kiện nào?

- Tôi không chịu hạ mình với chị Fujikawa.

Yoshihiro nhìn cô chăm chú, rồi khoát tay :

- Chuyện đó qua rồi. Vả lại Fujikawa đã về bên đó.

- Tôi biết.

- Cô coi chuyện đó quan trọng lắm sao?

- Tôi nghĩ anh và chị ấy cũng coi nó quan trọng như tôi.

- Thật đáng ngạc nhiên.

Uyên Thư hơi cắn môi tư lự:

- Có thể tôi nhỏ nhặt. Nhưng tôi tin chị Fujikawa cũng nghĩ như tôi.

- Tôi không biết cô ấy nghĩ gì. Nhưng tôi ngạc nhiên là cô cô quan trọng hóa một chuyện nhỏ như vậy.

Thấy Uyên Thư mở miệng anh chặn lại :

- Tất nhiên cách nói của Fujikawa rất dễ làm người khác bị tổn thương. Nhưng có hai cách tôi nói để cô suy nghĩ. Cô ấy không định ám chỉ cô.

- Nhưng...

- Để tôi nói hết. Thứ hai nữa là cô có vẻ thiếu nhẫn nại quá. Cô nghĩ tôi chưa từng đi làm như cô sao?

Uyên Thư giương mắt nhìn anh, ngạc nhiên. Quả thật điều này cô chưa từng được nghe. Yoshihiro mà cũng từng làm hướng dẫn viên à?

Như hiểu ý nghĩ của cô, Yoshihiro nói tiếp:

- Khi mới ra trường tôi cũng giống như cô vậy, nghĩ là phải làm việc cực lực và phải chịu bị thử thách. Thậm chí gay gắt hơn những gì tôi đã làm với cô trước đây.

Uyên Thư buột miệng:

- Thật đáng ngạc nhiên.

- Cho nên tôi không chịu được thái độ thiếu kiên nhẫn của cô. Mà đó có phải là chuyện lớn lao đâu.

Uyên Thư ngấm ngấm bảo vệ ý kiến của mình, nhưng vẫn không để lộ ra ngoài. Cô nghĩ nếu xảy ra một lần nữa, cô vẫn sẽ làm như vậy.

Tuy cô không nói, nhưng nhìn vẻ mặt bướng bỉnh của cô, Yoshihiro vẫn hiểu. Anh nói điềm nhiên.

- Khư khư với thành kiến của mình, cô chỉ thiết thời mà thôi. Sao cô không chọn cách sống như Minh Quân vậy. Nếu là anh ta, thì anh ta sẽ phớt tỉnh.

"Lại còn bảo mình bắt chước Minh Quân" Uyên Thư bất mãn nghĩ thầm. Giọng cô hơi cao lên:

- Anh thật mâu thuẫn, chính anh cho ảnh nghĩ làm kia mà.

- Đứng về vị trí của người chủ tôi buộc phải cho anh ta nghỉ. Nhưng tôi phải thừa nhận anh ta có cách sống khôn ngoan. Cuộc sống phải là như vậy.

- Tôi hiểu, nhưng tôi không thích luồn lách như vậy được.

Yoshihiro cười thành tiếng:

- Dù sao cô cũng là con gái, không cần phải làm mấy chuyện đó.

Uyên Thư cau mày:

- Anh vừa bảo tôi nên bắt chước anh ta.

- Cô nghĩ câu nói của tôi trong giới hạn hẹp quá .

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 2

48.

Thấy Uyên Thư không trả lời, Yoshihiro nhìn cô một cách quan sát công khai, rồi hỏi với giọng châm biếm:

- Anh ta thường đến thăm cô lắm phải không?
- Sao anh biết?
- Cô cứ trả lời đi .

Uyên Thư gật đầu miễn cưỡng:

- Vâng.
- Cô có biết chuyện anh ta trả đũa tôi chứ?

Uyên Thư thốt lên:

- Anh cũng biết chuyện đó?

Yoshihiro điềm tĩnh:

- Anh ta cư xử không quân tử chút nào. Nhưng thật tiếc cho anh ta, vì tôi không ngã như anh ấy muốn. Một thời gian ngắn, không có nghĩa là thất bại, nó như sự rủi ro mà thôi.

"Không đâu, anh còn bị phá hoại lâu dài đấy. Minh Quân ra đi nhưng vẫn còn người ở lại giúp anh ấy trả đũa".

Uyên Thư nghĩ một cách căng thẳng. Cô muốn nói chuyện với anh về Hồng Nga. Nhưng vì chuyện của cô giải quyết chưa xong nên cô không nói, cái đó nói sau.

Mãi suy nghĩ Uyên Thư không nghe Yoshishiro đang hỏi cô. Anh phải lặp lại lần nữa:

- Cô nghĩ sao về việc làm của Minh Quân?

Uyên Thư ngẩng lên, nói thận trọng:

- Tôi không đồng ý như vậy. Nhưng dù sao chúng tôi vẫn là bạn.

Yoshihiro giễu cợt:

- Tôi có phê phán tình bạn của hai người đâu.

- Tôi trở lại đây vì ý muốn riêng tôi, nó không liên quan gì tới anh Quân hết.

- Không cần giải thích, tôi hiểu hơn cô tưởng đấy.

Thấy ngoài sân có vài người bắt đầu đến, anh đứng dậy:

- Đi lên phòng làm việc nói chuyện.

Vừa lúc đó có tiếng chuông điện thoại reo, anh bước qua nói chuyện. Uyên Thư bèn đi lên lầu trước.

Cô đẩy cửa phòng giám đốc bước vào. Không hiểu sao nhìn căn phòng, cô lại thấy xúc động, thấy nó thân thiết như trở về nhà mình.

Cô đến đứng tần ngần bên bàn làm việc của mình. Chiếc bàn sạch nhưng ngăn tủ trống rỗng. Hình như khi cô nghĩ, không có ai sử dụng bàn này.

Tiếng mở cửa phòng làm Uyên Thư quay lại nhìn. Yoshihiro đóng cửa lại rồi bước về phía cô. Từ vẻ mặt đến cử chỉ của anh đều hoàn toàn khác lúc này. Anh ôm nhẹ Uyên Thư vào người, giọng thật tình cảm

- Tôi luôn chờ cô đấy Uyên Thư. Khi không còn cô, tôi phát hiện ra cô rất quan trọng đối với tôi.

Uyên Thư bàng hoàng đứng yên, vẻ mặt ngơ ngẩn. Điều này quá bất ngờ nên cô không thể phản ứng ngay. Và cô chỉ biết nhìn chăm chăm vào tường. Yoshihiro không buông cô ra, thậm chí còn xiết nhẹ:

- Trở lại làm đi Uyên Thư. Tôi muốn cô luôn có mặt bên tôi trong công việc. Uyên Thư rất muốn cứ đứng yên như vậy nhưng lý trí bắt buộc cô phải

thoát ra. Cô lách người qua một bên:

- Cảm ơn anh.
- Cảm ơn cái gì?
- Một ông chủ quý mến nhân viên như vậy. Đứng về phía tôi, tôi rất cảm động.

Yoshihiro rời Uyên Thư ra, đi về phía bàn. Anh có vẻ không vui trước sự né tránh tinh táo của Uyên Thư .

Không khí như trầm hẳn đi, Uyên Thư cũng cảm thấy ngượng vì cử chỉ của Yoshihiro lúc nãy. Cô tìm cách nói về công việc:

- Lúc nãy, anh nói anh Q trả đũa anh, thật ra...

Yoshihiro mỉm cười:

- Thật ra, anh ta không đáng ngại. Người ở lại mới cần đề phòng, phải không?

Uyen Thư mở lớn mắt:

- Anh nói như thế, nghĩa là anh đã biết một điều gì đó?

Yoshihiro thản nhiên:

- Trước tình trạng lặp đi lặp lại nhiều lần, tôi mà không biết thì phải giải tán công ty này mất. Cô muốn nói đến Hồng Nga phải không?

- Anh đã biết rồi thì tôi không có gì để nói nữa.

- Hồng Nga nghỉ tháng trước rồi .

- Và công ty đã tuyển thêm người mới, đã đủ người rồi phải không?

Yoshihiro nhìn cô hỏi lại:

- Dù như vậy, tôi vẫn muốn có cô ở bên cạnh tôi. Công việc luôn là công việc, và công việc bắt tôi nghĩ đến cô.

- Vâng.

Uyen Thư mỉm cười, nhưng là nụ cười rất gượng. Biết rằng cô sẽ chạy trốn nếu Yoshihiro không rạch ròi trong tình cảm. Nhưng cách tính toán đến lạnh lùng của anh khiến cô không khỏi thấy buồn.

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 2

49.

Yoshihiro và Uyên Thư đứng trên boong tàu. Cả hai tì tay lên lan can, ngắm dãy đèn phía trên bờ .

Chiều nay hết giờ làm, Yoshihiro đã rủ Uyên Thư đến đây ăn tối. Cả anh và cô rất thích đi chơi trên sông thế này, thường là tối thứ bảy mỗi tuần. Dần dần cả hai coi như thói quen

Uyên Thư khép hai vạt áo che bớt gió. Cô giơ tay gom những sợi tóc bay lòa xòa trong gió, nhưng Yoshihiro cản lại:

- Đứng!
- Anh nói gì?
- Cứ để yên như vậy.
- Nhưng nó vướng vào áo anh không nhột sao?
- Tôi thích như vậy mà.

Uyên Thư mỉm cười một mình, rồi buông tay ra. Những sợi tóc dài của cô lại bay vương trên vai Yoshihiro . Anh nhìn xuống rồi mỉm cười:

- Cô đừng bao giờ cắt tóc ngắn nhé, Uyên Thư.
- Anh thích con gái để tóc dài sao không bảo chị Fujikawa để tóc dài?
- Vì cô ấy không thích. Cô ấy có tác phong công nghiệp hơn cô .
- Về mặt nào?
- Nghĩa là gọn gàng, nhanh nhẹn. Còn cô thì yếu điệu hơn .
- Lần đầu tiên tôi nghe một người nói tôi yếu điệu. Từ đó lạ quá .
- Có thể người khác cũng nghĩ như tôi vậy, có điều họ không nói đó thôi .

Uyên Thư chợt nhớ tới Giang Phú. Ngày trước anh ta hay làm thơ tả mái tóc dài và dáng dấp yếu điệu của cô. Uyên Thư không biết mình gây ấn tượng như thế nào, nhưng khi đọc thơ anh lúc đó cô đã từng mất ngủ .

Nhớ lại mối tình đầu của mình, tự nhiên cô mỉm cười tự lự .

Cô không hay Yoshihiro đang nghiêng đầu nhìn cô, rồi lên tiếng với chút tò mò:

- Cô nghĩ gì vậy Uyên Thư?
- Không có gì. Sao?
- Uyên Thư này! Có chưa khi nào kể về người yêu của cô. Tôi không tin cô chưa có người yêu .

Uyên Thư nói thờ ơ:

- Cũng có, nhưng qua rồi .

Yoshihiro tựa lưng vào thành lan can .

Ở tư thế đó, anh nhìn mặt cô rất rõ. Về hững hờ của cô làm anh tò mò thật sự:

- Minh Quân phải không? Tôi vẫn thắc mắc tại sao cô không yêu anh ta .
- Cũng không biết nữa, có thể không cùng tần số. Với lại, tôi đã từng vấp ngã một lần, nếu tránh được đàn ông càng tốt .
- Tránh đàn ông à?
- Vâng .

Không hiểu nghĩ thế nào mà Yoshihiro chợt phì cười, lặp lại:

- Cô muốn tránh đàn ông thật à?

Uyển Thư vô tình:

- Đó là về tình cảm thôi, còn quan hệ bạn bè thì khác .
- Nhưng liệu cô có tránh mãi được không?
- Không biết nữa, được chừng nào hay chừng nấy .

Yoshihiro cố tình nhìn cô cười cười với vẻ chế giễu:

- Vậy tôi là mối quan hệ sao đây? Bạn bè hay công việc?

Uyển Thư chợt nói ngắn gọn:

- Anh là sếp của tôi .
 - Sếp hay bạn?
 - Sếp .
 - Tôi thấy bạn thì đúng hơn. Vì cô đã không còn sợ tôi như lúc trước nữa .
- Uyển Thư ngó người một lúc. Thấy vẻ mặt của cô, Yoshihiro cười lớn:
- Tôi nhớ trước đây cô sợ tôi tới nỗi bị tôi chọc cũng không biết làm sao.

Bây giờ thì thậm chí còn quát nạt lại tôi nữa chứ .

- Tôi mà dám quát nạt anh?

Yoshihiro nheo mắt nhìn cô:

- Tôi rất lạ cô chưa có người yêu, sao vậy?
- Sao anh biết tôi không có người yêu?
- Giờ giấc sinh hoạt của cô, tôi nắm trong tay mà. Tại sao cô không yêu

Minh Quân?

- Thế đã là con gái thì bắt buộc phải có người yêu à?
- Đó là qui luật tự nhiên, nhất là cô gái đẹp như cô .

Uyển Thư chợt cười tinh quái:

- Giờ rảnh của tôi bị sếp chiếm dụng hết rồi, làm sao tôi dám đi chơi với người yêu .
- Cô muốn tôi trả tự do cho cô không?
- Nếu được .

Yoshihiro chợt hỏi về nghiêm chỉnh:

- Nói thật đi Uyển Thư. Vì sao cô không có người yêu?

Uyển Thư nói nhất gừng:

- Trước đây thì cũng có đấy, nhưng bây giờ đã hết rồi .

- Tại sao?

- Hôm nay sắp tò mò về đời tư của tôi nhiều quá .

Uyển Thư cố ý đùa để giảm bớt không khí nghiêm trang mà Yoshihiro đã tạo ra. Nhưng anh có vẻ không muốn đùa. Anh lắc đầu nói như ra lệnh:

- Tại sao lại qua, nói đi!

Uyển Thư hơi ngạc nhiên. Không hiểu tại sao hôm nay anh ta có vẻ tò mò chuyện riêng của cô. Muốn biết thật sự chứ không có vẻ tò mò đơn thuần .

Bất giác, cô cũng nói nghiêm chỉnh:

- Bây giờ, tôi cũng không hiểu tại sao tôi lại yêu sớm thế ...

Yoshihiro ngắt lời:

- Sớm là mấy tuổi?

- Mười bảy.

Tự nhiên anh bật cười. Nhưng rồi lại nghiêm mặt:

- Hơi sớm đấy .

Uyển Thư có vẻ hơi quẽ, nhưng cũng cười:

- Lúc đó còn là học trò, tình cảm lãng mạn chứ không sâu sắc. Có lẽ vì vậy mà khi lên đại học, anh ta bỏ tôi để tán tỉnh nhiều người khác .

- Cô có xem đó là cú xóc không?

- Có chứ. Lúc đó, tôi buồn lắm, nhưng chỉ một thời gian rồi cũng quên. Có lẽ tôi chưa biết yêu thật sự .

- Vậy sau đó thì sao? Còn mối tình nào không?

- Cũng có vài người đến nhưng hình như tôi thành bà già rồi, tôi cứ nghĩ con trai cùng trang lứa chỉ là em mà thôi. Yêu không được .

Yoshihiro lại bật cười. Anh có vẻ muốn biết về cô thật sự. Và anh nói một câu khiến cô ngạc nhiên:

- Thế còn anh ta thì sao? Cuối cùng anh ta có chọn được ai hay không?

- Hình như không. Vì sau đó gặp lại tôi, anh ta có vẻ muốn quay lại. Chắc là sau đợt phiêu lưu, anh ta không tìm được cái gì mới .

Yoshihiro nhìn cô chăm chú:

- Vậy cô đã gặp lại anh ta? Lúc nào vậy?

- Mới đây, lúc đó tôi nghỉ làm. Thời gian đó, tôi làm trong công ty anh Xuyên, anh ấy là anh rể của anh ta. Trước đây, chúng tôi cũng khá thân nhau .

Giọng Yoshihiro có một chút cáu kỉnh:

- Bộ cô hết nơi rồi sao trở về với anh ta?

Uyển Thư không chú ý đến thái độ của anh. Cô cười thản nhiên:

- Cũng không hẳn là trở về, tôi chỉ cần một chỗ làm thôi, không nghĩ gì cả. Nếu nghỉ tôi đã không làm .

- Vậy bây giờ có còn gặp anh ta không?

- Còn. thỉnh thoảng chúng tôi vẫn đi uống cà phê

Yoshihiro im lặng, cảm thấy không vui, dù bề ngoài anh vẫn thản nhiên. Phát hiện về Uyển Thư làm anh bị bất ngờ. Trước giờ, anh cứ yên tâm một cách ích kỷ là cô không có tình cảm riêng. Toàn bộ thời gian của cô, gần như anh chiếm lĩnh, vậy mà cô cũng còn thời gian cho người khác. Điều đó làm anh bực mình .

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 2

50.

Giọng anh cọc lốc:

- Biết người ta không vô tư mà còn quan hệ, cô nghĩ gì vậy?

Uyên Thư quay nhanh qua, nhìn Yoshihiro một cái. Cô đã nhận ra cách nói khó chịu đó. Tự nhiên cô im lặng .

Yoshihiro không nhận ra mình đang vô lý. Khuôn mặt anh cau có:

- Chẳng lẽ cô còn rung động được à?

- Tôi không còn cảm giác đó .

- Vậy thì sao không dứt khoát? Cô có biết những quan hệ như vậy chỉ thiệt thòi cho cô không?

- Bạn bè gặp nhau, vào quán cà phê nói chuyện, như vậy thì không có gì thiệt thòi cả .

Bất giác cô phản kháng lại:

- Nếu như thế là thiệt thòi thì anh đã làm tôi thiệt thòi hơn rất nhiều. Vì tôi hay đi uống cà phê, đi chơi với anh .

- Không thể so sánh như vậy .

Chợt anh đổi giọng:

- Đi như thế này, cô thấy chán lắm sao?

- Không, tôi xem như công việc...

Yoshihiro có vẻ không hài lòng:

- Công việc?

Uyên Thư lặng thinh. Cô không ngờ câu chuyện lại đưa đẩy như vậy. Bây giờ cô cảm giác mình đang theo sự dẫn dắt của Yoshihiro, trong khi đáng lẽ phải dừng lại .

Cô chợt nói một câu mà chính mình không định nói :

- Hãy dừng lại ở đây đi, thưa giám đốc .

- Dừng lại ở khía cạnh nào ?

- Về tất cả .

Yoshihiro im lặng, anh xoay người nhìn ra phía sông . Thái độ phản kháng của Uyên Thư làm anh nhận ra mình vô lý , nhưng vẫn có cảm giác bức

mình .

Một lúc Uyển Thư đề nghị :

- Tôi muốn về bây giờ .

- Đi .

Anh nhường cho cô xuống trước . Uyển Thư lánh người qua anh, đi về phía cầu thang . Đến chỗ rẽ, cô chợt bị trượt gót giày, cô vội chụp lấy tay Yoshihiro . Anh cũng giữ tay cô lại :

- Có sao không ?

- Không . Chỉ hơi đau một chút thôi .

Thấy Yoshihiro định ngồi xuống xem chân mình, cô vội lùi ra phía sau :

- Tôi không sao mà, anh đừng làm vậy .

Chợt nhận ra tay mình còn đang níu tay anh, cô vội buông ra . Nhưng Yoshihiro ghì lại . Anh và cô đứng yên trong một phút . Rồi bỗng anh cúi xuống như định hôn .

Uyển Thư như choàng tỉnh, cô vội đẩy anh ra, đi nhanh xuống cầu thang .

Sau sự việc đó, lúc về nhà rồi, cô vẫn còn thấy bàng hoàng .

Yoshihiro cũng có tâm trạng như vậy . Đưa Uyển Thư về rồi, anh lái xe về nhà, lòng cứ hỏi tại sao mình làm như vậy . Anh lên phòng, mệt mỏi ngã xuống giường . Nhưng anh lại ngồi ngay lên khi nghe chuông điện thoại reo . Anh lừng khừng bước qua bàn cầm máy .

- Alô .

- Fujikawa đây .

Cái giọng hậm hực đe dọa của cô khiến Yoshihiro nhúm mày :

- Em hả ? Em đang làm gì vậy ?

- Những gì người ta nói về anh và Uyên Thư đúng hay sai ?

Yoshihiro bị bất ngờ đến nỗi ngồi phịch xuống ghế :

- Em nói gì ? Anh không hiểu .

Fujikawa gần như quát lên :

- Nói thật đi, anh nhận cô ta trở về làm phải không ?

- Đúng .

- Tại sao anh không nói chuyện đó với tôi ?

- Có những chuyện không dễ dàng nói . Khi gặp em, thế nào anh cũng kể .

- Vậy sao anh không nói sớm ? Anh thừa biết bất cứ lúc nào cũng gọi điện được mà .

Yoshihiro im lặng hồi lâu . Cuối cùng thì điều anh lo ngại cũng đã xảy ra .
Làm sao Fujikawa biết được hoạt động của anh ở đây ? Ai nói ?

Anh có cảm giác Fujikawa có hẳn một mạng lưới " gián điệp " ở đây . Điều đó làm anh bị xúc phạm .

Anh gần giọng hỏi :

- Em cho người theo dõi anh ?

- Nếu vậy thì sao, vì anh có đáng tin không ?

- Em quá đáng lắm, Fujikawa .

Hình như câu nói của anh làm Fujikawa tức lồng lộn . Giọng cô cao vút ,
thật nhanh :

- Anh có tình ý gì khi gọi cô ta trở lại làm ? Nói mau đi !

- Chuyện xích mích giữa em và Uyên Thư , anh không cho là lớn . Cô ta là

một trợ lý giỏi do chính anh đào tạo . Anh cần cô ta trong công việc .

- Nguy hiểm !

Yoshihiro lặng thinh . Trong tận góc tình cảm, anh thừa nhận là mình có chút nguy hiểm . Anh cần Uyên Thư trong công việc thật . Nhưng khi rơi vào nỗi cô đơn, anh lại muốn tìm đến cô, muốn chia sẻ những vui buồn mà không thể nói với Fujikawa .

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 2

51.

Không nghe Yoshihiro trả lời, Fujikawa giận dữ :

- Đó chỉ là cái cớ để anh che giấu tình cảm . Anh là đồ phản bội !

Yoshihiro trầm tĩnh :

- Cái gì làm em gay gắt vậy ? Em đã nghe được chuyện gì, liệu nó có chính xác không ?

Fujikawa đột ngột trầm giọng xuống :

- Anh và Uyên Thư thường ăn tối và đi dạo với nhau , phải không ?

- Đúng . Nhưng tất cả chỉ diễn ra sau công việc .

- Tôi hiểu rồi, tôi biết mình phải làm gì . Vĩnh biệt !

- Fujikawa !

Yoshihiro kêu lên, nhưng máy đã cúp . Anh bấm nhanh số máy gọi lại cho cô . Vừa nghe tiếng " alô ", anh nói ngay :

- Mình nói chuyện chưa xong , sao em cúp máy vậy ?

- Không cần phải nói gì hết . Những gì cần biết , tôi đã biết rồi . Hiểu quá rồi !

Yoshihiro chưa kịp trả lời thì nghe tiếng " cúp " cắt ngang , tiếp theo đó là những tín hiệu liên tục .

Yoshihiro tức mình gọi lại lần nữa . Nhưng vừa nghe tiếng anh, Fujikawa đã quát lên :

- Yêu cầu đừng làm phiền tôi nữa .

Yoshihiro phát điên lên vì tức . Suốt buổi tối , anh gọi cho Fujikawa mấy lần ,nhưng lần nào cô cũng cắt ngang thẳng thừng .

Mấy ngày sau, anh liên tục gửi e-mail cho cô, nhưng cô cũng chẳng buồn trả lời . Cô trở nên bất tin như chưa từng quen biết với anh .

Suốt một tuần, bận bù đầu với công việc đột xuất, anh không thể bỏ để bay về Nhật được . Công việc không làm anh căng thẳng bằng ý nghĩ về Fujikawa . Không biết ai trong công ty theo dõi anh một cái lén lút như vậy . Điều đó làm anh bức đến phát điên lên .

Sáng nay, Yoshihiro quyết định bỏ tất cả để về Nhật . Anh bảo Uyên Thu đặt vé máy bay . Nhìn vẻ bồn chồn và lảm lì của anh, Uyên Thu rất muốn biết chuyện gì . Nhưng biết lúc này không phải là lúc để hỏi, nên cô lặng thinh .

Cô đến đại lý lấy vé, khi trở về thì thấy Yoshihiro đang ngồi sau bàn, tay bóp nát tờ thiệp . Anh nhìn cô chăm chăm mà không thấy gì , khuôn mặt có một vẻ gì đó rất khó tả .

Uyên Thu cắn môi, rụt rè đến đặt vé máy bay trước mặt anh :

- Tuần sau ...

Nhưng Yoshihiro đã gạt ngang bằng giọng lạnh lùng :

- Không cần phải đi nữa . Bỏ đi !

Nói xong, anh đứng dậy, bỏ đi ra .

Uyên Thu ngơ ngác nhìn theo, rồi tò mò cầm tờ thiệp, mở ra xem .

Cô bàng hoàng khi đọc đó là thiệp cưới của Fujikawa . Dĩ nhiên tên chú rể không phải là Yoshihiro . Nó bất ngờ đến nỗi cô đứng ngẩn người thật lâu .

Bây giờ cô mới hiểu thái độ lảm lì của anh trong thời gian gần đây .

Uyên Thu đứng chần chờ một lát, rồi dè dặt đi tìm Yoshihiro . Cô đoán là anh lên phòng riêng , nên lặng lẽ đi lên tầng trên .

Uyển Thư gõ cửa rất nhẹ, rồi lớn dần . Bên trong vẫn hoàn toàn lặng thinh . Nhưng cánh cửa mở hé cho cô biết là Yoshihiro đang ở trong phòng .

Cô đứng yên suy nghĩ một lát , rồi quyết định đi vào .

Yoshihiro đang ngồi bên bàn, hai tay ôm đầu . Uyển Thư thấy những ngón tay anh luồn trong tóc một cách phần nộ, đau khổ căm lặng . Cử chỉ đó làm cô thấy hụt hẫng cho mình và tội nghiệp cho anh .

Cô nhẹ nhàng lên tiếng :

- Đừng buồn , anh Yoshihiro . Dù sao anh cũng nên về bên ấy để ...

- Ra ngoài đi, Uyển Thư !

Giọng nói lạnh lùng của anh khiến Uyển Thư chùn lại . Nhưng tội nghiệp mạnh hơn , và cô rụt rè đặt tay lên vai anh :

- Tôi rất buồn khi thấy anh thế này . Sao anh không gọi điện ngăn chị ấy ? Làm một cái gì đó còn hơn là im lặng .

Yoshihiro ngồi thẳng người lên, giọng khô khan :

- Tôi muốn ở một mình, ra ngoài đi !

Đến như vậy thì Uyển Thư hết nhiệt tình nổi . Lòng tự trọng làm cô không cho phép mình thể hiện tình cảm . Cô rụt tay lại, mím môi đi ra ngoài .

Uyển Thư trở xuống phòng làm việc . Cô ngồi vào bàn mình, cố ngăn cảm giác mình như món đồ giải trí của Yoshihiro . Khi cần thì anh cầm lên chơi, không cần thì quăng qua một bên . Nhớ lại buổi tối trên tàu, cô lại thấy hụt hẫng .

Thậm chí, anh đã dùng cô để lấp chỗ trống khi không có Fujikawa .

Uyển Thư không còn tinh thần để làm việc nữa . Cô tắt máy, dọn dẹp trên bàn, rồi khoác giẻ lên vai, đi ra khỏi phòng .

Cô về nhà, chẳng làm gì ngoài việc nằm dài trên giường . Cảm giác chán

nản cứ bám riết lấy cô , đến nỗi không cách nào trốn tránh được .

Buổi chiều, Uyên Thư đi làm . Suốt buổi không thấy Yoshihiro đâu, Uyên Thư đoán anh ta đang giam mình trên phòng riêng , nhưng cô không có ý định lên an ủi .

Khi cô xuống nhà bếp, dì Năm giữ cô lại, hỏi tò mò :

- Hồi sáng, ông hỏi cô đi đâu . Lúc đó, cô ở đâu vậy, cô Thư ?

- Dạ, con về nhà .

- Ông đi tìm cô, rồi đi đâu từ sáng giờ, trưa cũng không ăn ở nhà . Không biết có chuyện gì mà nhìn ông quạu quọ lắm . Mấy cô kia, này giờ ai cũng hỏi hớp .

Uyên Thư làm thinh . Cách nói của dì Năm làm cô nhớ lại mình trước kia . Mỗi lần Yoshihiro quạu quọ vì công việc, thần kinh cô như sắp đứt ra .

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 2

52.

Bây giờ thì thần kinh không đứt, nhưng tim không đau . Cô nghìn lần hối hận vì đã để mình đi quá xa . Lẽ ra cô đã không nên quay lại đây .

Mãi suy nghĩ miên man, Uyên Thư không hay đi Năm đang nói gì . Cô cũng không để ý cả việc mình đi lên mà không nói gì với dì Năm .

Uyên Thư trở lên phòng làm việc . Cô làm việc mà đầu óc cứ đề đầu đầu . Đã mấy lần cô định gọi cho Yoshihiro, nhưng rồi lại thôi . Tự ái không cho phép cô quan tâm kiểu đó .

Hết giờ làm việc, cô vẫn không thấy anh . Cô đành dọn dẹp ra về .

Vừa về đến nhà, Uyên Thư chợt nghe tín hiệu máy . Cô vội vã dựng xe, lấy máy ra nghe . Tiếng của Giang Phú vang lên mừng rỡ :

- Thư hả ! Sao lúc này mình gọi cho Thư không được ?
- Mình cũng không biết nữa . Có chuyện gì không Phú ?
- Giờ này còn hỏi chuyện gì . Bộ Thư quên rồi hả ?
- Mình nhớ rồi, mình đang chuẩn bị đây .
- Lát nữa, mình đến đó Thư nghe .
- Thôi khỏi đi Phú , mình tự đến đó được rồi .
- Anh Xuyên với chị Thư bảo đến đón Thư cùng đi luôn cho vui . Lát nữa , xe tới đón Thư đây .

Uyên Thư chưa kịp trả lời thì anh nói tiếp :

- Thư chuẩn bị đi nghe, lát nữa mình tới .

Và anh tắt máy .Uyển Thư thở hắt một cái mệt mỏi . Tuần trước cô có nhận thiệp mời dự sinh nhật con trai anh Xuyên . Cô không thích chút nào, nhưng chính hai vợ chồng mời, nên không thể từ chối .

Uyển Thư nhìn đồng hồ . Chỉ còn 25 phút để chuẩn bị . Cô lên gác tranh thủ nằm nghỉ một chút , rồi mới đi xuống phòng tắm .

Đến hơn bảy giờ, xe của anh Xuyên đến trước nhà . Giang Phú chạy lên gọi cô . Trông anh ta có vẻ hồi hộp như chính anh ta lần đầu đi coi mắt ai đó .

Uyển Thư theo ta ra xe . Chị Thu ngồi băng trước , băng sau là cô bé con lớn của chị . Thế là Uyển Thư phải ngồi cạnh Giang Phú .

Nhìn cách sẵn đón của anh ta , Uyển Thư không hiểu nổi tại sao anh ta còn có thể quay lại thích cô . Khi tình yêu đã bay xa , không cách gì yêu lại được .

Tự nhiên cô nhớ cách nói cộc cằn của Yoshihiro : " Biết người ta không vô tư mà vẫn còn quan hệ " . Có lẽ sau buổi tiệc này, cô phải dứt khoát với Giang Phú thôi, kể cả là bạn cũng không .

Khi xuống xe, Giang Phú nhiệt tình vịn tay cho cô bước xuống . Uyển Thư thấy kỳ cục quá, cô rút tay lại .

- Phú đừng làm vậy .

Chị Thu nhìn hai người, rồi cười xòa:

- Nó chỉ galăng với một mình em thôi đấy.

Uyển Thư cười gượng chứ không trả lời, cô đâu có muốn được galăng như vậy. Còn người mình mong muốn thì không bao giờ có thể được.

Con bé con chị Thu có vẻ thích Uyển Thư. Nó níu tay cô, tung tăng đi vào nhà hàng. Giang Phú đi bên cạnh cô, chị Thu và anh Xuyên đi trước. Chợt Uyển Thư có cảm giác nhột nhột mơ hồ. Cô quay nhìn phía sau, cách cô một khoảng không xa, Yoshihiro đang đi vào với một thanh niên. Anh nhìn cô chăm chăm, không biết vô tình hay cố ý.

Tự nhiên Uyển Thư đứng lại. Thật ra cô cũng không biết nói gì. Nhưng gặp nhau ở đây không lẽ không chào hỏi.

Yoshihiro đi tới. Anh không nhìn Uyên Thư nữa mà quan sát Giang Phú rất nhanh.

Uyên Thư gật đầu chào người đi bên cạnh Yoshihiro, rồi quay lại nhanh phía anh:

- Giám đốc cũng đến đây?

- Không ngờ gặp cô ở đây.

- Vâng.

Thấy mọi người nhìn Yoshihiro, Uyên Thư vội giới thiệu:

- Đây là bạn tôi.

Cô nói chung với mọi người:

- Anh ấy là sếp của em.

Giang Phú nhìn Yoshihiro chăm chăm, quên cả giữ ý. Thấy vậy, chị Thu bèn lên tiếng:

- Chúng tôi đã đặt bàn mừng sinh nhật của cháu bé, hay là mời hai anh cùng tham dự cho vui.

Yoshihiro mỉm cười, lắc đầu:

- Cảm ơn các bạn, nhưng chúng tôi cần bàn việc riêng. Xin cảm ơn.

Anh chào mọi người, rồi đi vượt lên phía trước. Đợi Yoshihiro đi xa, Giang Phú nhận xét:

- Sếp của Thư còn trẻ quá nhỉ?

Uyên Thư chưa kịp trả lời thì chị Thu đã hỏi tiếp:

- Anh ta có gia đình chưa Thư?

- Chưa nhưng sẽ. Vợ sắp cưới của anh ta còn ở bên Nhật đó chị.
- Anh ta cưới vợ nước ngoài à?
- Ảnh cũng là người Nhật mà chị.
- Ôi, vậy sao ! Nhìn anh ta chị không biết là người ngoại quốc đó.
- Lúc mới vào công ty em cũng nghĩ như vậy.
- Chắc anh ta dễ tính lắm hả em?
- Sao chị nghĩ như vậy?
- Nhìn người chị đoán vậy mà.

Uyên Thư mỉm cười:

- Bình thường thì như vậy như đến lúc nổi nóng, anh ta dữ lắm. Trước đây, em bị "bầm dập" với anh ta, nhưng giờ thì hết rồi.
- Nhưng em có vẻ tình nghĩa với anh ta quá. Nghĩ rồi nghĩ rồi vẫn còn quay lại làm, thường thì bay ra khỏi một công ty nào, người ta ít quay lại lắm.

Uyên Thư nhìn mặt chị Thu, thấy có vẻ vô tư, cô biết chị ấy không có ác ý. Và cô mỉm cười:

- Thật ra anh ta tốt với nhân viên lắm. Làm ở đó ít ai tự nghĩ.

Chị Thu không nói gì nữa. Mọi người rẽ về phía cầu thang, ngang qua dãy bàn, Uyên Thư liếc nhìn xem Yoshihiro ở bàn nào. Cô thấy anh và người bạn ngồi ở phía dãy giữa. Yoshihiro tỉnh táo nói chuyện chứ không có vẻ buồn như cô nghĩ.

Cô theo mọi người lên phòng đặt sẵn và trải qua một buổi tối không buồn cũng không vui.

Hôm sau vào công ty gặp nhau, Yoshihiro không hề nhắc đến chuyện hôm qua. Anh giữ thái độ xa cách và một vẻ gì đó gần như nghiêm khắc. Uyên Thư có cảm tưởng anh ta phê phán mối quan hệ của cô.

Có lẽ anh ta nghĩ cô thiếu tự trọng, vì quan hệ với một người từng bỏ rơi mình.

Ý nghĩ đó làm Uyên Thư bị tổn thương thật sự. Và mỗi lần nhớ anh ta định hôn mình, cô lại bị giày vò vì mặc cảm.

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 2

53.

Trong phòng họp mọi người ngong ngóng ra cửa sổ chờ giám đốc. Nhưng đến gần chín giờ mà vẫn không thấy bóng anh.

Bình thường Yoshihiro rất nghiêm nhặt đối với thời khóa biểu. Đây là lần đầu tiên anh quy phạm nội quy do chính mình đề ra.

Mọi người nói chuyện chán, bắt đầu quay ra nhìn Uyên Thư như có ý hỏi. Cô ngồi im làm như không thấy. Cả cô cùng không biết Yoshishiro ở đâu. Từ một tháng nay, anh có thái độ lăm lì đến khó chịu. Anh luôn tìm cách tránh mặt cô, nói nhiều câu nặng nề, và nhất là gần như bỏ hẳn công việc, khiến cô một mình làm đến chóng mặt.

Quá chín giờ, Uyên Thư lấy máy gọi cho Yoshihiro, nhưng cứ nghe chuông reo chứ không có ai cầm máy. Cô chán nản đặt máy xuống bàn.

Chợt nhớ ra, Uyên Thư đứng dậy đi ra cửa. Cô lên phòng Yoshihiro, gõ cửa khá mạnh, nhưng bên trong hoàn toàn im lặng. Cô thử đẩy cửa rồi nghiêng đầu nhìn vào phòng. Điều đầu tiên đập vào mắt cô là cảnh Yoshihiro nằm xấp trên giường, ngủ mê mết, xung quanh quần áo vứt lung tung, mền gối rơi cả xuống gạch.

Uyên Thư phân vân một lát rồi bước hẳn vào phòng. Cô đứng xa xa phía đầu giường, định gọi thì Yoshihiro bỗng mở mắt.

Anh có vẻ kinh ngạc khi thấy cô rồi ngồi bật dậy.:

- Cô đi đâu vậy? tại sao lại vào đây?

- Hôm nay họp đầu tháng, mọi người đang chờ anh. Quá chín giờ rồi nên tôi phải ...

Yoshihiro ngắt lời:

- Lần sau không được tự ý vào phòng tôi, cô ra ngoài đi.

Uyển Thư mím môi, cố nén tự ái:

- Tôi phải thông báo với mọi người thế nào đây ? Chờ anh hay giải tán?

Yoshihiro không trả lời. Anh bước xuống giường, đến bàn lấy nước uống. Bộ đồ nhàu nát trên người anh làm Uyển Thư phải quay mặt đi. Chắc đêm qua anh ta say ngất ngư nên để nguyên đồ mà ngủ. Cô muốn đi ra cho rồi, nhưng phải chờ ý kiến của anh nên phải lì lợm đứng đó.

Yoshihiro quay lại nhìn cô:

- Cô đủ sức tự giải quyết mà, cứ xuống họp đi.

- Nhưng

Yoshihiro khoát tay:

- Cô ra ngoài đi. Tôi không muốn thấy cô trong phòng riêng của tôi.

Uyển Thư không nói một tiếng, cô mím môi đi ra cửa. Nhưng xuống đến giữa cầu thang, tự nhiên cô quay lên, đẩy mạnh cửa cho nó mở toanh, rồi mạnh dạn đi vào phòng.

Yoshihiro đang cởi áo. Thấy cô anh ngừng tay nhú mày nhìn cô:

- Còn chuyện gì nữa?

- Yoshihiro ! Tôi biết anh đang buồn, nhưng dù thế nào đi nữa, anh cũng không nên hành động như vậy.

- Cô muốn nói gì?

Uyển Thư mím môi:

- Nói về cách cư xử với tôi. Về thái độ của anh đối với công việc.

- Cô ra ngoài đi.

- Không, tôi phải nói ngay bây giờ. Hoặc là sẽ im lặng rút lui, không bao

giờ để anh thấy mặt nữa.

Yoshihiro cười khẩy:

- Giống như lúc trước chứ gì?

Uyển Thư đang giận nên không chú ý "lần trước" anh nói là ám chỉ cái gì. Giọng cô hơi run vì mất bình tĩnh:

- Anh đừng có biến nỗi buồn của mình thành thảm hoạ thế giới. Chị Fujukawa....

Yoshihiro chợt quát lên:

- Tôi cấm cô nói đến chuyện đó !

Bị quát, Uyển Thư giật bắn mình . Cô mất bình tĩnh hẳn đi, nhưng vẫn cố chống chế:

- Tôi phải nói.

Cách gằn giọng của cô làm Yoshihiro bị bất ngờ. Anh im lặng, trừng mắt nhìn cô. Uyển Thư không sợ và nói cứng rắn:

- Anh có biết mấy tháng nay anh làm mọi người nặng nề thế nào không?

- Ai nặng nề?

- Tất cả mọi người trong công ty. Thái độ của anh làm không khí như ngạt đi. Và tôi nữa, tôi không đồng ý cách đối xử như thế. Đừng coi tôi là xọt rác.

- Cô nói cái gì?

- Nếu chị Fujikawa....

Một lần nữa, Yoshihiro quát lên cắt ngang:

- Không được nhắc về Fujidawa, tôi cấm cô .

- Tôi vẫn cứ nói. Chuyện anh và chị ấy đổ vỡ, không ảnh hưởng gì đến tôi.

Nói chính xác là tôi không có lỗi, tại sao tôi phải chịu đựng cơn giận của anh.

Yoshihiro nheo mắt nhìn cô, không trả lời. Nhưng khuôn mặt không hứa hẹn điều gì nhân nhượng.

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 2

54.

Thấy cái nhìn đó, Uyên Thư hơi chững lại một chút, nhưng rồi cô liêu lĩnh nói tiếp:

- Anh làm tôi cảm thấy bị xúc phạm. Khi vui thì xem tôi là bạn, nhưng thất tình thì đối xử với tôi như kẻ thù.

Bất chợt cô dừng lại, lớn giọng:

- Dù tôi là nhân viên của anh, tôi vẫn không cho anh phép cư xử với tôi như vậy.

- Cô đi ra ngay !

Yoshihiro quát lên. Uyên Thư quát lại:

- Không ra !

Yoshihiro bỗng đang giọng, như hăm dọa:

- Tôi không muốn nhìn thấy cô. Cô nên ra khỏi đây, trước khi tôi kịp nổi giận.

- Anh tự cho phép mình quyền nổi giận, tự cho phép mình quát tháo người khác. Vậy còn người khác thì sao? Tôi không phải là người à?

Yoshihiro chợt bước ra ngoài. Đứng ở đầu cầu thang, anh gọi vọng xuống tầng dưới:

- Mr. Quang ! Lên đây.

Ở tầng dưới, nãy giờ mọi người im phăng phắt, nói thỏ nghe tiếng quát tháo ở tầng trên vọng xuống. Không ai hiểu đó là chuyện gì. Nhưng nghe Uyên Thư dám lớn tiếng với sếp ai nấy sợ run cho cô.

Bây giờ nghe sếp gọi tên mình, Quang vội vã đi lên mà thấy lo sợ phát sốt. Anh bước vào phòng, chưa kịp hiểu gì thì nghe Yoshihiro ra lệnh:

- Đưa cô này ra ngoài cho tôi !

Uyên Thư bị bất ngờ và xấu hổ đỏ bừng mặt. Cô nói nhanh.

Và cô tự bước ra. Quang đứng lớ ngớ rồi cũng vọt theo cô. Anh đuổi kịp Uyên Thư ở đầu cầu thang:

- Chuyện gì vậy chị Thư?

- Không có gì quan trọng đâu, không liên quan đến ai trong công ty đâu, em đừng lo.

- Sao chị dám cãi với sếp vậy? Chị không sợ bị đuổi sao?

Uyên Thư đứng lại đối diện với Quang, đôi mắt cô long lanh kỳ lạ:

- Đến mức như vậy, không có gì phải sợ. Chị đang tự đuổi mình đấy.

Và cô rẽ vào phong làm việc. Quang nhìn lên tầng trên với vẻ lo ngại. không thấy Yoshihiro, anh bèn đi theo Uyên Thư. Thấy cô đang dọn dẹp trên bàn, anh đến gần cô:

- Bộ chị định nghỉ thật hả chị Thư?

- Ngay bây giờ đó Quang.

- Lương chị cao nhất công ty, nghỉ vậy uổng lắm chị. Mà chị đi chỗ khác, lương cũng không cao như vậy đâu.

Uyên Thư không trả lời. Cô loay hoay chùm chìa khoá, lựa ra tử riêng của cô, đưa cho Quang:

-Em đưa cho anh ta dùm chị

Và không đợi Quang kịp nói, cô khoác giỏ lên vai, đi nhanh xuống sân lấy xe .

Mấy ngày qua, Uyên Thư cũng không hề có ý định đi kiếm việc làm. Cảm giác chán ngán làm cô suy sụp thật sự, còn nặng nề hơn cả lần trước nhiều . Chiều nay, Uyên Thư đi chơi một mình đến tối. Khi về đến nhà thì thấy xe

của Yoshihiro đậu bên lề, ngay trước cổng .

"Cũng giống như lần trước vậy, anh ta gọi mình trở lại làm. Rồi mọi chuyện sẽ trở lại như cũ, mình tiếp tục làm trò giải trí cho anh ta?"

Ý nghĩ đó làm Uyển Thư thấy bị xúc phạm. Cô dắt xe vào nhà với vẻ mặt chán ngán và có vẻ như muốn xa lánh tất cả .

Yoshihiro đang ngồi trước băng đá. Anh đứng dậy khi thấy cô. Uyển Thư đi đến trước mặt anh, vẻ mặt thờ ơ:

-Anh lại đến tìm. Lần này chắc cũng như lần trước, phải không?

-Đi với tôi, tôi có chuyện muốn nói với cô .

Uyển Thư không muốn nghe, cô nhếch môi cười nhạt:

-Đuổi rồi lại gọi trở lại. Cuộc sống của tôi phụ thuộc vào sự vui buồn của anh. Cho dù anh là sếp, tôi cũng không cho anh có quyền đó đâu .

-Đừng nói đến công việc ở đây .

-Tôi chưa có việc làm, nhưng sẽ tìm chỗ khác. Anh tuyển người mới đi, đừng phí thời gian cho tôi nữa .

-Ra xe đi, tìm một chỗ thích hợp rồi sẽ nói sau .

-Thôi cũng được. Tôi muốn biết anh tính đối xử với tôi như thế nào .

Rồi cô quay người ra đường. Yoshihiro chậm rãi đi phía sau. Ra đến xe, cô chủ động mở cửa, ngồi phía băng sau. Cử chỉ như muốn xác định vị trí của mình .

Yoshihiro không có thái độ nào về hành động đó. Anh ngồi vào xe, rồi hơi quay đầu về phía sau:

-Cô ăn tối chưa?

-Chưa, nhưng tôi không muốn ăn .

-Dù sao cũng phải ăn chút gì đó, chúng ta sẽ nói chuyện lâu đấy .

Uyển Thư không đồng tình, cũng không phản đối. Cô nhìn phía trước một lúc, rồi nhìn ra đường, lặng lẽ đấu tranh tư tưởng với mình .

Một lát, cô khẽ thở dài một mình, rồi quay lại nhìn phía trước. Mắt cô bắt gặp ánh mắt Yoshihiro trong kính chiếu hậu, cái nhìn quan sát một cách đậm chiêu tư lự

Uyển Thư lập tức nhìn chỗ khác. Nhưng cô cảm nhận được ở Yoshihiro một sự thay đổi nào đó. Tự nhiên cô thấy mình và anh ta như đóng kịch với nhau, như khoác vỏ thờ ơ để thăm dò nhau .

Yoshihiro đưa Uyển Thư xuống tàu, nơi mà hai người đi chơi với nhau lần cuối cách đây hai tháng. Hai người ngồi đối diện với nhau qua bàn ăn, mỗi người ăn một cách lặng lẽ như hai người lạ .

Một lát sau, cả hai rời bàn ăn đi lên boong. Uyển Thư định đi đến phía lan can bên hông, nhưng Yoshihiro đã kéo cô ra mũi tàu, nơi không có bóng người .

Anh mở đầu buổi nói chuyện một cách trầm tĩnh:

-Tôi thật xin lỗi về những chuyện xảy ra, cô đừng nhớ đến nó nữa
Uyển Thư mở lớn mắt đứng im. Rồi cô tò mò quay lại nhìn Yoshihiro . Cô thật sự không tưởng tượng anh sẽ nói câu này .

Yoshihiro điềm đạm nhìn lại cô:

-Cô ngạc nhiên lắm sao?

-Tôi không nghĩ anh lại nói như vậy .

-Tôi cũng biết nói xin lỗi với người mình yêu quý, Uyển Thư ạ .

"Yêu quý"? Hai chữ đó làm Uyển Thư nhói tim. Quả thật, Yoshihiro đã đưa cô đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác .

Bất giác, cô cười buồn:

-Với người anh quý mến mà anh cư xử như vậy, sao dễ sợ quá. Nếu vậy thì thà anh coi họ như kẻ thù .

-Bỏ qua chuyện cũ đi Uyển Thư, quả thật tôi đã nổi điên vì cô .

-Tôi làm anh bức?

Rồi không đợi Yoshihiro trả lời, cô nói luôn:

-Có lẽ vì tôi nghe lời anh quá. Có lẽ vì tôi làm chị Fujikawa rời bỏ anh.

Nhưng tôi có lỗi gì, nếu anh không biết giải thích.

Yoshihiro nhìn Uyển Thư đăm đăm:

-Ai nói với cô chuyện Fujikawa hiểu lầm?

-Không ai nói. Nhưng nhìn cách anh cư xử, tôi nghĩ ra. Mà còn cách lập luận nào nữa chứ?

Yoshihiro nói trầm ngâm:

-Đừng bao giờ đặt Fujikawa vào giữa hai đứa, cô ấy thuộc về quá khứ rồi Uyển Thư ạ .

-Quá khứ? Nhanh vậy sao?

-Vậy cô nghĩ tôi còn cách chọn lựa nào khác sao, khi cô ấy chủ động quyết định?

Giọng Uyển Thư chột phần nộ:

-Tôi sẽ không bao giờ quên, khi anh đem sự thất vọng và căm hận trút vào tôi. Đó là một sự xúc phạm .

-Lạnh nhạt không có nghĩa là trút cơn giận. Tôi cũng không bao giờ coi cô là vật thể thân của Fujikawa .

- Nhưng anh đã làm như vậy .

-Ở góc độ nào đó, có thể tôi đã làm cho cô hiểu lầm. Nhưng tôi không nghĩ như vậy. Lúc đó, tôi không bay về Nhật để căn Fujikawa. Tôi im lặng, chẳng làm gì cả, có lẽ vì tôi thiếu nhiệt tình .

Anh ngừng nói, hơi cần môi suy nghĩ. Và bất ngờ, giọng anh thay đổi hẳn đi với một vẻ cuồng nhiệt khó tả :

-Và nếu Fujikawa chịu qua đây với tôi, có lẽ tôi sẽ rơi vào sự chọn lựa mà tôi không muốn. Bởi vì tôi không thể thiếu cô .

"Lạy Chúa! Anh ta nói gì vậy?"

Uyển Thư hơi ngược lên nhìn Yoshihiro. Và Yoshihiro thì như không còn
điềm đạm như bình thường. Anh kéo mạnh Uyển Thư về phía mình, đôi môi
xoắn xuyết trên môi cô, kiêu tở tình không cho phép người khác từ chối

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 2

55.

Uyển Thư cô nguẩy đầu đi chỗ khác:

-Đừng đi quá xa như vậy Yoshihiro .

Yoshihiro ngẩng lên, nhưng đôi mắt không rời khỏi khuôn mặt cô:

-Cô không yêu tôi?

-Tôi không biết. Tôi không thể trả lời ngay được .

-Tại sao? Uyển Thư! Tôi không tin cô không bị tôi khuất phục .

-Sao anh có thể nóng nảy thế, gần như không còn là anh nữa .

-Tôi như vậy sao?

Yoshihiro nói và buông tay xuống, cái nhìn rùng rục như diu đi. Thấy anh như vậy, Uyển Thư đỡ ngại hơn. Cô đứng nhích ra, nói một cách trầm tĩnh:

-Đừng dùng người này để lấp chỗ trống do người kia để lại. Sau đó, khi tình mộng sẽ chán chường lắm, anh biết không? (MG kết câu này á)

Yoshihiro có vẻ tự ái, anh cau mặt:

-Cô nghĩ tôi như vậy?

-Hành động của anh bắt tôi phải nghĩ như vậy. Và tôi thấy sợ .

-Hãy nói thật đi! Cô nghĩ gì về tôi?

Uyển Thư im lặng suy nghĩ, cân nhắc. Cô chưa biết trả lời thế nào thì anh đã nói như nhắc:

-Vui lòng đừng nói câu:"Anh là sếp của tôi" .

Uyển Thư thở dài:

-Vậy mà đó là câu tôi muốn nói nhất đó .

-Đừng chọc tức tôi, Uyển Thư .

Uyển Thư cân nhắc rất lâu rồi nói thận trọng:

-Chị Fujikawa ...

Yoshihiro chặn lại:

-Fujikawa là Fujikawa, cô là cô, và tôi không hề lẫn lộn hai người, cũng không lấp chỗ trống. Không có cô thì rồi tôi và cô ấy cũng chia tay thôi .

Uyển Thư thở nhẹ, đứng im. Thái độ bồn chồn nóng nảy của Yoshihiro làm cô không yên tâm. Hôm nay anh làm sao vậy?

Yoshihiro quay lại, nheo mắt nhìn Uyển Thư:

-Tôi không tin cô từ chối tôi, và cô cũng yêu tôi như tôi đã yêu cô vậy. Khi cô trở lại công ty, tôi biết chắc điều đó .

Uyển Thư phản đối yếu ớt:

-Đó là trách nhiệm .

-Không ai buộc cô phải có trách nhiệm với công ty, trừ phi cô yêu sếp của mình

-Tại sao anh không chế tôi kiểu đó? Ngay cả trong tình cảm, anh cũng tỏ ra mình là sếp nữa sao?

Yoshihiro dịu giọng:

-Tôi buộc phải nói thẳng, vì không chịu nổi thái độ hoài nghi của cô .

Uyển Thư cười âm thầm một mình:

-Trong chuyện này, tôi không thể thiếu thận trọng, tôi không còn là cô bé để cho phép mình vấp ngã .

-Vấp ngã à? Trừ phi cô yêu một tên sở khanh .

-Tôi không nghĩ mình yêu được người sở khanh, chỉ sợ mình mù quáng .

-Mù quáng?

-Tôi không muốn vội vã tin, khi anh đang bị thất tình .

Yoshihiro nhìn cô chằm chằm, rồi cười khẩy:

-Tôi có vẻ của một người thất tình lắm sao?

-Cả công ty đều thấy .

-Và cô cũng thấy, nhưng cố tình không hiểu. Buổi tối, thấy cô đi với gia đình anh ta, tôi suýt nổi điên lên .

-Anh nói cái gì?

-Tôi không chịu nổi cách cô cho phép người khác sở hữu mình .

-Anh đừng có nói bậy .

-Cô tự ái không thừa nhận, nhưng việc làm của cô đã chứng minh. Tại sao cô không tránh xa anh ta, lòng tự trọng của cô đâu rồi?

Uyển Thư không trả lời. Cô chợt quay phắt người lại bỏ đi. Yoshihiro mạnh mẽ kéo người cô lại:

-Tôi nói không đúng à? Cô sợ không dám thừa nhận chứ gì?

- Tôi không muốn nói chuyện với anh nữa .

-Không. Phải ở lại nói cho xong vấn đề, tôi không kiên nhẫn nổi nữa

Uyển Thư cố gỡ tay anh ra, nhưng không được. Yoshihiro quát khế:

-Đừng có làm người ta chú ý .

-Với chị Fujikawa , anh có dám coi thường như vậy không? Uyển Thư nghiêng răng vì tức .

Tôi không coi thường cô, nhưng tôi không chịu được quan niệm phóng khoáng của cô . Không yêu mà vẫn để cho người ta trói buộc mình , nghĩa là sao chứ ?

Uyển Thư xô anh ta ra, mím môi :

- Hãy giải quyết cho xong chuyện của anh đi, đừng có soi mói người khác .

- Vấn đề không phải ở tôi, mà là ở cô kia .
- Tôi đang không bình thường, có lẽ tôi và anh cần có thời gian suy nghĩ .
- Người cần bình tĩnh là cô chứ không phải là tôi .
- Nếu một trong hai người không bình tĩnh, thì cũng không nói được gì đâu, tôi muốn có thời gian suy nghĩ .
- Và trong thời gian đó, cô đừng có đi chơi với anh ta, tôi không kiên nhẫn những chuyện đó đâu .
- Anh độc đoán quá !

Yoshihiro thản nhiên :

- Vì tôi rất trung thực, nên tôi đòi hỏi cô cũng phải như vậy . Ngoài chuyện đó ra, tôi chiều cô tất cả .

Uyển Thư nói với vẻ không vui :

- Tôi muốn có thời gian để kiểm tra lại chuyện này . Anh làm tôi bị đột ngột , nên tôi không nghĩ được gì cả .
- Cụ thể là bây giờ cô muốn gì ?
- Tôi muốn về .

Yoshihiro nhìn đồng hồ, nhưng tối quá anh không thấy gì . Anh rất bực khi câu chuyện nói chưa xong lại bị cắt ngang như thế .

Nhưng thấy Uyển Thư không vui, nên anh cố kiềm chế để chiều ý cô .

- Về thì về .

Cả hai định đi xuống, nhưng Yoshihiro chợt nhớ ra, anh đứng lại :

- Chưa hết giờ, tàu chưa cập bến đâu .

Uyển Thư cũng vừa nhớ ra . Cô đứng yên tâm trạng nửa vội làm cô không

muốn nói chuyện . Và cô chăm chú nhìn xuống mặt nước để tránh đối diện với Yoshihiro .

Đứng bên cạnh Uyển Thư, Yoshihiro cũng lặng thinh . Phản ứng của cô tối nay làm anh hoàn toàn bất ngờ , thậm chí thất vọng .

Từ lâu, anh biết Uyển Thư yêu mình . Và hai người đã quá hiểu nhau, quá thân nhau, chỉ cần nói ra để tất cả đều minh bạch . Thế mà cô bỗng quay ra trốn tránh . Tâm lý đó, anh không hiểu được nên thấy thất vọng .

Anh quay qua , cố ý nhìn để Uyển Thư quay lại . Nhưng cô cứ ngó dăm dăm xuống mặt nước . Rõ ràng cô biết anh nhìn, nhưng muốn tránh .

Anh quay chỗ khác, im lặng lấy thuốc hút . Cả anh cũng bị lây tâm trạng chán nản của Uyển Thư . Lúc này, anh thấy cô không hề đơn giản . Cô khó hiểu chứ không như Fujikawa .

Trước đây, anh chỉ thân và yêu Fujikawa . Cô quá dễ hiểu, nên anh không có khái niệm về sự phức tạp của con gái . Bây giờ chạm phải bức tường của Uyển Thư, tự nhiên anh phải khựng lại . Lần đầu tiên ở bên nhau mà Uyển Thư im lặng lâu như vậy . Im lặng với một vẻ khó hiểu . Cho đến tận lúc Yoshihiro đưa cô về , cô cũng không hé miệng nói một tiếng .

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 2

56.

Bất chợt, Yoshihiro lên tiếng một cách nóng nảy :

- Cô biến cuộc nói chuyện thân mật thành tra tấn tinh thần tôi . Tại sao như vậy Uyên Thư ?

Uyên Thư nói hờ hững :

- Tôi chỉ muốn một mình suy nghĩ , mong là anh đừng áp đặt tôi .

- Thôi được , tôi sẽ không nói nữa .

Anh ngừng xe, chờ cho cô bước xuống . Uyên Thư mở cửa xuống xe, rồi đi thẳng vào nhà như không hề thấy ánh mắt tối sầm của anh .

Cô đi lên phòng mình, mở cửa bước vào . Cô đến ngồi trước gương, vô tình thấy vẻ mặt ủ dột của mình trong đó . Cô cố cười cho nó tươi lên, nhưng cười không nổi .

Cảm thấy mệt mỏi đờ đẫn, cô vào phòng tắm, rồi chuẩn bị đi ngủ .

Nhưng giấc ngủ không đến được Uyên Thư cứ lăn lộn trên giường . Không hiểu sao, đầu óc cứ chập chờn hình ảnh Yoshihiro tối nay . Đâu phải đây là lần đầu tiên cô đi chơi với anh , nhưng thái độ bất thường của anh tối nay khiến cô cứ nhớ .

Uyên Thư thở dài ngồi lên, hất tóc ra phía sau . Chợt có tiếng chuông điện thoại, cô nhoài người qua bàn cầm máy, thừa biết đó là ai .

- Alo .

- Tôi có làm mất giấc ngủ của cô không ?

Uyên Thư miễn cưỡng :

- Không có .

- Cô biết không, Uyên Thư ? Cô làm tôi mất ngủ .

Uyên Thư không biết nói thế nào, cô trả lời một câu vô nghĩa :

- Vậy sao ?

- Lúc đến nhà đón cô, tôi nghĩ tôi nay mình sẽ cởi mở với nhau , không ngờ mọi chuyện lại như vậy .

- Vâng .

- Tôi sẽ không hoài nghi, nếu anh tỏ tình vào lúc anh thật sự bình thản .

- Khi đã yêu thì nói lúc nào không quan trọng .

- Tôi nghĩ thời gian này anh đang thất tình ...

Yoshihiro cắt ngang :

- Đừng gán ghép .

- Mới tháng trước đây, anh còn đau khổ đến mất trí, đã bỏ việc công ty cho tôi gánh vác . Bây giờ quay lại bảo yêu tôi, liệu tôi có dám chấp nhận không ?

- Nếu tôi tệ đến vậy thì cho tôi xin lỗi . Nhưng sao cô không nghĩ tôi mất trí vì cô ?

Uyên Thư chờ người hỏi nhỏ :

- Vì tôi ?

Yoshihiro cười khẽ :

- Tôi thừa nhận khi nhận thiệp của Fujikawa , tôi có cảm giác hụt hẫng . Đó là tâm lý thường tình, tôi nghĩ cô hiểu .

Uyên Thư lặng lẽ suy nghĩ . Cô không cảm nhận nổi Yoshihiro nghĩ gì lúc

đó . Nhưng cô lý giải được , dù sao hai người đã từng yêu nhau . Dù tình cảm đã mờ nhạt, thì mất người yêu cũng là một cú sốc .

Không hiểu sao bây giờ cô thấy chuyện đó nhẹ nhàng hơn nhiều .

Yoshihiro vẫn cầm máy kiên nhẫn chờ . Một lát sau, anh lên tiếng :

- Cô vẫn còn đó chứ, Uyên Thư ?

Uyên Thư lưỡng lự lên tiếng :

- Tôi hiểu anh muốn nói gì rồi .

- Tốt ! Vậy cô có hiểu được tâm lý tôi, khi thấy cô đi với gia đình anh ta không ?

- Tôi ...

- Như thế chẳng khác nào cô thừa nhận mối quan hệ với anh ta . Tệ hơn nữa, là thừa nhận mình là người trong gia đình anh ta .

" Lạy chúa ! Anh ấy bắt mãi mình " . Uyên Thư nghĩ một cách bàng hoàng và sung sướng . Người ta chỉ ghen khi yêu quý người đó . Yoshihiro cũng vậy .

Cô nói như giải thích :

- Tôi mong là anh đừng có hiểu sai tôi .

- Ngược lại, thái độ của cô tôi nay khiến tôi thất vọng .

- Thật tình là tôi không thể làm khác được .

- Bây giờ tôi muốn có câu trả lời chính xác . Cô nghĩ gì về tôi ?

Uyên Thư lưỡng lự một chút, rồi nói miễn cưỡng :

- Có lẽ anh nói đúng, khi tôi trở lại công ty là không phải tôi vì việc làm .

Uyên Thư có cảm giác Yoshihiro đang lặng người đi, rồi anh nói với giọng

hài lòng :

- Có nghĩa là tôi không chủ quan, phải không ?
- Vâng , anh không chủ quan .
- Vậy cô tự xem mình làm gì của tôi , Uyên Thư ?
- Điều đó, tôi không trả lời được .

Yoshihiro im lặng khá lâu . Uyên Thư chủ động lên tiếng :

- Tôi có thể tắt máy được không ? Chúc anh ngủ ngon !
- Chúc cô cũng vậy .

Uyên Thư tắt máy, đặt xuống bàn rồi nằm chuôi xuống giường .

Cô nhìn đăm đăm lên trần nhà, nghĩ ngợi chuyện lúc nãy . Bất giác , cô cúi mặt vào gối, cười sung sướng .

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 2

57.

Sáng hôm sau, Uyên Thư dậy muộn, khi giật mình thức dậy thì đã 8 giờ . Cô nằm suy nghĩ một lát , rồi tung mền ngồi dậy, chuẩn bị đi ra ngoài .

Uyên Thư đến công ty với cảm giác hồi hộp pha lẫn xấu hổ . Không phải cô xấu hổ với Yoshihiro , mà là với mọi người .

Hôm trước cô và Yoshihiro cãi nhau đến nỗi cả công ty đều biết . Cô đã ngang nhiên bỏ về và nghỉ làm . Bây giờ tự mình chủ động trở lại, cô thấy quê quê .

Dừng xe trong sân , cô đi vào phòng khách . Người đầu tiên cô gặp là Quang và Bích Ngọc . Thấy cô, Quang có vẻ ngạc nhiên . Cô mỉm cười hỏi trước :

- Hôm nay không có tour hả Quang ?

- Dạ , không có .

Anh ta ngập ngừng một lát :

- Chị đến lấy tiền lương hả chị Thư ?

- Không phải . Sếp có trên đó không em ?

- Dạ có .

Uyên Thư cười cười trước cái nhìn dò hỏi, lo ngại của Quang . Cô không hề nói điều gì đó để giải thích , chỉ chậm rãi đi lên phòng giám đốc .

Cô gõ nhẹ cửa rồi đứng chờ . Trong phòng vẫn im lặng . Cô định gõ cửa thêm lần nữa thì cửa phòng bật mở , rồi Yoshihiro hiện ra ở ngoài khung cửa .

Anh nghiêng đầu nhìn mặt cô :

- Tôi nghĩ sáng nay cô sẽ đến, tôi đang chờ cô đây .

Uyển Thư bước vào phòng . Cô đứng im nhìn Yoshihiro đóng cửa , rồi nói một cách thận trọng :

- Tôi qua, tôi đã suy nghĩ rất nhiều . Đến giờ , tôi cũng không dám khẳng định là mình sẽ không phạm sai lầm ...

Yoshihiro ngắt lời :

- Sai lầm về chuyện gì ?

- Về tất cả những gì liên quan đến anh .

Thấy Yoshihiro nhượng mắt, cô nói thêm :

- Tôi đã lỡ đi quá xa . Tôi không đủ can đảm cắt đứt hoặc làm lại từ đầu , chỉ có thể chờ đợi mà thôi .

- Chờ đợi ở tôi thái độ rạch ròi, phải không Uyển Thư ?

- Vâng .

_ Cô thận trọng quá . Nhưng tôi nghĩ nếu không như vậy thì không còn là Uyển Thư mà tôi biết nữa .

_ Tôi muốn chúng ta dừng lại, đừng để mình đi quá xa . Rồi sau đó cái gì tới tự nó sẽ tới .

Yoshihiro khoanh tay trước ngực, đôi mắt vẫn không rời cô :

_ Tôi không bắt cô phải nhận lời ngay , bao giờ cũng được . Tình cảm đâu cần phải vội vã . Tôi chỉ yêu cầu cô một điều .

_ Anh nói đi .

_ Hãy có thái độ rõ ràng với tất cả mối quan hệ với bạn trai của cô . Tôi ích kỷ lắm Uyển Thư . Tôi không muốn phải nhói tim hay kiềm chế, khi nghĩ rằng cô không thuộc về tôi hoàn toàn .

Uyển Thư hơi tự ái . Cô định phản ứng . Nhưng rồi không muốn làm anh buồn, cô đành nén tự ái, dịu dàng :

_ Tôi biết mình phải làm gì để giữ lòng tin của người khác , nhưng mong là

anh đừng giữ thành kiến . Nếu không, tôi sẽ ...

_ Sẽ thế nào ?

_ Tôi thà mất tất cả , còn hơn có tình cảm nửa vời .

Thấy Yoshihiro bước tới 1 bước như định chạm vào người cô, Uyên Thư hơi lùi lại :

_ Minh vẫn cứ là bạn như trước giờ, được không anh ? Sau này , chuyện gì đến rồi sẽ đến mà .

Yoshihiro hơi nheo mắt nhìn cô, rồi bất chợt cười điềm đạm :

_ Sẽ rất độc đoán nếu tôi bắt cô thừa nhận quyền sở hữu của tôi . Cô biết tôi đi ứng nhất câu nói nào của cô không, Uyên Thư ?

Uyên Thư hiểu ngay :

_ Anh không muốn tôi coi anh chỉ là sếp, phải không ?

_ Và hơn thế nữa, đừng bao giờ dùng từ đó với tôi .

Uyên Thư gật đầu phục tùng :

_ Vâng .

Yoshihiro chợt cười , và nhìn cô 1 cách ý nghĩa :

_ Thật ra, cô mới là sếp của tôi đó .

Uyên Thư nhướng mắt :

_ Tôi lộng hành đến thế sao ?

_ Cô sai khiến trái tim tôi thì đúng hơn .

Uyên Thư che miệng cười :

_ Tôi không nghĩ mình sẽ có sức mạnh đó . Nếu có, tôi sẽ sử dụng nó .

_ Để làm gì ?

Uyên Thư cười mím miệng :

_ Để bắt anh chỉ nghĩ về tôi .

_ Thật ra là đã như vậy rồi .

Chợt Yoshihiro đưa tay về phía cô, kéo cô đến đứng gần . Giọng anh nhẹ như gió thoảng :

_ Cô rất quan trọng đối với tôi, cô hiểu điều đó không ?

_ Tôi ...

_ Tôi cần một người luôn ở bên tôi khi tôi cô đơn , một người coi trọng sự

nghiệp của tôi cũng là của người đó . Và trên hết , là có nữ tính . Cô hiểu không ?

_ Tôi đã từng cảm nhận được điều đó . Thật ra ...

Thấy cô không chịu nói tiếp, anh hỏi gặng :

_ Thật ra thế nào ?

_ Thật ra, người sắp hay bắt nạt là tôi, trước đây tôi có trái tim rất yếu đuối .

_ Cô nhận ra điều đó từ lúc nào ?

_ Từ quá trình làm việc chung với anh .

_ Cô không coi đó là uỷ mị sao ?

Uyển Thư lắc đầu :

_ Ngược lại đó ,bởi vì tôi cũng bị khuất phục . Nhưng đừng vội vã tiến xa hơn, vì như vậy, tôi sẽ thấy bất an .

Yoshihiro nhìn cô dăm dăm, như đang theo đuổi ý nghĩ nào đó . Cái nhìn làm Uyển Thư hơi sợ . Cô bèn đi về phía bàn làm việc .

Uyển Thư mở máy rồi ngồi xuống trước màn hình . Chưa bao giờ cô có cảm giác mình nhớ công việc và thấy yên ổn như bây giờ ...

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 2

58.

Uyển Thư dừng xe trong sân, cô đang loay hoay gỡ khẩu trang thì thấy Fujikawa và Yoshihiro từ trong nhà đi ra .

Trong một phút, Uyển Thư có cảm giác mình đang nằm mơ . Cô gỡ kính, nhìn Fujikawa không chớp, rồi nhìn sang Yoshihiro với vẻ ngỡ ngàng .

Fujikawa đi nhanh về phía Uyển Thư . Cô chìa tay ra, giọng không nhiệt tình cũng không lạnh nhạt :

_ Chào cô .

Uyển Thư cười khẽ ,rồi bắt tay Fujikawa . Cô hơi ngượng với thái độ kiêu cách này , nhưng không thể làm khác được . Giọng cô mềm mỏng :

_ Chào chị . Chị Fujikawa sang đây lúc nào vậy ?

_ Tôi vừa xuống sân bay cách đây 1 giờ . Cô Uyển Thư khoẻ không ?

_ Vẫn bình thường . Chị qua đây sao không cho điện cho em đi đón ?

_ Không cần phiền phức thế đâu, 1 người là đủ rồi . Thôi, cô lên làm việc đi nhé, chúng tôi ra ngoài 1 lát .

_ Vâng .

Uyển Thư không hề nhìn Yoshihiro trong lúc nói chuyện với Fujikawa . Cô có cảm tưởng anh cùng tránh nhìn cô . Cô tháo găng tay mà không hay mình đã để nó rơi trên yên xe, thậm chí không đủ can đảm quay lại nhìn khi hai người ra xe .

Uyển Thư đi vào phòng làm việc . Cô đến thẳng cửa sổ , vén màn nhìn xuống đường rồi tựa vào tường, thần thờ trông theo bóng chiếc xe ra cổng cho đến lúc nó khuất tầm nhìn .

Uyển Thư gục đầu xuống tay, đầu óc đắm chìm trong nỗi thất vọng, bẽ bàng . Cô tự hỏi mình phải có thái độ thế nào với mỗi người họ . Và nếu Yoshihiro cho phép Fujikawa chất vấn về sự mâu thuẫn giữa cô và cô ta trước đây, thì cô sẽ xử sự thế nào ?

Cô đứng suốt cả giờ bên cửa sổ, rồi cố kiềm chế để bước qua bàn làm việc . Khi gặp riêng Yoshihiro, cô sẽ hỏi để biết thái độ của anh .

Thế nhưng cả buổi chiều, Yoshihiro không vào phòng lần nào . Chỉ đến lúc hết giờ làm việc, Fujikawa mới bước vào phòng với thái độ rất thân nhiên :

_ Uyên Thư này ! Tối này cô không có hẹn với ai chứ ?

_ Dạ không . Có chuyện gì không chị ?

_ Tôi và anh Yoshihiro muốn mời cô đi ăn tối . Tôi muốn chúng ta đi chơi như mấy lần trước , nhưng tiếc là Minh Quân đã nghỉ . Vậy cô đi với chúng tôi nhé ?

Không để Uyên Thư kịp trả lời, cô nói luôn :

_ Cô Uyên Thư không được từ chối đấy nhé, tôi buồn đấy .

_ Vâng . Tối nay em sẽ đi .

_ Cô về chuẩn bị đi, 7 giờ chúng tôi đến đón . Anh Yoshihiro biết nhà cô, phải không ?

Uyên Thư không biết làm gì khác hơn là gật đầu , phải thừa nhận điều đó, như thừa nhận mối quan hệ riêng tư trước mặt Fujikawa . Thật là cảm giác gai người .

Fujikawa chỉ nói bao nhiêu đó rồi đi ra . Còn lại 1 mình, Uyên Thư thần thờ ngồi xuống bàn . Thái độ của Fujikawa bình thản quá nên cô cảm thấy bị đe dọa .

Cô chỉ muốn biết Yoshihiro nghĩ gì . Cô cần gặp anh ghê gớm . Nhưng lúc này, có vẻ như anh muốn tránh gặp mặt cô . Đó là thái độ lập lờ hay chính anh đang thấy khó xử ?

Buổi tối, 2 người đến đón Uyên Thư . Fujikawa vào gọi cô . Khi ra xe, Fujikawa ngồi băng trước với Yoshihiro . Thái độ chủ động xa cách đó khiến cô thấy mình thật thừa thãi , nhưng không thể từ chối buổi đi chơi . Thật dở khóc dở cười .

Yoshihiro yêu cầu vào riêng trong nhà hàng . Khi bước vào trong, Fujikawa chủ động ngồi cạnh Yoshihiro . Uyên Thư ngồi đối diện với 2 người . Cô mạnh dạn nhìn vào mắt Yoshihiro , với 1 cái nhìn khác khoải .

Anh cũng nhìn lại cô 1 cách diêm dăm . Và Uyên Thư thấy thà tránh né anh còn đỡ tệ hại hơn .

Hầu như suốt lúc ăn, Uyên Thư ngồi im . Fujikawa vẫn như trước kia, nói

chuyện không dứt . Cô chăm sóc Yoshihiro rất chu đáo . Khi thấy anh cười, cô cười giải thích :

_ Mẹ bảo em phải nhắc anh ăn uống điều độ và không được đi chơi đêm . Lúc em chuẩn bị, mẹ ngồi 1 bên dặn đủ thứ, em không nhớ nổi luôn . À ! Anh biết không ? Tamara sắp ly dị đấy .

- Sao vậy ?

_ Vì chồng nó lăng nhăng . Mà anh biết anh ta quen với ai không ? Với bạn của nó đấy .

Uyên Thư cầm ly, hớp 1 ngụm nước để giữ vẻ thản nhiên . Cô kín đáo quan sát Yoshihiro, nét mặt anh có vẻ dăm chiêu . Hình như cô Tamara nào đó là người thân của anh .

Giọng anh trầm ngâm :

_ Anh không nghe nó nói chuyện đó .

_ Anh gọi điện cho cô đi, dù sao cũng đừng nên căng thẳng quá, qua cơn giận rồi sẽ hồi hận đấy .

Yoshihiro nhìn Fujikawa dăm dăm, cái nhìn như muốn hỏi : " Có phải em rút kinh nghiệm từ chính mình không ? "

Fujikawa nhìn lại anh ,rồi cúi xuống gấp thức ăn . Cô cười khẽ, thái độ như lạng lẽ hẩn đi .

Khi ăn xong, mọi người vẫn ngồi lại nói chuyện, nhưng câu chuyện không còn riêng tư như lúc nãy nữa . Fujikawa chợt có vẻ nghiêm trang :

_ Lúc qua đây, em nghĩ buổi đi chơi này sẽ có Minh Quân, em thích có những người bạn như trước kia . Còn cô thì sao Uyên Thư ?

Uyên Thư nói thật trọng :

_ Em ở đây, bạn bè vẫn gặp nhau luôn . Nên hôm nay không có anh ấy, em cũng thấy buồn .

Fujikawa uống 1 ngụm nước, rồi thông thả đặt ly xuống . Cô nói với nụ cười cảnh báo :

_ Không có anh ta hoá ra lại hay hơn . Vì cũng không dễ gì ba chúng ta hợp mặt thế này . Minh Quân không phải là người bạn tốt của cô đâu, Uyên Thư ạ .

Uyên Thư không hỏi , chỉ nhìn Fujikawa dăm dăm như chờ đợi .

Thật ra, cô vô cùng sửng sốt khi chính Fujikawa nói điều đó .

Yoshihiro thoáng chau mày, nhưng anh không có vẻ ngạc nhiên . Hình như anh đang suy ngẫm điều gì đó .

Fujikawa nhìn Uyên Thư như đo lường , rồi nói thẳng :

- Anh ta đã xuyên tạc cô và anh Yoshihiro rất nhiều . Tôi không muốn nhắc lại cụ thể làm gì, nhưng quả thật tôi đã căm hận cô rất nhiều .

_ Tôi đoán anh ấy nói gì rồi .

_ Vậy là cô hiểu rồi phải không ? Quả thật, tôi không tin điều đó đâu Uyên Thư . Cô không phải là loại người cướp giật phải không ?

Uyên Thư lặng thinh . Quả tình , cô không thể trả lời 1 câu hỏi " khủng khiếp " như thế .

Fujikawa nhìn Uyên Thư đăm đăm :

_ Cô trả lời đi Uyên Thư .

Uyên Thư ngược lên, giọng tắc nghẽn :

- Không ai muốn mình là người như vậy cả .

_ Cô nói thế là tôi yên tâm rồi . Cô còn nhớ sự xích mích của chúng ta trước đây không , Uyên Thư ?

_ Em vẫn nhớ .

_ Lần đó ,tôi lên án những cô gái cướp giật hạnh phúc của người khác, và cô đã phản đối tôi .

_ Đến giờ em vẫn còn giữ ý kiến đó .

Yoshihiro không muốn có không khí nặng nề giữa 2 cô gái, anh nói như ngăn chặn :

- Chuyện đã qua, anh muốn 2 cô đừng nhắc lại nữa . Nếu không, các cô sẽ biến buổi tiệc này thành trận cãi nhau đấy .

Fujikawa cười xoa :

_ Em chỉ muốn nhắc Uyên Thư nhớ thôi . Vì chuyện đó liên quan đến chuyện hôm nay

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 2 59.

Uyển Thư lơ mơ đoán Fujikawa muốn nói gì . Cô im lặng cân nhắc xem mình phải đối phó thế nào .Giờ đây , cô cảm thấy Fujikawa không phải hời hợt hay tính tình cởi mở như cô nghĩ

Fujikawa có vẻ đã chuẩn bị trước, cô nói thật trôi chảy

- Minh Quân nói rằng cô không nói ra thì cô cũng hiểu rồi đấy . Anh ta còn bảo rằng tôi phải qua đây để ngăn chặn . Tất nhiên là anh ta nói năng hồ đồ , đúng không Uyển Thư

Yoshihiro không để Uyển Thư trả lời anh nói trước

- Cho dù nhìn và hiểu ở mức độ nào đi nữa . Minh Quân vẫn đầy ác ý . Anh không thích tính cách đó

- Em không quan tâm đến tính cách anh ta , em chỉ muốn nói chuyện với Uyển Thư thôi

Quay qua Uyển Thư , cô nói tiếp

- Ban đầu , tôi tin Minh Quân và suýt nổi điên lên với cô . Nhưng sau đó nhớ lại những gì cô nói , tôi lại thấy xấu hổ . Cô biết tại sao không ?

- Em không hiểu

- Tôi nhớ cô là người tự trọng , bằng chứng là cô không đồng ý khi nghe tôi phỉ báng các cô gái làm tiền đàn ông . Lẽ nào cô cũng như vậy

Thoáng thấy Yoshihiro mở miệng , Uyển Thư vội giành nói trước

- Em hiểu ý chị rồi . Điều mà chị muốn nói , tại sao không nói thẳng ra ? Như thế mọi việc sẽ dễ giải quyết , và sẽ cởi mở với nhau hơn

- Cô muốn tôi nói thẳng ra à ? Lẽ nào cô không thấy xấu hổ, cô không muốn được cư xử tệ nhị sao ?

Uyển Thư thẳng thắn

- Chị nói cạnh nói khéo như thế , là hình thức thiếu tế nhị rồi . Những gì anh Minh Quân nói với chị , em công nhận là có , em không hèn nhát trốn tránh . Nhưng để gọi đó là cướp giật thì không

Yoshihiro lên tiếng

- Bình tĩnh lại đi Uyển Thư

Fujikawa có vẻ bị kích động vì cách thẳng thắn của Uyển Thư . Cô không có cảm giác bị Uyển Thư khiêu khích ,nhưng sự ghen tuông căm ghét làm cô mất bình tĩnh

Giọng cô cao vút lên

- Nói thế là cô thừa nhận cô có ý giành giật của tôi ?

Khuôn mặt Uyên Thư cũng đầy căng thẳng . Cô nói run run

- Em biết chị đã bị ấn tượng quá lớn . Em biết nếu ở trường hợp của chị , không ai bình tĩnh nổi . Nhưng nếu ...

Fujikawa ngắt lời

- Bị người khác cướp giật người mình yêu quý nhất, cô bảo tôi bình tĩnh nổi sao ? Trước khi tôi sang đây , bạn bè tôi bảo tôi hủy hoại nhan sắc của cô . Nhưng tôi đã không làm điều đó , như vậy cô không thấy tôi quá hiền sao ?

Uyên Thư nghe một luồng gai lạnh chạy dọc sống lưng . Cô ngồi im .

Yoshihiro choàng tay qua vai Fujikawa , vỗ nhẹ

- Anh rất mừng khi em không cư xử thô bạo như vậy . Anh muốn em bình tĩnh khi xử sự , mình sẽ giải quyết vấn đề một cách ôn hòa , nhưng là ở nhà chứ không phải ở đây

Fujikawa không ngờ câu chuyện lại đi lệch với những gì đã sắp đặt . Cô cố nói vớt vát

- Em biết anh và Uyên Thư không hoàn toàn trong sáng , điều đó làm em đau đớn lắm . Nhưng em đồng ý bỏ qua , và em yêu cầu cả hai phải chấm dứt mọi chuyện

Cô nhìn Uyên Thư trừng trừng

- Tôi hiểu , một cô gái thấp kém như cô tìm được một người như anh ấy là điều may mắn . Nó sẽ giúp cô thay đổi cuộc sống . Nhưng đừng quên , anh ấy đã có tôi

Yoshihiro khoát tay

- Fujikawa ! Em đã ...

Nhưng Fujikawa đã chặn lời

- Để em nói chuyện với cô ấy

Cô quay qua Uyên Thư

- Cô có hứa với tôi là sẽ chấm dứt tất cả không ? Tôi không muốn cô tiếp tục làm việc cho anh ấy nữa . Bây giờ có mặt ba người , hãy giải quyết rõ ràng đi

Uyên Thư nói một cách mệt mỏi

- Em không biết giữa em với chị , ai mới là người bị lừa gạt . Chị nghĩ em không bị đau khổ sao ? Sao chị không nghĩ cả em và chị đều là nạn nhân ?

Yoshihiro có vẻ giận

- Uyên Thư!

Fujikawa hết nhìn người này đến người kia , rồi cô hỏi với giọng hằn học

- Cô nói vậy là sao ?

- Hãy để anh ấy trả lời

- Không . Tôi muốn tự cô khẳng định

- Nếu phải khẳng định , thì em sẽ nói rằng mình không có lỗi

- Không có lỗi à ? Fujikawa khinh bỉ .

Uyển Thư chịu đựng cái nhìn đó bằng tất cả sự nhẫn nhịn . Cô đang giận, đúng hơn là thất vọng về thái độ nửa vời của Yoshihiro . Cô nhìn lại Fujikawa một cách bình tĩnh

- Em không làm gì để lương tâm bị lên án cả . Và xin chị đừng nhìn vấn đề ở cách phiên diện như thế

Fujikawa hất mặt , cao ngạo

- Cô có vẻ đi quá giới hạn rồi . Tôi không tin cô không có ý thức về thân phận mình

Yoshihiro nói nghiêm khắc

- Đây là nhà hàng , anh không muốn chúng ta cãi nhau ở đây

Nhưng Fujikawa đang trong cơn xúc động tột cùng , đúng hơn là phần nộ ghê gớm. Vì Yoshihiro cho phép Uyển Thư hỗn xược trước mặt cô

Và cô , muốn áp đảo Uyển Thư . Muốn cô ta khuất phục uy lực của mình , cô nói như ra lệnh

- Tôi không muốn cô dính líu đến anh ấy nữa . Ngay ngày hôm nay , tôi cho cô nghỉ việc. Tôi không muốn thấy mặt cô nữa , cút đi !

- Em bình tĩnh đi Fujikawa , không nên nóng nảy như vậy

Thấy Uyển Thư đứng lên , anh lắc đầu nhìn cô

- Ngồi xuống đi Uyển Thư

Nhưng Uyển Thư đã đẩy ghế bước ra khỏi bàn , cô mím miệng nhìn Yoshihiro

- Anh làm em thất vọng . Không phải anh chỉ lừa gạt một mình em, mà là lường gạt cả hai người

- Uyển Thư ...

Uyển Thư im lặng làm như không nghe . Cô vội vã đi nhanh ra ngoài , Yoshihiro đứng dậy đuổi theo

- Em làm gì vậy Thư ? Đến lượt em làm anh khó xử phải không ?

Nhưng Uyển Thư vẫn cắm cúi đi về phía thang máy. Khi Yoshihiro đuổi kịp thì cô đã bước vào trong . Anh thoát bước nhanh vào vừa kịp lúc cửa đóng .

Anh giận dữ lắc mạnh tay Uyển Thư

- Em làm cái gì vậy ?

- Em tránh mặt cho anh đỡ khó xử . Đừng đụng tới em

- Em nghĩ bỏ về như vậy , anh dễ xử hơn sao ?

Uyển Thư đứng gục mặt vào vách , giọng chán nản

- Lẽ ra em đã từ chối ngay từ đầu . Tất cả là lỗi ở em

- Em từ chối cái gì ?

- Về tất cả những gì liên quan đến anh

- Nói như vậy , em xem anh là người thế nào , Uyển Thư ?

- Em không đánh giá gì nữa , chỉ muốn tránh né . Lẽ ra , tối nay em không nên theo hai người tới đây

- Anh cũng không ngờ Fujikawa làm như vậy

Uyển Thư bật khóc tức tưởi

- Em không tin . Có phải anh dùng cách này để cắt đứt với em không ? Sao anh không dùng cách khác ? Chỉ cần nói chia tay là em sẽ rút lui , em biết tự trọng mà

Yoshihiro quất mắt

- Em xem anh là người thế nào đây ?

Uyển Thư chỉ khóc sục sịt chứ không trả lời . Yoshihiro nói tiếp

- Một mình Fujikawa hồ đồ còn chưa đủ sao , bây giờ đến em nữa

- Vậy anh bảo em phải nghĩ sao đây ? Chị ấy có chồng, sao còn tự cho mình có quyền với anh . Điều đáng nói là anh chấp nhận quyền lực đó . Hai người cư xử với em như vậy đó sao ?

Lúc đó thang máy mở cửa , Uyển Thư bèn bước ra . Yoshihiro đi theo cô ra sân

- Thôi được , em về trước đi , anh sẽ gọi điện cho em sau

Uyển Thư lắc đầu

- Không cần gặp nữa , cũng không cần anh giải thích. Cứ thế này mà chia tay , em không muốn nghe anh xin lỗi đâu

- Bình thường em trầm tĩnh lắm , sao hôm nay lại hồ đồ như vậy Uyển Thư ?

Uyển Thư chợt nín khóc, quệt mắt

- Thái độ nửa vời của anh làm em biết mình phải làm gì . Anh nói gì đi nữa cũng đâu giải quyết được gì .

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 2

60.

Vừa lúc đó, có tiếng gọi giật ngược

- Anh Yoshihiro !

Uyển Thư quay lại nhìn , thấy Fujikawa đứng giữa sân . Cô đi nhanh ra đường , rồi vẫy một chiếc taxi chạy trở tới

Yoshihiro cũng không đuổi theo , anh đi về phía Fujikawa , giọng điềm đạm

- Về nhà đi , Fujikawa .

Fujikawa có vẻ dịu xuống khi thấy Uyển Thư rút lui . Cô bước tới , khoác tay Yoshihiro đi về phía xe . Anh không phản đối , cũng không có cử chỉ đáp lại , chỉ có một vẻ trầm ngâm khó hiểu

Về nhà , cả hai đi lên phòng . Fujikawa định thay đồ , nhưng anh cản lại

- Anh muốn mình nói chuyện một chút . Em đến đây , Fujikawa

Anh đến ngồi bên bàn. Nhưng Fujikawa vẫn ngồi xuống giường

- Cả em cũng cần nói chuyện với anh

- Lẽ ra em không nên mời Uyển Thư đi chơi như tối nay . Em làm anh khó xử . Anh đã nghĩ em muốn có cuộc gặp thân mật như trước kia

Fujikawa nhếch môi

- Sau khi biết anh quan hệ với cô ta , em còn đủ sức để thân mật sao ?

Yoshihiro im lặng suy nghĩ . Cuối cùng anh hỏi thẳng

- Bây giờ , em muốn gì ở anh , Fujikawa ?

Fujikawa tức vô cùng với câu hỏi đó . Nhưng biết đây không phải là lúc sử dụng quyền lực của mình, cô mím môi nói ngang ngang

- Cuối cùng anh cũng không nhận ra lỗi của mình ?

Bất chợt, Fujikawa đứng phắt dậy

- Em không có chồng, chưa hề lấy chồng . Anh vô tâm đến mức không thèm về can em . Cũng không quan tâm tìm hiểu , vì anh đã chán em rồi

Yoshihiro khựng người , anh vô tình khoát tay làm một cử chỉ bất lực . Rồi ôm đầu một cách khổ sở

Fujikawa ném mạnh chiếc áo xuống đất , giận dữ

- Anh khẳng định đi , có phải anh chán em rồi không ?

- Có lẽ anh chán bản thân anh nhiều hơn , Fujikawa ạ . Bây giờ anh đã đi xa quá rồi

- Anh nói thế nghĩa là sao ? Có phải anh thừa nhận anh yêu Uyển Thư không ?

Yoshihiro ngẩng lên

- Tại sao em bảo đã cưới, Fujikawa . Em đã muốn dứt khoát , và bây giờ em tìm anh để làm gì ?

Fujikawa ngồi phịch xuống giường

- Anh còn hỏi em như vậy sao ?

- Từ lúc gặp em đến giờ , anh rất hoang mang , anh không hiểu nổi em . Ở đây đâu có gì để em quyến luyến , và em muốn gì ?

Fujikawa hất mặt lên

- Em muốn anh chấm dứt quan hệ với cô ta, và về Nhật làm đám cưới

Thấy Yoshihiro im lặng, cô nói nhanh

- Em cứ nghĩ khi em gợi thiệp , anh sẽ tức tốc về bên đó . Không ngờ anh lặng thinh như trút một gánh nặng, có phải anh đã nghĩ vậy không ?

Yoshihiro cười khẽ

- Lúc đó, anh cảm thấy choáng váng , không ngờ em cương quyết như vậy

- Nhưng rồi anh cứ bỏ mặc mọi chuyện không hề có ý cứu vãn

- Em đã quyết định lấy chồng , anh còn làm gì được nữa

Fujikawa gật đầu

- Thôi được . Cho là cả anh và em đều sai . Nhưng đó là chuyện qua rồi.

Còn trước mặt , anh định sẽ làm gì ?

Yoshihiro im lặng nhìn cô . Cái nhìn làm Fujikawa thấy bồn chồn . Cô chủ động nói luôn

- Em sẵn sàng tha thứ cho anh, sẽ coi chuyện anh và cô ta như một lỗi lầm .

Lỗi lầm nào cũng có thể chấm dứt

- Và sau đó ?

- Anh sẽ về Nhật làm đám cưới với em

Yoshihiro lắc đầu

- Ngay từ đầu mình đã quyết định sai . Bây giờ có lẽ không cứu vãn được đâu em.

Câu nói tối nghĩa của anh làm Fujikawa hoang mang:

- Ngay từ đầu là thế nào?

- Lúc anh quyết định qua đây, anh cứ nghĩ em theo anh. Giờ thì không ai có thể theo ai. Có phải mọi chuyện đã muộn rồi không Fujikawa?

- Có nghĩ là....

- Anh biết anh có lỗi với em. Nhưng bây giờ anh đã đi xa quá, không quay lại được, Fujidawa ạ.

Fujikawa bặm môi:

- Như vậy là sao?

Dù không muốn làm cô đau lòng, Yoshihiro vẫn phải nói trung thực:

- Anh đã yêu Uyển Thư mất rồi.

Fujidawa lấp bắp:

- Anh ... anh ...

Yoshihiro gật đầu:

- Những lúc anh tưởng như không vượt qua nỗi sợ cô đơn, thì cô ấy nâng đỡ tinh thần anh rất nhiều.

- Bọn con gái như vậy...anh còn có thể từ chối thì quả là không bình thường.

- Em nói gì?

Fujikawa chột hét lên:

- Em căm ghét cô ta. Cô ta là đồ cướp giật !

- Uyển Thư không cố ý cướp giật, cũng không cố ý quyến rũ anh. Tất cả những gì cô ta làm đều tự nhiên, trong sáng. Có lẽ vì vậy mà anh đã bị chinh phục.

Fujikawa gật đầu, cười chua chát:

- Loại con gái như vậy, phải có trình độ tâm lý chứ. Nó biết cần phải sử dụng mách khéo để chinh phục đúng đối tượng.

Yoshihiro lắc đầu:

- Uyển Thư không bản lĩnh thế đâu, cô ấy khờ hơn em nhiều lắm Fujikawa ạ .

- Chỉ có mấy người mù quáng như anh mới tin điều đó thôi.

Yoshihiro nói nhẹ nhàng:

- Anh không nghĩ mình mù quáng, và anh biết anh cần gì.

Giọng Fujikawa châm biếm cay độc:

- Anh cần một con ngốc quen cúi đầu vâng dạ. Còn em thì không quen phục tùng, vì em không có ý định lợi dụng, em yêu bằng trái tim chứ không hề tính toán.

- Có lẽ đó là sự khác biệt giữa em và Uyên Thư. Có điều, cô ấy không xấu xa như em nghĩ.

Yoshihiro càng bênh vực Uyên Thư thì Fujikawa càng điên tiết. Cô thật sự mất bình tĩnh, giọng gần như gào lên:

- Người ta nói với em không sai. Bọn gái điếm thường biết cách mê hoặc những người đàn ông. Em không ngờ em thế này mà cũng chịu thua nó.

Xa rồi thuở mộng mơ

Tập 2

61.

Yoshihiro nhìn Fujikawa. Lúc sau này hình như cô đã đổi tính. Cô có vẻ hung hăng mắt hằn ưu điểm trước kia, đó là sự vui vẻ cởi mở.

Anh cố không để mình bị cuốn theo tâm trạng đó, và nói điềm đạm:

- Lẽ ra, anh phải im lặng để tránh làm em giận. Nhưng anh muốn em hiểu rõ lý do mình chia tay để em không trách anh về sau.

- Tôi không cần nghe.

Yoshihiro vẫn thản nhiên:

- Anh đã rất cần em bên anh, nhưng em không muốn từ bỏ những cái em có để theo anh. Anh biết anh không có quyền đòi hỏi em điều đó, nên chỉ biết chờ em nghĩ lại. Nhưng em đã bắt anh chờ lâu quá.

- Và cô ta biết chớp lấy thời cơ.

- Cô ấy chỉ là mẫu người mà anh cần. Một mẫu phụ nữ sẵn sàng hy sinh cho tình yêu. Dù cô ta chưa bao giờ nói ra, nhưng anh hiểu cô ấy xem công việc của anh cũng quan trọng như của chính cô ta. Trong khi...

- Trong khi tôi thì ngược lại.

- Em không coi anh ra gì, chỉ yêu anh theo cách độc chiếm ích kỷ. Có lẽ em cần có một người biết vâng lời em hơn anh.

- Thôi đủ rồi, anh làm tôi chán ngán lắm rồi. Đừng có nói nữa anh rút đi.

- Đừng buồn anh. Anh thật lòng xin lỗi em.

- Tôi không cần xin lỗi. Điều mà tôi cần là sự chung thủy, anh có cái đó không?

- Có lẽ anh đã quá xấu xa. Thật sự anh không xứng đáng với em. Dù không thể yêu em, anh vẫn tôn thờ tình cảm bền bỉ của em.

- Đừng có lịch sự kiểu đó, tôi không cần.

Cô bỗng úp mặt xuống giường, khóc nức nở. Yoshihiro đứng dậy, đi về phía cô:

- Bình tĩnh lại đi Fujikawa.

Anh vịn vai Fujikawa, định an ủi. Nhưng cô ta hất tay anh ra:

- Không cần tội nghiệp, anh cút đi.

Cô ngồi bật dậy, ném hết những thứ trên giường xuống, rồi lại nằm sấp khóc tức tưởi.

Yoshihiro ngồi im chờ Fujikawa bình tĩnh. Nhưng thấy cô cứ khóc rất lâu. Cuối cùng, anh đứng dậy, lặng lẽ rời khỏi phòng.

Anh qua phòng đối diện, nằm ngã lưng xuống giường mệt mỏi. Chợt nhớ đến Uyên Thư, anh bước ra đóng cửa rồi gọi cho cô.

Rõ ràng là Uyên Thư không hề ngủ, giọng cô khàn khàn:

- Alo .

- Anh đây Thư. Em không ngủ được phải không?

- Anh cần nói chuyện gì?

Rõ ràng là Uyên Thư đang khóc. Bất giác Yoshihiro thở dài. Tối nay anh ở giữa hai cô gái, người nào cũng khóc tuyệt vọng như nhau. Anh không ngờ mình rơi vào tình thế khó xử như vậy.

Không nghe anh trả lời, Uyên Thư lên tiếng:

- Nếu không có chuyện gì nói thì tôi tắt máy đây.

- Khoan đã Thư ! Anh gọi giờ này vì không yên tâm cho em. Lúc này, không thể đưa em về được, anh đau lòng lắm.

Đến lượt Uyên Thư không trả lời, Yoshihiro nói tiếp:

- Em tin không?

- Có lẽ hãy còn quá sớm nếu bảo là tin.

- Lúc này, anh rất giận em. Em phản ứng như vậy, chứng tỏ em coi thường anh, chính xác hơn là em không tin anh.

- Tôi chỉ thấy hoang mang.

- Vì anh có thái độ nửa vời chứ gì? Lúc đó, cả ba người đều không thể sáng suốt để cư xử đúng mực.

- Vậy anh đã nghĩ anh đã đúng mực rồi sao?

- Lúc đó anh chưa hiểu Fujikawa muốn gì, thậm chí cũng không thể khuyên can cô ấy. Cả anh cũng bị bất ngờ như em.

Uyên Thư khẽ hít mũi:

- Tôi đang tự trách mình, đến giờ tôi cũng không hiểu mình phản ứng vậy là đúng hay sai, lẽ ra lúc đó nên im lặng.

- Anh biết em sẽ không im lặng .

- Anh biết em sẽ không im lặng trước tình huống đó, nếu im lặng thì không còn là em. Nhưng nếu hiểu anh, em sẽ phản ứng khác đi.

- Vậy bây giờ anh muốn gì?

- Em trả lời đi. Em có tin anh không?

- Có lẽ ...

- Không phải có lẽ, anh cần câu trả lời chính xác.
- Tôi rất muốn tin.
- Vậy là đủ rồi. Anh muốn nói một câu này là anh không thể thiếu em và sẽ xin lỗi Fujikawa.

Uyên Thư không trả lời. Cô bỗng òa lên khóc, khiến Yoshihiro chau mày:

- Sao vậy Uyên Thư?
- Không có gì, có lẽ tôi bị sốc.
- Anh lo lắm, anh không chịu nổi nếu để mặc em buồn khổ, dù là hiểu lầm.
- Không sao đâu. Những ngày chị Fujikawa còn ở đây, có lẽ em nên tránh mặt để anh tự nhiên. Dù có thế nào, em cũng không muốn anh cư xử lạnh nhạt với chị ấy.
- Cảm ơn em.
- Em đang tự hỏi ngày mai em có nên đi làm không? Và điều này em để anh quyết định.
- Còn em?
- Với em, đừng nên để tình cảm lẫn lộn với công việc. Có điều em sợ sự có mặt của em ở công ty sẽ làm anh khó xử, giống như tối nay vậy.
- Em hiểu như vậy là được rồi. Có lẽ anh sẽ không đến em khá lâu. Trong thời gian đó, anh muốn em đừng hoang mang.
- Em hiểu rồi hy vọng anh và chị ấy không quá gay gắt với nhau.
- Uyên Thư này !
- Dạ .
- Anh rất muốn hôn em.

Không nghe cô trả lời, anh cười một mình.

- Chúc em ngủ ngon !

- Chào anh .

Yoshihiro tắt máy. Anh cảm thấy nhẹ lòng hẳn đi. Bây giờ anh thật sự yên tâm về Uyên Thư, và đỡ thấy căng thẳng hơn.

Chợt nhớ Fujikawa còn khóc bên kia, Yoshihiro đứng dậy, mở cửa bước qua phòng bên kia.

Fujikawa đã nín khóc, nhưng vẫn còn nằm sấp một cách rũ rượi. Nhìn cô, Yoshihiro cảm thấy thương cảm một cách sâu sắc. Anh đến ngồi xuống cạnh giường, vuốt nhẹ tóc cô:

- Đừng buồn Fujikawa. Anh tin rằng đây chỉ là cú sốc nhỏ trong đời em. Rồi em sẽ có niềm vui khác, đừng tuyệt vọng như vậy.

Fujikawa nằm im không trả lời. Chợt cô xoay ngửa người ra, ngồi lên ôm cổ Yoshihiro :

- Em van anh đó, đừng bỏ em. Từ nhỏ đến lớn em chỉ biết có anh. Em không thể yêu ai được đâu.

- Muộn rồi Fujikawa ạ. Lỗi của anh là đã thiếu chịu đựng. Anh chỉ có thể xin lỗi em mà thôi.

- Không, không, anh không thể bỏ em dễ dàng như vậy.

Vừa nói cô vừa hôn anh một cách hấp tấp, hối hả và cuồng nhiệt. Yoshihiro ngồi yên. Anh hoàn toàn không còn cảm xúc nao ngoài trái tim lạnh giá. Và ngay lúc này, anh lại hình dung Uyên Thư với vẻ dịu dàng, chịu đựng.

Anh giữ vai Fujikawa lại:

- Đừng Fujikawa ! Anh không thể...xin lỗi em.

Fujikawa buông tay xuống, khuôn mặt tả tơi thất vọng. Yoshihiro nhìn cô

bằng cả cái nhìn thương cảm. Anh hôn trán cô, rồi đứng dậy:

- Khuya rồi, em ngủ đi. Mai, anh sẽ đưa em đi chơi.

Không đợi cô trả lời, anh đi ra ngoài khép cửa lại cho cô.

Và trong động tác quay lưng, anh có cảm tưởng mình đang thật sự chia tay với Fujikawa. Một tình đẹp nhưng không cùng đường đi. Anh tin rằng, rồi đây cô sẽ tìm được người nào đó có thể đi cùng đường với cô.

~~~HẾT~~~

---

Nguồn: Đại Nam

Người đăng: Thành Viên VNthuquan

Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA